İLERİ

TÜRKİYE DEVRİMCİ GENÇLİK FEDERASYONU

27 MAYIS'IN 10. YILINDA

EMPERYALİZME VE İŞBİRLİKÇİLERE KARŞI DEVRİMCİ DAYANIŞMA ULUSAL GÜÇBİRLİĞİ

1 HAZİRAN 1970 SAYI : 3

İLERİ

BU SAYIDA

SAYFA

Ortak Kavga Amerikan Emperyalizmine Karşıdır 1
ATİLLA SARP

Olaylar 2-13
Devrimci Gençlik Hareketimiz Anti - Faşist Mücadeleyi Nasıl Yürütecek 5
İLERİ

10. Yılında 27 Mayıs 15

İşkencecilere Uyarı 16-17
ŞİAR YALÇIN

Doğu'da Bir İsyan Hareketi Vatan Düşmanlarının İşine Yarayacaktır 18-19
VAHAP ERDOĞDU

Honduras Devriminin Yolu 20-27

Proleter Devrimci Mücadelemiz ve Politik Ajitasyon Üzerine 28-31
İLERİ

Önümüzdeki Günlerin Getirdikleri 31
DENİZ GEZMİŞ, ÖMER GÜVEN, CİHAN ALPTEKİN, RIFKI ERTUĞRUL, İBRAHİM ÖZTAŞ

Dünya Olayları 32-35

General Giap'la Konuşma 36-37

Yönetimi Eleştirme ve TDGF Merkez Yürütme Kurulu'nun Cevapları 38-39

Selâm Onlara 40
MUSTAFA GÜRKAN

İLERİ Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu'nun (TDGF) Aylık Yayın Organı ★ Sahibi : Atillâ Sarp ★ Sorumlu Yazı İşleri Müdürü Ersen Olgaç ★ Abone ve Yazışma adresi : Posta Kutusu 60 Yenişehir - Ankara ★ Yönetim Yeri : İnkılâp Sokak, 5/15 Yenişehir - Ankara ★ İstanbul Dağıtım : Fuat Büte, Ankara Cad. 34, İstanbul ★ İlân ücreti : Anlaşmaya Bağlıdır ★ Dizgi ve Baskı : Şark Matbaası - Ankara ★ Yıllık Abone : 10 TL.

34

başyazı

ORTAK KAVGA AMERİKAN EMPERYALİZMİNE KARŞIDIR

Atillâ Sarp

Amerikan gençliğinin ABD emperyalizmine karşı giriştiği eylem devrimci gençliğin yürüttüğü eylemin uluslararası karakterini ispatladı. Özellikle işçi sınıfı ideolojisini benimsemiş Amerikan gençlerinin yoğun olarak yürüttükleri ABD emperyalizmini lanetleyen eylemler dizisi bütün yoksul ülke halklarının gözleri önünde yurtseverlikle hainlik arasındaki çizgiyi belirlemesi bakımından üzerinde uzun süre söz edileceğe benzer. Amerikan uşağı iktidarların, antiemperyalist eylemlere karşı kullandığı anti-komünizm silahının hangi hainlikleri örtbas ettiği açık seçik ortaya çıkmıştır. Tarihin hiç bir devresinde satılmış iktidarların maskesinin böylesine düştüğünü hatırlamıyoruz. Satılmış iktidarların kendi uluslarının gençliğinin anti-Amerikan eylemlerini en sert biçimde bastırdığı bir devrede, Amerikan gençliği bu satılmış iktidarların başına, Amerikan emperyalizmine karşı çıkmaktadır.

Amerikan istilâ kuvvetlerinin Kamboç topraklarına saldırmasıyla gelişen Amerikan gençliğinin devrimci eylemi, Dünya devrimci gençlik hareketinin uluslararası karakterini ortaya koyması bakımından da ilginçtir. Artık dünya devrimci gençliğinin eylemleri ABD emperyalizmini boy hedefi haline getirmiştir. 19 Mayıs 1970 de Amerikan gençliği, başlarındaki savaş tröstlerinin kuklası Nixon yönetimine karşı, dünya gençliğini ortak eylemlerin başlangıcı olan basın toplantısına davet etmiştir. Bütün dünya gençliği ABD emperyalistlerine karşı ilk kez tüm ulusları ekonomik greve davet eden bir basın toplantısı yaparak eylem birliklerini gösterecektir. Bu girişim gelecekte dünya devrimci gençlik hareketinin daha ileri eylem biçimlerinde ortak mücadele yürüteceğinin somut belirtisidir.

Amerikan emperyalizminin içten ve dıştan hızla sıkıştırılma süresi içine düştüğü bu devreler, devrimci bilincimizi daha da berraklaştırmıştır. ABD emperyalistlerinin taktik alandaki yenilgilerinin yanında stratejik alanda yıkılmaya mahkum oldukları günümüzün yaşanılan gerçeği haline gelmiştir. Dünya halklarının Amerikan emperyalizmine karşı devrimci dayanışmasına en önemli halka olan Amerikan halkı da az ama gittikçe gelişen bir güçle katılmaya başlamıştır. Amerikan emperyalizminin kendi içinde çelişkiler doğuracağı ve ergeç Amerikan halkının başındaki emperyalist yönetimin ezilen halkların kavgasına paralel olarak yıkılacağı bir teori olmaktan çıkmış, gerçeğe dönüşmeye başlamıştır.

Devrimci gençlik hareketimizin bu şartlar altında önündeki devrimci görevi, Amerikan emperyalizminin ülkemizdeki somut görüntüsünü, dünya halklarına karşı saldırganlığını hedef alan Anti - Amerikan; Amerikan emperyalizminin ülkemizde dayanağı olan toprak ağalığını ve feodal kalıntıları hedef olan **demokratik** eylemlere hız katmak, anti - emperyalist kavgayı yurt sathına yaymaktır. Amerikan gençliğinin ABD emperyalistlerinin saldırganlığına savaş açtığı bir devrede, genç anadolu evlatlarından oluşan Toplum Polislerini ABD emperyalistlerinin kapılarında sabah akşam nöbete diken Amerikancı iktidarların yıkılışı, anti - emperyalist kavga disiplinli ve tutarlı bir doğrultuda sürdürüldüğü ölçüde çabuklaşacaktır.

Devrimci mücadele yanlızca bir devrimcinin, bir örgütün, bir halkın en ciddi mücadelesi değil aynı zamanda Amerikan halkı da dahil olmak üzere Dünya halklarının ve dünyanın en ciddi savaşıdır. Bunun içindir ki çağımızın devrimci mücadelesini omuzlamak, halkımızın kurtuluş, vatanımızın bağımsızlık kavgasını yürütebilmek gelip geçici bir görev olmaktan çıkmıştır. Gittikçe daha kararlı, gittikçe daha tutarlı devrimciler olmak için İLERİ.

35

işbirlikçi Hainler Devrimci Kardeşimiz MUSTAFA KUSEYRİ'yi Vurdular!.

22 Mayıs 1970 günü akşamı Amerikan Emperyalizminin işbirlikçilerinin kurşunları T.D.G.F. üyesi ve Hukuk Fakültesi 2. sınıf öğrencisi devrimci kardeşimiz Mustafa Kuseyri'yi öldürdü.

B.Y.Y.O. öğrenci temsilciliğinde bulunan Mustafa Kuseyri'yi vuran işbirlikçi hainler daha sonra olay yerinden kayboldular. Nasıl ki Taylan Özgür'ü, Battal Mehetoğlu'nu ve diğer şehitlerimizi vuranlar kayboldularsa.

Bir konferansın olması nedeniyle o saatlerde Fakültede fazla kimse yoktu. Bunu fırsat bilen katiller tek başına Öğrenci Temsilciliği odasında bulunan Mustafa Kuseyri'ye odanın içinden ateş açmışlar ve devrimci kardeşimiz oturmakta olduğu koltukta şehit edilmiştir. Üç kişi olduğu görülen katiller olay yerinden hemen uzaklaşmışlardır. Tabanca sesleri üzerine yurtlarda bulunan öğrenciler koşuşmuşlar ve Mustafa Kuseyri'yi kanlar içinde bulmuşlardır.

Cinayeti soruşturmak üzere Fakülteye gelen savcıdan sonra Dev - Genç başkanı Atilla Sarp'ın uyarmasına rağmen olay yerine gelen Emniyet Birinci Şube Müdürü Altan Ünal'ı gençler dövmüşler ve Pazar gecesi okula yapılan baskın sırasında toplum polislerinin yurtlarda bulunan kız öğrencilere iğrenç el hareketleriyle sarkıntılık ettiğini, polis tarafından emniyete götürülen gençlere ağır işkenceler yapıldığını hatırlatarak «ne yüzle okulumuza geliyorsun» demişlerdir. Feci şekilde dövülen Altan Ünal'ı linç olmaktan okul müdürü Prof. Muammer Aksoy kurtarmıştır.

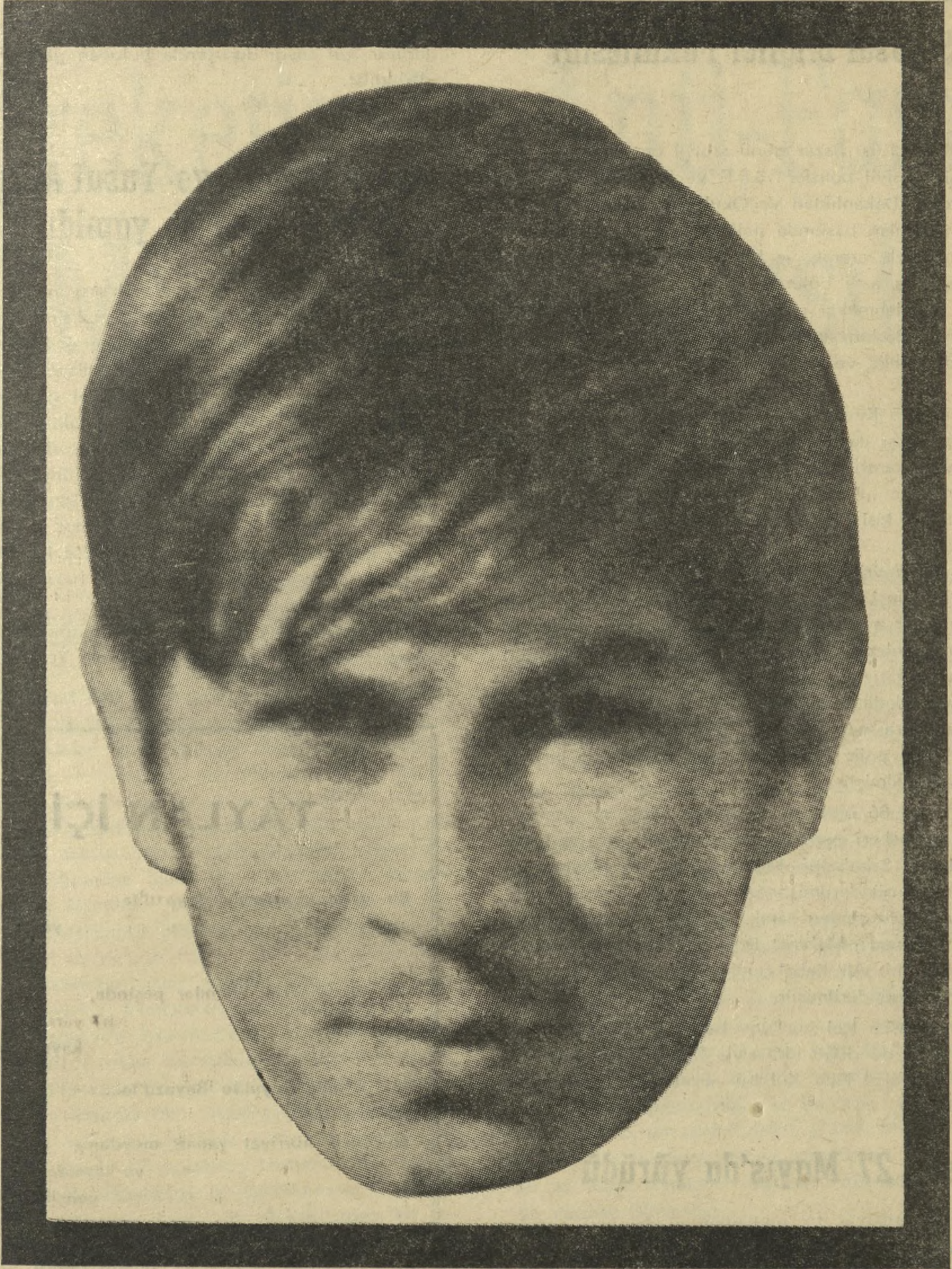
Okul önünde biriken devrimci gençler savcı yardımcısının ısrarlarına rağmen şehit kardeşimizin cesedini vermemişler ve üzerine Türk Bayrağı örterek sabaha dek nöbet tutmuşlardır.

Ertesi gün binlerce devrimci genç şehit kardeşimiz Mustafa Kuseyri'nin nâşını Tıp Fakültesinden alarak Hukuk Fakültesi önüne getirmişlerdir. Hukuk Fakültesi önündeki törende konuşan Hukuk Fakültesi Dekanı Uğur Alacakaptan «Kendisini ilk defa kahpece bir kurşunla öldürüldükten sonra gördüm. Onun büyük bir kayıp olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum. Onun ölümü memleketimiz için duyduğumuz kayguyu ve endişeleri daha da arttırmaktadır» demiştir. Daha sonra Mustafa Kuseyri kardeşimizin naşı arkadaşlarının omuzlarında Kızılay'dan Zafer anıtına getirilmiştir. Zafer anıtında düzenlenen törende yapılan konuşmalarda Amerikan Emperyalizmi ve yerli köpekleri telin edilmiş ve devrim and'ı içilmiştir.

Yayınlanan Dev - Genç bildirisinde «Devrimci gençlik Mustafa Kemal Atatürk'ün dediği gibi ne meclise telgraflar yağdırmakta, ne Cumhurbaşkanına ne de İsmet İnönü'ye yakarmaktadır. Elinde nesi var nesi yoksa onunla savunma durumundadır. Bu memleketin polisi vardır, jandarması vardır demeden Mustafa Kemal'in emanet ettiği Bağımsızlık ve Cumhuriyet yeniden onurlu bir raya oturtma savaşı vermektedir.» denmiştir.

Zafer Anıtında yapılan törenden sonra Sıhhıye'ye doğru harekete geçen gençler orada bulunan Amerikan Hava Kuvvetlerine ait bir arabayı ters çevirdikten sonra yakmışlardır. Daha sonra Hukuk Fakültesine gelen gençler burada dağılmışlardır.

36

MUSTAFA KUSEYRİ

İşbirlikçilerin Kurşunlarıyla Öldü !

olaylar

Polis Siyasal Bilgiler Fakültesini bastı

17 Mayıs 1970 Pazar günü saat 4 de jandarma, toplum polisi ve sivil polisler S.B.F. ve B.Y.Y.O.'na baskın yapmışlardır. Dekanlıktan ve Okul Müdürlüğünden izin alınmadan yapılan baskında polis Fakülteyi bir işgal ordusu zihniyetiyle aramış ve Mustafa Kemal'in sınıflarda ve koridorlarda asılı bulunan resimlerini yırtmıştır. Polis sınavlara hazırlanmakta olan öğrencilerin ders kitaplarını dahi almıştır. Baskın sırasında bir çok öğrenci polis tarafından dövülmüş ve kız öğrenciler yerlerde sürüklenmiştir.

Baskın Kara Kuvvetleri Komutanlığının «Askerleri Kanunsuzluğa karşı itaatsizliğe teşvik» suçundan haklarında gıyabi tevfik kararı bulunanların yakalanması gerekçesiyle yapılmıştır. Ancak Site Yurdunda öğrenci dahi olmayan bir çok kişi bulunmasına rağmen burası hâlâ aranmamıştır.

Polis 86 devrimci öğrenciyi nezaret altına almıştır. Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu Genel Başkanı Atilla Sarp bir açıklama yaparak, «Bu gün Türkiye'de başta Demirel olmak üzere bütün suçlular dışarda gezerken, gerçek suçsuzlar polis baskısı altında nezarethaneler ve cezaevlerindedir.» demiştir.

Baskın sırasında B.Y.Y.O. Müdürü Prof. Muammer Aksoy'un odası polis tarafından talan edilmiş ve bir çok evrak tahrip edilmiştir.

Tutuklanan 86 öğrencinin büyük bir kısmı serbest bırakılmış ve askerî mahkemece hakkında gıyabi tevkif kararı bulunan Sabahattin Kurt tutuklanarak Mamak Askerî Cezaevine gönderilmiştir. Ayrıca faşist Süleyman Özmen'in öldürülümesinden sanık ve hakkında gıyabi tevkif kararı bulunan Mehmet Demir ve Kamer Dünya ile Gani Altıntaş, M. Ali Kabakçıoğlu ve Mehmet Özdemir ise Cezaevine gönderilmiştir.

Bundan başka İçel yurdunu bastığı ve Adalet gazetesi muhabirini dövdüğü iddiasıyla Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi Sosyalist Fikir Kulübü üyesi Selçuk Polat'da tevkif edilmiştir.

Dev-Genç 27 Mayıs'da yürüdü

27 Mayıs 1960'ın 10. yıldönümünü devrimci gençler ellerinde meşalelerle Ankara caddelerinde, marşlar söyleyerek kutladılar. S.B.F. den saat 20.00 de çıkan gençler marşlar söyleyerek Hürriyet Meydanına geldiler. Bu sırada toplum polisi de oradaydı. Toplum polisinin şaşkınlığı dikkati çekiyordu. Zafer Meydanında saygı duruşunda bulunuldu. Dev - Genç Genel Başkanı Atilla Sarp 27 Mayıs 1960 ile 27 Mayıs 1970 deki Türkiye'den sözederek onurlu Türk ordusunu görevini yapmaya çağırdı. Geldikleri yönde geri dönmek isteyen devrimci gençlerin yolu polis tarafından kesilince Mithatpaşa Caddesi yönünden Hukuk Fakültesi önüne gelindi. Devrim şehitlerimiz için saygı duruşunda bulunan gençler and içerek dağıldılar.

Oktay Etiman ve Yusuf Aslan'a 1. Şubede işkence yapıldı

Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu Merkez Yürütme Kurulu üyesi Oktay Etiman polisin Siyasal Bilgiler Fakültesini basması üzerine yakalanarak Emniyet Sarayına götürülmüştür. Bundan önce sivil polisler tarafından toplum polislerine iyice tanımaları için gösterilen Oktay Etima'a 29 Nisan'da AİD deposunu yaktığı isnad edilmiş ve bunu kabul etmesi için kendisine elektrik verilmek sureti ile işkence yapılmıştır. Yıllar önce devrimcilere kan kusturan parmaksız Hamdi'lerin işkencelerini gölgede bırakan bu yeni tür modern işkence usulleri devrimcilere karşı kullanılmaktadır. Bu usuller hiç bir dönemde kimseye fayda getirmemiştir aksine hakim sınıfların çöküşlerinin habercisi olmuştur.

Yine aynı usul yani elektrik verme ile konuşturma taktiği OTDÜ'de devrimci kardeşimiz Yusuf Aslan'a da uygulanmıştır.

TAYLAN İÇİN

Bir genç koşuyordu Beyazıt'ta
yağız
telaşlı
Ve eli tabancalı adamlar peşinde,
iri yarı,
kaytan bıyıklı.

İki el ateş duyuldu Beyazıt'ta...
Beyazıt ki;
Hürriyeti hürriyet yapan meydan
ve taşında
gençliğin kanı...

Taylan arslanlar gibi yıkıldı
ölüme doğru özgürce
taktırmadı bileklerine
kelepçeleri...

Ve aynı saat;
Bir yaşlı ananın içi burkuldu,
hayırdır inşallah

Yalçın Akgün

Devrimci Gençlik Hareketimiz Anti-Faşist Mücadeleyi Nasıl Yürütecek?

Geçtiğimiz ayda, en önemli eylemimiz Amerikancı iktidarın desteğindeki faşist saldırılara karşı devrimci hareketimizi, devrimci gençliği, üniversite özerkliğini savunmak oldu. Amerikan emperyalizminin Kamboçya saldırısının güçlü protestolara yol açmasını önlemek için iktidar sağcı saldırı teşvikçiliğini açıktan açığa yaptı.

İşbirlikçi iktidar, uzun yıllardan beri ilk kez «Türkçülük, turancılık, milliyetçilik» adı altında kafası yıkanan faşist komanda bozuntularına açıktan açığa destek olmuştur. İktidarn bu önemli taktik değiştirmesinin nedeni «şeriatçı, hilâfetçi, nurcu» olarak nitelendirdiğimiz gerici teşkilâtların saldırılarından daha geniş bir cepheyi karşıya alma durumuna düşmesidir. Battal Mehetoğlu, Mehmet Sevinçbüyük kardeşlerimizin ölümüne yol açan, subayı, öğretmeni ve tüm devrimcileri hedef alan irtica saldırıların, özellikle geleneksel irtica düşmanı asker - sivil - aydın zümre üzerindeki kamçılayıcı etkisi, iktidarın bu yeni taktiği denemesinde önemli faktör olmuştur. Bugün iktidarın desteğinde irtica kuvvetlerinin saldırısının yerini özellikle üniversitelerde bu komando bozuntuları almıştır. Böylece üniversitelerdeki propagandalarında irticaya «ecmail» adını takarak gericilerle aralarında ayrılık olduğunu ortaya koyan bu komando bozuntularının amerikancı yönetimi destekledikleri de tescillenmiştir. Ayrıca Komando bozuntularının dokuz ışık yürüyüşlerinde bir karış sakallı irtica ile, kafası yıkanmış bir avuç lise öğrencisinin yan yana yürümesi de bunun delilidir.

Faşistlere karşı mücadelede bütün devrimciler şunları bilmelidirler :

1 — Faşizm; yönetimin, elindeki silâhlı güçlerle kurduğu, tüm düşünce özgürlüğünü yokettiği, sermaye diktatöryasıdır. Bu rejimi kurmak isteyen faşistlerde ve teşkilâtlarında düşünce özgürlüğü, bilginin gelişmesi ve derinliğine araştırma diye bir mesele yoktur. Faşistler ve sempatizanlar baştaki lider gibi düşünmek, baştaki lider gibi davranmak ve baştaki liderin birer robotu olmak zorundadır. Alman SS leri yani gestapolar, Fuhrerleri Hitler gibi düşünmek, ona kul köle olmak onun gibi davranmak zorundaydılar. İtalyan kara gömleklileri Demetçilerin (faschi) çatısı altında Mussolini'ye tapıyorlar onun robotu oluyorlar, düşünmeden, araştırmadan, Mossolin'inin gelecekte ne olacağını bilmedikleri emirlerini uyguluyorlardı. Bizim faşistlerde, SS'lerin, faschi'lerin oldukça kötü birer kopyasıdır. Başbuğları gibi düşünmek, başbuğları gibi davranmak onun emirlerini düşünmeden ve sonuçlarını hesaplamadan uygulamak zorundadırlar. Bu komando bozuntuları başbuğlarının kafasındaki binbir politik hesabı bilmeden, başbuğlarının ihtilâl ispiyonculuğu yapacak kadar aşağılık bir kişi olduğunu düşünmeden, gene sözde masonluğa düşman görünen başbuğlarının yahudi ticarethanelerini protesto eden genç arakadaşlarını yanından neden kovduğunu araştırmadan, onun peşinde robot gibi koşmak zorundadırlar. Ayrıca gene faşizmin genel kuralı olduğundan bu konularda başbuğlarına soru sormamak, ihtiâll ispiyonculuğu ve benzeri karaktersizliklerini araştırmamak durumundadırlar. Çünkü milyonlarca insanın yokolmasını sermaye adına sahneleyen faşizmin genel ve en alçak karakteri düşünme, öğrenme ve araştırmaya düşman olmasıdır.

2 — Faşistler için bütün mesele; toplumun karışıklıklardan yılması, olayları temelinden araştırmaması, halkın bilinçsiz kalması ve bütün bunların sonucu olarak da kapkara, düşünce özgürlüğünün olmadığı, başında bir manyak bulunan faşist örgüte kurtarıcı gözüyle bakması - nın sağlanmasıdır. Başa geldikten sonra da, yılgın, soyut kavramlar peşinde koşan, robot aydın kadrodan oluşan bir toplum düzeni yaratarak sermaye diktatöryasını silâh

(Devamı sayfa 14 de)

Doğu'da Terör

3.4.1970 tarihinde Silvan ilçe merkezi sabaha karşı saat 3,5'da Jandarma İkinci Bölge Komutanlığına bağlı altı helikopter, ikiyüz motorlu araç, 2000 jandarma eri ile kuşatılmıştır. İlçe merkezine giren birlikler, sabah saat 3,5'dan akşam saat 7'ye kadar yüzlerce evi aramaya tâbi tutmuşlar ve yataklarından kaldırılan erkekler özel kamplara alınarak korkunç işkencelere maruz bırakılmışlardır. Kocalarına yapılan işkencelere dayanamayıp karşı çıkan kadınlar, evlerinden alınarak jandarma ve polis karakollarına getirilmişler hakarete ve işkenceye maruz bırakılmışlardır. Silvandaki arama sırasında hiç bir zenginin ve ağanın evi aranmamış, eşkiyaları himaye eden bir ağaya arama yapılacağı haber verilmiş ve bir müddet için Silvan'dan ayrılması söylenmiştir. Silâh ve eşkiya arama bahanesiyle yapılan bu baskın harekâtı Silvan ilçesine bağlı bütün köylerde ve Mardin'in Derik ilçesine bağlı bütün köylerde yapılmış, köydeki halk korkunç işkence ve hakaretlerle günlerce baskı altında tutulmuştur.

Silvan ilçesine bağlı bazı köylerde, köylülerin anlattıklarını kendi ağızlarından aynen aktarıyoruz:

BİRİNCİ KÖY: Bir köylü anlatıyor: «Sabah şafak sökmeden önce peynirimi Bismil (Silvan'ın nahiyesi) Pazarında satmak üzere yola çıktım, köyün aşağısında bir sürü jandarmanın beklediğini gördüm. Jandarmalardan birisi: «Gel buraya lan eşşoğlu eşşek» dedi. Yanına gittim. «Sen beni tanıyor musun lan» dedi. «Seni tanımıyorum» dedim. «Biz komandoyuz.» dedi ve beni dövdü. Yakında insan boku vardı, «Bunun üzerine yat» dedi. Ben «Yatmam» dedim. Ayağını benim ayağımın önüne verdi ve yüzükoyun pisliğin üzerine yatırdı. Kalkmaya çalışırken, «Bana karşı mı geliyorsun eşşoğlu eşşek» dedi ve 4-5 tane arkadaşını çağırdı, hepsi birden beni kıyasına dövdüler, eve gönderdiler. Eve geldim yatağa yattım. Korkumdan yatıyordum. Sonra köye baskın yaptılar, köyün etrafını sardılar. Her bir eve 3-4 tane komando eri gönderildi. Korktuk. Kadınlı erkekli herkesi dışarı çıkardılar. Evvelâ teker teker dövdüler, sonra harman yerine götürdüler, hepimize birden işkence ettiler. Bu arada bize halay çekin dediler, Erkeklerin ayağını çıplatarak onlara halay çektirdiler, hem dövüyorlardı, hem de raks ettiriyorlardı. Bize, türkü sövlettiler. Üzerimize hem su döküyorlar hem de dövüyorlardı, bu arada köyden birisini su getirmek için görevlendirmişlerdi. Sonra 3 tane helikopter geldi, helikopterler sanki evlerimize hücum ediyorlardı. Ta avlularımıza kadar geliyorlardı, sonra helikopterler harman yerine indiler, kumandanları onlara «Hepiniz burada ne yapıyorsunuz?» dedi, «Yakın köylere dağılın». 50 kadar çemse gelmişti, sonra dağıldılar. Yakın köylere gittiler, bir kısmı da bizim köyde kaldı. Kadınların üstlerini kendi elleriyle aradılar, her taraflarını sıyırdılar.» Burada bir ihtiyar vardı, onu çok dövdüler, ihtiyarın söylemesi üzerine 2-3 tane tabanca aldılar, köyümüzde hiç sabıkalı, firar, eşkiya yoktur. Şafak sökmeden önce gelmişlerdi, akşam üstü gittiler, o gün, hiç kimse bir iş yapmadı ve hiç kimse namaz da kılmadı.»

Doğu'da binbir yoksulluk içinde yaşayan üstelik son günlerde korkunç bir baskıya uğrayan halk, bazı yerlerde resimde görülen evlerin içinde yaşamaktadır.

İKİNCİ KÖY: Bir kadın anlatıyor: «Burada 3 kadın dövülmüştür. Benim kocam hapistedir. birkaç jandarma evimizin önüne geldiler birisi evimize girdi, bana tüfeği getir dedi, Ben tüfeğimiz yoktur dedim. Bunun üzerine benim kolumdan çekerek dışarı çıkardı, tekrar tüfek istedi, Ben tüfeğimizin olmadığını kendisine tekrar söyledim. Komando eri arka eteğimi kaldırdı ve beni soydu. (Burada köy öğretmeninin annesi araya girdi ve kadının konuşmamasını söyledi.) Kadın bizimle artık konuşmadı, diğer bir kadın: «Eğer resmî bir adam olursa sizinle beraber, muhtarın odasında, herkesin huzurunda, ilk önce bana yapılanları ben söylerim.» dedi.

ÜÇÜNCÜ KÖY: Bir gözü sakat bir kadın: «Vallahi bizi dövdüler, bizi aradılar, bize işkence ettiler, ya hükümet bizi sorar ya da gavurun içine gideceğiz. Ellerinde şişler ve joplar vardı, 3 kişi soydular, bunlardan birisi de muhtar.» (İşi kargaşalığa getirdiler itimat etmediklerinden fazla bir şey söylemediler.)

DÖRDÜNCÜ KÖY: Bir kadın: «Komando bizi bastı, köylülere marş marş verdi, yavrum biz kurana sarıldık,

40

dua ettik, cenabı hak bizi zülmunden kurtardı.»

BEŞİNCİ KÖY: Bir köylü konuşuyor: «Pazartesi sabahı saat 7 sıralarında 15 adet cemse ile köyümüzün etrafını sardılar, önce kardeşimin evini bastılar, kardeşimin feryatları üzerine yanlarına gittim. Kendilerine hoş geldiniz safa geldiniz dedim. Bana, «bizi tanımıyormusun?» Sizi tanıyorum. «Biz komandoyuz, başkalarını dövdüğümüzü, hastahanelere gönderdiğimizi, adamları kurşuna dizdiğimizi duymadınız mı? dedi. Duydum dedim. «Sizin bir M-l tüfeğiniz vardır getirin.» Ben tüfeğimizin olmadığını söyleyince beni falakaya yatırdılar, ayağımı dövdüler, 3,5 saat yani saat 7'den 10,5'a kadar yüz, göz demeden her tarafıma sopalarla vurdular. «Ya tüfeği getirirsin ya da seni öldürürüz» dediler. «Kumandanım isterseniz beni öldürün, tüfeğimiz yoktur.» dedim. Bunun üzerine bir ayağı sakat olan ve halen raporlu durumda bulunan kardeşimi falakaya yatırdılar, kardeşim feryat etti, imdat etti, bunun üzerine karılarımız çocuklarımız yanımıza geldiler. «Senin namusun şerefin yok mudur?» diye sordular. Ben «Şerefimde vardır, namusum da vardır. Namusum hükümet namusudur, isterseniz soyun isterseniz dövün, ne yaparsanız yapın, tüfek yoktur.» Konuşmasını burada kesiyor, bu köye nasıl yerleştiğini anlatıyor: «Esas ben şu karşı köydenim, iki. sene önce bir arazi ihtilâfı yüzünden aramızda kavga çıktı. Köyün ağası bir kardeşimi öldürttü, bir kardeşimi üç kurşunla yaralattı. Ben de bu işin sonu yoktur diye, 1000 dönümlük arazimi ve 30.000 liralık servetimi (gayrimenkul) onlara (ağaya) bıraktım ve buraya geldim. Halâ beni rahat bırakmıyorlar. Zengin oldukları için, onlara bir şey yapamıyorum. Ben savcılığa müracaat ettim, kaymakamlığa müracaat ettim, alay komutanlığına kadar gittim. Fakat bir şey başaramadılar. Kardeşimin katilleri de kardeşimi öldürtenlerde hepsi serbest.»

ALTINCI KÖY: Bir köylü: «Tahminen saat 3 sıralarında, köyün köpeklerinin havlaması üzerine ben pencereyi açtım. Silâhlı bir kişinin, evin yakınında beklediğini gördüm. Pencereyi kapattım. Sesi duymuş olacaklar ki, bir anda kapımıza yığıldılar. Kimsiniz dedik, «Biz komandoyuz dediler.» Dışarı çıktım, ismimi sordular, Ben ismimi söyleyince tamam dediler onlardan birisi. «Gel» Ben avludan çıkar çıkmaz 4-5 kişi üzerime çullandılar, ve durmadan beni dövdüler. «Yahu benim suçum nedir allahaşkına, ben firar değilim, katil değilim.» dinleyen kim? Bu ara üsteğmen yanıma geldi. Bana tüfeğini getir dedi. Ben tüfeğimin olmadığını söyleyince beni falakaya yatırdı, bıkıncaya kadar dövdü. Üsteğmen: «Sana 15 dakika mühlet veriyorum. Bu süre içinde tüfeği getirmezsen seni keserim. Ve beklediler 15 dakika geçmiş olacak ki, üsteğmen tekrar yanıma geldi. «Ne yaptın?» dedi. Ben «Bir şey yapmadım.» dedim, tekrar beni falakaya yatırdılar, feryatlarım üzerine ailemiz ve çocuklarımız üzerimize atılınca onları da dövdüler, benim oğlumu göstererek, bu senin neyindir, dediler, çocuk oğlumdur dedim. Üsteğmen emir verdi. Bu eşşoğlueşşek söylemez. Söylerse bu çocuk söyler, ve çocuğumu falakaya yatırdılar, ayağının altındaki cildi dağıtıncaya kadar dövdüler, tüfeğimiz olmadığı için oğlum ne diyebilir di ki. Bunun üzerine bizi soydular, çırılçıplak ve tekrar her tarafımızı dövdüler. Ellerinde şiş vardı, bize şişle vuruyorlardı, benim yaralarım halâ rahat olmadı. Sonra bizi giydirdiler, Bana dediler ki, «Sizin namusunuz yok mudur?» Ben: Şerefimizde namusumuz da hükümetin namusudur, isterseniz kadınları da soyun. Sonra karılarımızı, çocuklarımızı yanımıza getirdiler. O an ben ölümümü tercih ediyordum. Bu hakaret karşısında yıkıldım, mahvoldum. Amcamı çok dövdüler, onun bir tane çocuğu vardır onu da çok dövdüler. Silâh arama bahanesiyle bizi yıldırmak istiyorlar.

YEDİNCİ KÖY: Bir köylü: «Allah bilir ki, gece yarısıydı, baktım, kapıda bir kalabalık var, kimsiniz diye sorduk. Biz Komando askeriyiz dediler. Komando iseniz, ehlen ve sehlen. Bize: «dışarı çıkın» dediler. «Biz, bir dakika elbisemizi giyelim.» Beklediler. Ben kapıyı açar açmaz sayısını bilemediğim birkaç kişi üzerime çullandılar, ve habire dayak attılar, allah rızası için dedim, suçum nedir? Niye beni dövüyorsunuz? İsmimi sordular, Ben ismimi söyleyince tamam dediler. Onlardan birisinin. Tüfeğini getir. Ben tüfeğimin olmadığını söyleyince beni falakaya yatırdılar. Bir süre dövdükten sonra, soydular, bizi korumak için yanımıza gelen çocuğumu görünce bu kimdir dediler. Oğlumdur dedim, onu da soydular, soyduktan sonra ikimizi bir arada dövdüler. Artık şafak sökmek üzereydi, baktım ki, bizi öldürecekler, dayakla öleceğime intihar aklımdan geçti, onlara dedim ki: «Beni bırakın benim bir tüfeğim vardır onu size getireyim, bunun üzerine beni bıraktılar, içerde asılı bulunan yayık ipine boğazımı geçirdim, bir müddet sonra, askerler beni ipten çıkardılar. Bizi halatla dövüyorlardı.» Köylüye: «Sahiden kendini boğacakmıydın?»

41

olaylar

diye sorulduğunda : «Boğmamak elde değil ki, dövüle dövüle öleceğime bir anda kendimi öldürüp kurtulacaktım. 15 çocuğum vardır, onları kesseniz yine de tüfeğim yoktur diye söyledim. Tüfek değil yüz adet tüfeğim olsaydı, topum olsaydı yine verirdim. 2 tane öküzüm vardır, tüfeğin bir yerde olduğunu bilseydim, öküzlerimi satıp kendilerine tüfek alır verirdim. Kimde tüfek bulunabilir ki, Sonra döve döve yoruldular, gidecekleri zaman bir zabıt tuttular, bize imzalattılar okumamız olmadığından bu zabıtta ne yazıldığını bilmiyoruz.

İmdadımıza gelen ufak çocuk ve kadınlarımızı dövüyorlardı, 2-3 yaşlarında çocukları kollarından tutup kafalarını karpuz gibi birbirlerine vuruyorlardı. Bir yanda kendi derdimiz bir yanda çocukların feryatlarına dayanamıyorduk.»

DERİK İLÇESİNE BAĞLI BİR KÖY : (Ravşat) Buraya 14 sefer baskın yapılmış, her seferinde ayrı ayrı işkence şekilleri uygulanmıştır. Köylülere : Hepinizi öldüreceğiz, ya hepinizi öldürürüz, ya da burdan kaçıp gidersiniz. Zaten Barzani'nin adamlarısınız, Ne zaman olsa bize mal olmayacaksınız ona gidersiniz şeklinde konuşmuşlar.

MAZIDAĞININ BİR KÖYÜ : Buraya baskın yapılmış, köyden karı istenmiş, bunun üzerine köylüler namusumuz hükümet namusudur, yapmayın bu işleri diye yalvarmışlar. Köyde bulunan bir kızın babasını yanlarına çağırarak, «Senin kızın nerededir diye sormuşlar, adam ben kızımı Diyarbakır'da bir şoföre verdim götürdü. demiş, bunun üzerine adamı iyice döğmüşler. Aynı köyün cami imamını çırılçıplak soyarak tenazül uzvuna ip bağlayıp karısının eline vermişler, köyün içinde ve dışında dolaştırmışlardır.

Köylerden el feneri, karyola takımı, kaçak tütün, çakmak vs. şeyleri almışlardır.

Derik'in bir köyünde köylüleri dövdükten sonra çırılçıplak yapıp evlerin önüne dizmişler, üstlerine jip sürmüşlerdir,

Silvan'ın Korit köyünde, Bütün köy erkeklerini dövdükten sonra bayırdan aşağı yuvarlamışlar, karınca, kaz yürüyüşleri yaptırmışlar, yat - kalk yaptırmışlar, erkekleri çıplak soyarak yanyana dizmişler ve üstlerinde koşmuşlardır.

Derik'in bir köyünde, kocasına yapılan işkenceye dayanamayıp jandarmalara karşı çıkan gebe bir kadın dövülmüş, çocuğunu düşürmüş ve dayağa dayanamıyarak köyün içinde ölmüştür.

Derik köylerinden birinde 60 yaşında bir ihtiyar jandarmaların dayağından sonra Diyarbakır hastahanesine getirilmiş hastahanede beyin kanamasından ölmüştür.

Derik köylerinde yapılan işkencelerden 4 erkek 1 kadın ölü vardır.

Kıbrıslı öğrenciler direnişe geçti

Ankara'da 1500'ü aşkın Kıbrıs'lı öğrenci öğrenim görmektedir. Okul yurtlarında ve evde kalanların dışında asıl çoğunluk kendilerine ayrılmış yurtlarda barınmaktadır. Üçü erkek biri kız yurdu olan bu yurtların dördünde de bu gün bir direniş yürütülmektedir.

Kıbrıs'lı öğrencilerin öğrenim ihtiyaçları merkezi Ankara'da olan, Kıbrıs Geçici Türk Yönetmeliğine bağlı bir «Öğrenci İşleri Komitesi» tarafından karşılanmaktadır. Ancak, Kıbrıslı öğrenciler arasında toplum sorunları ile ilgilenmeyi kendilerine görev bilen devrimci bir kesimin doğup örgütlenmesi üzerine Yönetim, bu kesimi dağıtmak ve sindirmek amacı ile bir takım girişimlere geçmiş, bunun sonucu olarak da asıl görevleri olan öğrencilerin sorunları ile ilgilenmeyi ihmal etmiştir.

Kıbrıslı öğrenciler ne istiyorlar ki; Geçici Türk Yönetimi onları baskı altına almaya çalışmaktadır ? Onlar ülkelerinin emperyalizmin boyunduruğundan kurtarılmasını, geri bıraktırılmış toplumların bu çemberi yırtmalarını, hasır altı edilmiş demokrasi ilkelerinin yeniden hakim kılınmasını ve ırkçı kesimlerinin baskısından uzak yaşamak için de Federatif bir sistemin kurulmasını istemektedirler. İşte asırlardan beri emperyalizmin kurmuş olduğu bu düzenin bozulmasından kuşkulanan siyasal iktidar aracılığı ile Kıbrıslı devrimci kardeşlerimizi sindirmek ve saflarını dağıtmak amaciyla baskı metodlarına başvurmaya başlamıştır. Bunların yanında öğrenci sorunlarının çözümlenmeme sorumluluğunu devrimcilerin kontrolündeki öğrenci kuruluşlarına yüklemek kastiyla da çözüm yolları getirmemektedir.

Kıbrıslı öğrenci arkadaşlarımızın yurt, burs, yardım, tedavi ve bakım gibi bir yığın sorunları vardır. Yurtları yaşanacak gibi değil. Bursları ve aldıkları nakdi yardım bu pahalı ortamda çok yetersizdir. Hastalanan bir Kıbrıslı öğrencinin ilaç alacak, diyetini karşılayacak parası yoktur. Bütün bunlara çözüm getireceğine, baskı yapılıyor, sırf Kıbrıslı devrimci kardeşlerimiz sindirilsin, susturulsun diye.

Öğrenciler bu gidişe artık bir «dur» demek için dört yurtta da idareye el koymak suretiyle bir direnişe geçmişlerdir. Yönetime sadık öğrenci grupları bu direnişi kırmak girişiminde bulunmuşlarsa da başaramamışlardır.

Öz olarak Kıbrslı arkadaşlarımızın istekleri şunlardır:

1) İdari konulara **ilişkin istekler,**

a) Öğrenci İşleri Komitesine, öğrenci müfettişleri sayısı kadar aslî üye sıfatiyle öğrenci temsilcilerinin katılması

b) Öğrencilere, siyasal görüş ve düşüncelerinden ötürü herhangi bir baskı ve metoda başvurulmasından vazgeçilmesi.

c) Öğrenci İşleri Komitesinin, öğrencilerle ilgili meselelerde - yurt, burs, yardım vs. - son karar mercii haline getirilmesi.

d) Öğrenci İşleri Komitesinin gerçek görevi olan öğrenci sorunlarından başka işlerle uğraşmaması.

e) Uğraşanların görevden alınmaları.

f) Öğrenciyi bölücü faaliyetleri gün ışığına çıkmış olan İstanbul müfettişi Mehmet Şevket'in görevinden alınması.

2) Mali konulara İlişkin İstekler:

a) Bugüne kadar ihmal edilen tedavi ilaç paraları, Milli Eğitim Bakanlığı tarafından kayıt paraları ödenmeyenlere bu haklarının verilmesi.

b) Yurt ücretlerinin kaldırılması.

c) Mücahitliğini yapmış olupta, burs alamayanlardan elinde terhis belgesi bulunduranlara burs, Mücahit statüsü dışında kalanlardanda gerçekten ihtiyaçlı olanlara yardım bağlanması.

Erzurum Olayları

Olaylar, 20.3.1970 tarihinde Müslüm Seval adındaki öğrencinin, yapılan bir foruma gelmeyen üniversite yöneticilerini protesto etmek için kendini yakması ile başladı. Olaydan çok üzüntü duyan büyük bir öğrenci kitlesi rektör ve Ziraat Fakültesi dekanının koltuklarını yakar, öğretim üyelerinin oturduğu lojmanlara giderek «katiller» diye gösteri yaparlar.

Bir öğretim üyesi «komünistler bizim koltuklarımızı yakıyor, sizler hala duruyorsunuz» der. Caferiye camiinde «öğrenci öldürmenin dört defa hacca gitmeye eşit olduğu» söylenir.

21 Mart günü öğrenciler şehre sessiz yürüyüş yapmak için toplanmışlardır. Amaçları, Erzurumda sürekli olarak jandarmalar tarafından korunan Atatürk heykeline siyah bir çelenk koymak ve kendi kirli çıkarlarından başka bir şey düşünmeyen, öğrenci sorunlarından bir haber olan yöneticileri kınamaktır. Öğrenciler heykele gelip çelenk koyarlar. İstiklâl marşına başlarlar. Marş söylenirken gericiler tarafından kışkırtılan bir gurup işsiz güçsüz insanda öğrencileri taşlamaya başlar. Öğrencilerin bir kısmı, 29. tümen binasına sığınırlar. Trajikomik bir olay gelişmeye başlar. Dışardakiler çelenki parçalar ve «kahrolsun komünistler, öğrencileri bize verin, ellerindeki bayrağı verin» derler. Tümenden başka bir bayrak verilir, bu cihadın ganimeti ve sanki düşmandan alınan bir sancaktır. Öğrenciler arka kapıdan yurda kaçırılırlar.

Aynı gece gericilerin kışkırttığı (ve küçük imam hatip talebelerininde bulunduğu) bir kitlenin yurda saldırdığı görülür. Öğrenciler panik içinde kaçışırlar. Yurtda kendilerini savunacak bir şeyleri yoktur çünkü. Camları kırarlar. 3-4 kişi yurdun içine kadar girerler, ellerinde çivili sopalarla. O sırada ilgili yöneticilere bir öğrenci koşmuştur. «Hocam emir verin, yurdu yıkacaklar. Askeriye alarmda. Ben konuştum, fakat yetkili birinin acele telefon etmesi gerekiyor.» Sözü edilen hoca «bana ne. Bunu beklemiyormuydunuz? Hangi taş büyükse başınızı ona vurun» der. Daha sonra öğrenci diğer öğretim üyelerine gider ve onların yardımı ile olayları yalnız seyreden toplum polisinin yerine askerler gelir. Öğrenciler sevinçle karşılarlar askerleri. Şehirde öğrenci aleyhine gergin bir hava yaratılmıştır. Bir takım eğlence yerleri ve kitapcılar tahrip edilmiştir. Öğrenciler şehre gidemezler 4-5 gün. İçinde öğretim üyelerininde bulunduğu 5 kişinin aldığı yeni iki koltuk esnaf dernekleri tarafından törenle, davulla işbirlikci yöneticilere teslim edilir. Ayrıca şehirde komünizm aleyhtarı kisveli bir miting düzenlenmesi için çaba gösterilir. Vali izin verir. Fakat kulağımıza gelen bir fısıltıya göre yüksek görevli bir ordu mensubu valiyi arar ve şimdiye dek hiç bir şeye karışmadıklarını fakat bu miting yapılır ve öğrenciler aleyhine halk yine kışkırtılırsa Erzurumda bir tek faşist koymayacaklarını söyler. Miting iptal edilir.

Üniversite yöneticileri radyoya demeç verirler. «Polis istediğinde üniversiteye girer.» Anlayışdan uzak, öğrencilere bir baba şefkati göstermesi gerekenlerin aslında kime hizmet ettiğini bu sözler gösteriyor. Rektör devam eder «Erzurum halkı bilim aşığıdır. Erzurum Üniversitesi halk üniversitesidir. Erzurumlular BİR AVUÇ ÖĞRENCİNİN yaptığı bu olayla infial duymuşlardır. Ve müessif olaylar bunun üzerine çıkmıştır» der. Bu aslında 2. MENEMEN olayı denebilecek bir olayın nasıl yorumlandığını koyar ortaya. Bilim aşığı olan esnaflar yeni koltuklarını yöneticilere vermişlerdir. Öğrencisiyle hiç ilişki kurmayan olayların asıl nedeni olan yöneticilerde rahattır. Öğrencilere cahil kitle yardımı ile bir göz dağı vermişlerdir.

Öğrencilerse diğer üniversite rektörlerinin polisle ilgili demeçlerini dinlerken kendi üniversiteleri adına

utanç duymaktadırlar. Evet ya diğer rektörler özerkliği anlamıyorlar, ya da bizim rektörümüz çağımıza yakışan yeni bir özerklik yorumu yapıyor olmalı diye düşünür öğrenciler.

TAHKİKAT KOMİSYONU

Bir ziraatcı (faşist) öğretim üyesi başkanlığında olayları inceleme komitesi kurulur. Ve bu koltuk olayını aydınlatmaya çalışır, bu muhteremler. Fakat küçük bir yanlışlık yapılmıştır. Çünkü koltuğu yakan 400 kişilik bir gurup, ama çağrılan 30 kişinin tümü (arada çağrılan bir iranlı ve «kendilerine yardımcı olacağını sandıkları» A.P gençlik kolundan bir kişi dışında) devrimcidir. Soruşturma komedisi başlar. Sorular koltuk filan için değil üniversitedeki iki devrimci hocaya çamur atmak ya da bunların olaylarla ilgisini kurmak isteği ile yürütülür. Arada ilginç sorularda sorulur öğrencilere:

— Hangi partiyi tutarsın?

— Solcumusun? (Cevap orta sol) Yani Gülekcimi. Ecevit biraz daha solcuda.

— Şu nolu odada neden çok oturuyorsunuz?

— En samimi arkadaşın vatan haini olsa dahi yardım edermisin?

Bu tahkikat komisyonları şimdiye dek üniversitedeki hırsızlık, yolsuzluk olaylarını incelemek için kurulmuş olan komisyonlardan birisi olup, halen vazife başındadır.

TOPLANTI YASAĞI VE FAŞİST SALDIRI

Üniversite yöneticileri ikinci bir emire kadar öğrencilerin üniversitede toplantı yapamayacağını tatil zamanlarında hiç kimsenin üniversiteye giremiyeceğini ilân eder. Allı - pullu, imzalı - damgalı bir emir. Fakat 19 Nisan'da (PAZAR günü) kendi tüketim kooperatifi için toplanan üniversite öğretim üyeleri konuşacakları büyük dershaneye girdiklerinde faşist bir gurup öğrencinin konuşmakta olduğunu görürler ve hayretle başka bir dershaneye giderler.

22 Nisan günü ise saat onda 20 kişilik faşist bir gurup öğrenci tıp fakültesine arka kapıdan saldırır, ve silah tehdidiyle 5 Devrimci yaralar. Üçü sopa ikisi muhtelif yerlerden (biri başından) bıçakla yaralanır. Bu guruh ünas'ın iki afşini yırtar asistanlar ve Dekanı da tehdit ederler. Öğrencilerin raporları vardır, (birinin ölüme sebebiyet verecek derecede). Üç faşist tutuklanır, fakat sıra ifade almaya gelince, bir yetkili devrimci öğrencilere MUTLAKA barışmaları gerektiğini ve «kız yüzünden olsaydı bu adamlar tutuklanabilirdi. Ama sağsol için hatta sizi bile öldürseler yine tutuklanamaz» der. Bu sırada içeriye getirilen faşistlerle tıp dekanı arasında ilginç bir konuşma olur. Sonuç olarak içeriye getirilen saldırgan faşist olmayı reddeder «kendisinin bir Türk ırkçısı olduğunu iftiharla» söyler.

Öğleyin silahla yaralamada ifadesi alınanlar akşama yakın serbesttirler. (bu suçun cezası iki seneden başlamaktadır.) Bunda sorgu sırasında bir kaç gazete deıgi yakıp halkı adliye önüne toplayan hokkabaz numaralarıyla 100 kişiyi oraya biriktiren bir diğer ülküdaşın emeği olur. İzinsiz gösteriden tutuklanması gereken bu adam polislerin fısıltısıyla gazete yakıp «komünistler Moskovaya» temposunu bırakır ve kaçar. Adliyede ise işbirlikçi yöneticiler tıp Dekanına kalabalığı göstererek baskı yapmaktadırlar.

Bu sırada polis cadde ve pastahaneleri taramakta öğrencilerin can güvenliği için şehri terkedip yurda gitmelerini isteyecek kadar ya acizdir, ya da her fırsatta Üniversitelinin sindirilmesine alet olmaktadır.

Liseliler Üniversite giriş sınavları için eyleme geçti

Devrimci lise öğrencilerinin öncülük ettiği Üniversiteye giriş sınavlarını protesto hareketi yayılmaya başlamıştır. Bilindiği gibi lise son sınıftan mezun olan her 100 öğrenciden onuna üniverstie kapısı açık olmaktadır. Böylece üniversite giriş sınavları sonucunda lise mezunlarının % 90 ı elenmekte, bu oranda her yıl azalacağına artmaktadır. Devrimci liselilerin öncülük ettiği hareket, afiş asma, bildiri dağıtma, kısa süreli boykot ve yürüyüşler şeklinde yürütülecektir. Devrimci liseliler bütün illere çok sayıda bastırdıkları afişleri göndermişlerdir. «HALK ÇOCUKLARI ÜNİVERSİTEYE» «LİSE MEZUNLARININ ÜNİVERSİTEYE GİREBİLMESİ İÇİN DİRENELİM» ÜNİVERSİTE SINAVLARI EMPERYALİZMİN OYUNUDUR» yazılı afişler duvarlara asılmaya, bu sloganlar yollara yazılmaya başlamıştır. (Kampanyaya katılmak isteyen tüm liseliler için irtibat merkezi İnkilap sk. 5/15 Kızılay-ANKARA Tel : 191399) Ayrıca devrimci liseliler aşağıdaki bildiriyi yayınlamışlardır : «Liseli kardeşler,

Her son sınıf öğrencisinin üniversitede okumasının sağlanması Devlete görev olarak verilmiştir. Ama, yer altı yer üstü servetlerimiz gibi, milli eğitimimiz de yabancıların denetimi altındadır. Ülkemizde sömürüsünü yürüten Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileri halkımızın çocuklarının okumasını ve ülkesini kurtarmasını istememektedirler. Bundan dolayı topluca bu direnişe katıl! Şimdiye kadar her sene daha fazla öğrencinin üniversiteye alınacağını taahhüt eden iktidar yetkilileri hep yalan söylediler. On binlerce lise son sınıf öğrencisinden üniversiteye devam edemeyenlerin sayısı her yıl 10.000 arttı. Artık güçlü direnişlere girerek iktidarın yalancı yetkililerine uyumadığımızı gösterelim! Liseli kardeşler, geçen seneki lise mezunları gibi dışarıda kalmamak için, üniversite kapılarının açılması için birlik olalım! Bilelim ki biz sustukça oynanan oyunlar daha da artıyor, bilelim ki sesimizi yükselttikçe, bildiri, afiş, boykot, yürüyüş gibi eylemlere girdikçe sorunlarımızı daha ciddiye almak zorunda kalacaklardır.

Yaşasın hakkını almak için birlik olan liseliler,

Kahrolsun lise mezunlarına okuma hakkı vermeyen halk düşmanı yöneticiler

«Devrimci Liseliler»

29 Nisan Anıldı

28 - 29 Nisan 1960 da gençler ülke çıkarlarını Amerikan Emperyalizmine peşkeş çeken gerici faşist DP iktidarına karşı aktif mücadeleye girmişlerdi. Ancak faşist DP iktidarına karşı verdikleri mücadelenin bağımsızlık ve demokrasi uğruna mücadele olduğunun açık olarak bilincinde değillerdi. Bugün ise 1961 Anayasası ile gelişen nispi özgürlük ortamı sayesinde gazete, dergi ve diğer yayın yollarıyla proleter devrimci düşünce geniş devrimci çevreleri etkilemiş ve bugünkü mücadele bilinçli bir şekilde Amerikan Emperyalizmi - İşbirlikçi sermaye ve feodal mütegallibeye karşı yöneltilmiştir. Bu da en devrimci çizginin, proleter devrimci çizginin mücadeleye ışık tutması sayesinde olmuştur.

Gelişen ikinci milli kurtuluş savaşımızın en ön safından yer alan gençliğe karşı tertiplerin en alçakcası yöneltilmektedir. Önce faşistler üniversiteye saldırtıldı. Daha sonra üniversiteler kapatılmak istendi. Amaç gençliğin en onurlu günlerinden birisi olan 29 Nisan'ın 10. yılının gerektiği gibi anılmasını önlemekti. Ancak bunu çok iyi sezen devrimciler üniversitelerde etkinliklerini artırdılar ve buraları açık tutmak için çalıştılar. İşbirlikçi iktidar Hacettepe Üniversitesini ve birkaç fakülteyi kapattırabildi ancak.

Bu oyunu iyi sezen TDGF bütün devrimci örgütleri biraraya topladı. Ve onlara 29 Nisan'ın onuncu yılını lâyıkı ile anmamız gerektiğini anlattı. Politik durumu da değerlendiren TDGF bir yandan devrimci örgütleri bir araya toplarken diğer yandan da politik çalışmalar yapıyor ve 29 Nisan'ın 10. yılını anma hazırlıklarını sürdürüyordu. Dev - Genç militanları bastıkları üç çeşit afişle bütün Ankara'yı donattılar. Polisler afişleri söküyor, militanlar bunları yeniden yapıştırıyordu. Ayrıca 100.000 bildiri ve çağrı Ankara'nın çeşitli yerlerine dağıtıldı.

Bu arada SDDF bazı gerekçeler ileri sürerek mitinge katılmayacaklarını açıkladı. Dev - Genç SDDF'nunu mitinge katabilmek için elinden gelen bütün çabayı gösterdi.

28 Nisan sabahından itibaren ise devimci gençler Zafer Anıtında nöbet tutmaya başladılar. Bir çok öğretmen, subay, memur ve bazı millî kurtuluşcu parlementer de nöbet tuttu. 29 Nisan günü bütün okullarda yapılan forumlardan sonra gençler zafer anıtını doldurdular. Saat 15.00 de İstiklâl marşı ve saygı duruşu ile tören başladı. Ik konuşmayı Dev - Genç İstanbul Bölge Yürütme Kurulundan Celal Doğan yaptı. Daha sonra ODTÜ Öğrenci Birliği Başkanı Erhan Erdoğmuş, Seyhan Erdoğdu, TÖS adına Mehmet Uner, TMGT Başkanı Kâzım Kolcuoğlu, Muammer Aksoy, Suphi Karaman, TDGF Genel Başkanı Atilla Sarp ve İlhan Selçuk konuştular.

Konuşmalar yapılırken meydan hınca hınç doluydu. Konuşmalardan sonra binlerce devrimci bağımsızlık andı içti ve toplu halde Siyasal Bilgiler Fakültesine gitmek için harekete geçildi. Ne var ki, işbirlikçi iktidar bu kez devrimci gençliğin karşısına Türk askerini çıkartmıştı. Amaç ordu ile gençliği karşı karşıya getirmekti. Ama devrimciler bu oyuna gelmediler ve askerle çatışmadılar. O sırada «ordu gençlik el ele millî cephede» sloganı Kızılay'ı inletiyordu. Gençler geri döndüler ve Siyasal Bilgiler Fakültesine Sıhhiye istikametinden ilerlediler. 29 Nisan'ın 10. yılının anma toplantısında tesadüfen olay çıkmamıştı.

İLERi Hakkında soruşturma

Dev - Genç'in aylık Yayın organı İleri'nin Sorumlu Yazı İşleri Müdürü Ersen Olgaç hakkında Ankara Basın Savcılığı soruşturma açmıştır. Soruşturma konusu İleri'nin 1. sayısında yayınlanan yazılardır. Nallıhan'da Köylü Hareketleri adlı haberden köylüyü isyana teşvik, Yusuf Küpeli konuşmuyor adlı yazıdan işgalleri açıkça övmek, Lenin'in Gençlik Birliklerinin Görevleri adlı yazısından Kömünizm propagandası ve Metin Demirtaş'ın Che Guevara adlı şiirinden ise halkı çete savaşına teşvik etmekten dolayı soruşturma açılmıştır.

Mustafa Kemal Çamkıran ve Arkadaşları tahliye oldu

Geçtiğimiz günlerde duruşmaları yapılan SBF öğrencisi Mustafa Kemal Çamkıran, Bingöl Erdumlu, Sema Karagözoğlu, Aydın Karagözoğlu 7 aylık tutukluluktan sonra tahliye edildiler. TCK'nun 141/1, 173/3, 296 ve 40 madde hükümlerinden dolayı yani sosyal bir sınıfın diğer bir sosyal sınıf üzerinde tahakkümünü tesis ve memleket içinde müesses iktisadî ve sosyal temel nizamları devirmeye matuf cemiyet tesis ve bu cemiyete katılma, cürüm işleyeni saklama, pasaport kanununa muhalefet sebebiyle tutuklu bulunanlardan Yusuf Küpeli'nin tahliyesi reddedildi.

S.B.F.'de seçimi Sosyalistler kazandı

Siyasal Bilgiler Fakültesi seçimlerini sosyalistler ezici bir çoğunlukla kazandılar. Proleter devrimcilerinin seçimi bu şekilde ezici bir çoğunluka kazanmaları çeşitli bakımlardan anlamlıdır.

SBF'de bugüne kadar yapılan seçimlerde Sosyalistler diğer gruplara en fazla «50» oy fark yapmışlardı. Ve bu yıl sosyalistlere karşı olan çeşitli akımlar ve guruplar Orta Sol adı altında tek liste olarak seçimlere girmişlerdir. Bu şartlara ve de eski ve yeni oportünistlerin okul içi bozguncu tutumlarına rağmen Mülkiyeli sosyalistlerin seçimleri bu yıl 200 oy farkı ile kazanmaları ayrı bir öneme sahiptir. Yeni oportünizmin SBF deki sözcülerinin iddialarına göre «SBF Sosyalist Fikir Kulübü yönetim mekanizmasında ağır basan **askeri** (?) yandır. Küçük

burjuva anarşistlerinin yönetiminde olan Fikir Kulübü, SBF deki öğrenci kitlesinden kopmuştur. Kitle çizgisi izlenmediği için bu yıl seçimler **mutlaka** kaybedilecektir (!)

Ancak pratik, yeni oportünizmin bu iddialarının **balon** olduğunu ve önerdikleri kitle çizgisinin sağ oportünist bir çizgi olduğunu ortaya koydu. Bu sonuç, SBF Sosyalist Fikir Kulübü yöneticilerinin fakülte içinde uyguladıkları taktiklerin doğru olduğunu ispat etmiştir. Fakülte içinde karşı - devrimcilere uygulanan devrimci terör fakültedeki ümmetçi, kafatasçı «milliyetçi toplumcu, liberal sağcı vs. ne kadar karşı devrimci unsur varsa ezerek silip atmıştır.

Bugün SBF'deki geniş öğrenci kitlesi sosyalistlerin ikinci millî kurtuluş savaşımızın bu devresinde, en önde döğüştüğünü açıkça görmekte ve de bilmektedir. Bu evrede kitlelerle organik bağ kurmanın, kütlelerden kopmamanın tek yolu, anti- emperyalist ve anti - feodal hareketlerin en önünde dövüşmekir!. İşte proleter devrimci kitle çizgisi budur. «Politik çalışma bütün çalışmaların can damarıdır» diyerek, politik çalışmayı, entellektüel gevezelikle özdeşleştirip iğdiş ederek, üniversite salonlarında teorik züppelikle veya sadece dergicilik yapmakla veyahut da Millî Cephe politikası teranesiyle, proleter devrimcileri «Sağlı, Sollu» Kemalistlerin peşine takmaya çalışmakla kitle çizgisi izlenemez!.

ıstanbul Teknik Üniversite'sinde seçimleri Proleter Devrimcileri kazandı

İTÜ Öğrenci Birliğinin 2 Mayıs 1970 de yapılan kongresinde proleter devrimcileri yönetimi ele almışlardır. 24. Dönem kongresinde «yeni Oportünizm» de kesin yenilgiye uğramıştır.

Öğrenci Birliği Başkanlığına arkadaşımız Gökalp Eren getirilmiştir.

Sungurlar'da işgal

Sungurlar'da 8 işçinin sebep gösterilmeden işten atılması üzerine işçiler fabrikayı işgal ettiler. İşçilerin fiili durumu kaldırmak için ileri sürdükleri istekler şunlardır:

1 — Atılan işçilerin derhal işe alınması ve hiç bir işçinin işten atılmaması;

2 — Kesilen bütün yevmiyelerin hemen verilmesi;

3 — İşçinin yönetime katılması;

4 — Anayasa'ya aykırı olan üst aramanın kaldırılması;

5 — Çelik - İş'e ödenti kesilmemesidir.

Sungurlar'ın yiğit işçilerinin demokratik mücadelesine İstanbul Dev - Genç Bölge Yürütme katılarak desteklemiş ve Sungurlar'da örnek bir mücadele vermişlerdir.

Ayrıca Dev - Genç İstanbul Bölge Yürütme Kurulu, İstanbul Teknik Üniversitesi Öğrenci Birliği, İTÜ Mimarlık Fakültesi Öğrenci Derneği ve Yıldız Devlet Mimarlık Mühendislik Akademisi Öğrenci Birliği Sungurlar'daki işgalle ilgili olarak şu bildiriyi yayınlamışlardır:

«Alibeyköyü halkı, Demirdöküm, Elektrometal, Rabak İşçileri ve bütün işçi kardeşler, Sungurlar'ın yiğit işçilerini destekleyiniz. Sungurlar'ın patronu işçilere verdiği şeref sözünü bir kez daha tutmadı. Sungurlar'ın yiğit 8 işçisini işten çıkardı. Maden - İş'i reddetti. İşçilerin üzerinde baskı kurarak onları yeni bir sarı sendikaya girmeye zorladı. İşçi temsilcilerine baskı yaparak onların, arkadaşlarına sırt çevirmelerini sağladı. Sungurlar'ın patronu işçilerin kesilen yevmiyelerini de ödemeyerek fabrikayı bir kere daha inti - demokratik bir hale getirdi. İşçilerin bütün kanunî haklarını gaspetti.

Sungurlar'ın yiğit işçileri haklı olarak üçüncü kere fiilî durum yaratmak zorunda kaldılar. Patronun verdiği şeref sözüne güvenmenin yersizliğini bir kere daha anladılar.

Kardeşler, Sungurlar'ın despot işverenine ve onun ağababalarına karşı, Sungurlar'ın yiğit işçileriyle omuz omuza mücadeleye hazır ol. Bizler hep sizinleyiz. Yaşasın işçilerin birliği. Yaşasın işçilerin demokratik mücadelesi».

Bursa'da Faşist Baskı ve Eğitim Enstitüsü Devrimci Öğrenci Örgütünün kuruluşu

Bir süre önce müdürün faşistçe baskılarına karşı yürütülen boykot nedeniyle Konya - Selçuk Eğitim Enstitüsüne sürülen Yusuf Selanik ve Orhan Erişen adlı öğrenciler eşyalarını almak için okula geldiklerinde müdür Turan Birinci'nin emriyle arkadaşları ile görüşmelerine engel olunmuş ve hadise çıkaracakları endişesiyle okul binasından uzaklaştırılmışlardır. Okula eşyalarını almak için gelmiş olan bu öğrencilerin 2 araba polis yardımıyla okuldan dışarıya çıkarılıp, şehir dışında serbest bırakılmaları çok ilginçtir. Tüzükte ise diğer Eğitim Enstitüsülerinde okuyan öğrencilerin okul misafirhanesinde gece de kalabilecekleri yolunda hüküm vardır. Proleter devrimci öğrencilere her fırsatta baskı yapan, polisle işbirliği yaparak devrimcileri sindirmeye çalışan müdür bir kez daha tüzük hükmüne aykırı hareket ederek hareketinin kanun dışı olduğunu belgelemiştir.

Uzun süreden beri kurulması düşünülen fakat proleter devrimcilerine karşı faşistçe hareket eden müdürün izin vermediği Bursa Eğitim Enstitüsü Devrimci Öğrenci Örgütü de nihayet kurulmuştur.

Hâkim sınıfların Zülmü Reva gördüğü istanbul gecekondu halkı Devrimci gençliği bağrına bastı

Yer : İstanbul Küçükköy Beşyüzevler 1. Kondular Mahallesi.

Yıkılan ev sayısı : 12

Sebebi : Kafadaroğlu adlı bir zengin müteahhitin işhanı yapmak için araziyi mülküne geçirtmesi.

Arazi Kimin : Belediyece de tasdiklendiği gibi hazinenin, buna rağmen yine de belediye yıkımı bizzat kendi adamlarına yaptırıyor.

M İ T İ N G

3 Mayıs Pazar sabahı erken saatlerde gceekondular mahallesini dolduran yüzlerce (parti ve dev - genç üyesi) genç arkadaş ev ev meseleyi bir defa daha gece kondu sakinlerinden dinlemiş ve onlara bu düzen böyle sürdükçe bu tür yıkımların ve daha bir çok zulmün süreceğini (toplumun bütün katlarındaki sömürüden somut örnekler vererek) anlatmışlar acil meselenin birleşerek ortak düşmana bir tek yumruk halinde karşı çıkmak olduğunu yine somut hedefler göstererek kanıtlamışlardır.

Saat 12 ye doğru önceden saptanan sloganlarla 700 kişilik kalabalık bir grup Küçükköy Belediyesi önlerine yürümüşler yolda sık sık durarak «KONDULAR BIRLEŞİN» «KONDULAR BURAYA» «AMERİKAYA ÜST ÇOK FAKİRLERE EV YOK» ve bu doğrultuda daha birçok sloganı bir ağızdan haykırarak soyguncul**a**ra karşı güçlü olduklarını ora halkının da hazır bulunduğu kalabalık kitleye iletmişlerdir. Gecekondusu hunharca yıkılmış ve yıkım sırasında çocukları ve karısı hastanelik olmuş bir vatandaş **«Düşman birdir ve bellidir bu gün kuvvteli gibi görünüyorsa da halkın tasvibini almadığı için çok güçsüzdür ve mutlaka yenilecektir»** derken gecekondusu yıkılan bir diğer vatandaş da (resimdeki kadın) **«bizlere niçin zulmederler bu memleketin efendisi hani bizdik bizim kocalarımız vatan için dövüşürlerken yan gelip yatan gene bu uşşak takımı değil miydi? Şimdi kime güveniyorlar da vatandaşı evsiz koyuyorlar bu yaptıkları yanlarına kalır mı sormaz mıyız sanıyorlar bunların hesabını»** diyerek yiğit bir asker kadını olduğunu isbatlamıştır.

Gecekondusu yıkılan yaşlı kadın, «bizim kocalarımız Vatan için dövüşürlerken yan gelip yatan, gene bu uşşak takımı değilmiydi?» diyerek belediye'yi işaret ediyor.

Sağnak halinde yağan yağmura rağmen evsiz kalan çocuklar mitingi izliyorlar

Bunlardan başka gençler de söz alarak sonuna kadar Türkiye halkının kurtuluşu için mücadele edeceklerini bu mücadele için Emperyalizmi yenerek TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE'yi kuracaklarına and içmişlerdir.

47

Devrimci Gençlik

(Baştarafı sayfa 5 de)

zoruyla devam ettirmesidir.

3 — Genel kural olarak faşistler milyonların katledildiği karanlık yönetimlerini ve bu amaca yönelik karanlık örgütlerini toplumun sınıflarına kabul ettirmek için, herkesi soyut bir hedefte birleştirmeye çalışmışlardır. Milyonların katili Hitler'in Alman halkını karanlık pençesine almak için gösterdiği hedef «Alman ırkının üstünlüğü» idi. Halk düşmanı Hitler Alman ırkının üstünlüğü adı altında, sermaye diktatörlüğünü perçinletti. Milyonlarca insanı kendi ırkından olmadığı için katletti, onmilyonlarca insanın ölümüne yol açan İkinci Cihan Harbinin teşvikçiliğini yaptı. Mussolini'de ülkeyi yönetemez hale gelen sermaye çevrelerinin «İtalyan ırkının üstünlüğü, güçlü dünyayı fetheden milliyetçi İtalyan devleti» adı altında ayakta kalmasını sağladı. O da İtalyan ırkının üstünlüğü adına karagömlekli İtalyan gençlerini yoksul Habeş halkının üstüne saldırtarak milyonların katline yol açtı. Bizim faşist bozuntuları da «turancılık, türkçülük, Türk ırkının üstünlüğü, Türk ırkının dünyaya hâkim» olması gibi soyut hedefler etrafında kafaları yıkayarak güç kazanmaya çalışıyorlar. Amerikan emperyalizminin üklemizdeki durumunu örtbas etmek, sınıflararası uçurumu ve doğal sınıf kavgasını toprak ağalarının ve yabancı sermaye çevrelerinin yararına unutturmak istiyorlar. Böylece temeli sallanmakta olan sermaye yönetimin Amerikan güdümünde bir diktatörlük haline getirmek amacında hareket ediyorlar. Bu amaca varmak için de örgütlerinde düşünce gelişmesine, araştırma eğiliminin belirmesine tahammül etmiyorlar Ç.ünkü faşistlerin başı bilmektedir ki, kafasını yıkadığı gençlerde düşünce özgürlüğü gelişirse, araştırma ve öğrenme çabası artarsa, faşistlerin hep sermaye çevrelerinin, vurgunculuğu ve emperyalizmin emrinde, halk düşmanı, niteliği ortaya çıkacaktır. Kafasını yıkadıkları kişiler uyanmaya başlayacak, eğer gerçek yurtseverlerse sokaklarda neden Amerikan askerinin dolaştığını, neden amerikalılara üsler verildiğini, neden Nato yoluyla ordumuzun Amerika'ya muhtaç bırakıldığını sormaya başlayacaktır. Ve bilinçlendikçe de devrimci eylemlere, devrimcilere, devrimci kuruluşlara saldırıyı bırakıp, yurtseverlik görevlerini Amerika'ya karşı hareketlerle ispat edeceklerdir.

4 — Faşistler Almanya'da, İtalya'da, İspanya'da ve Portekiz'de gerek gelişme dönemlerinde, gerekse güçlendiklerinde hep saldırgan olmuşlardır. Bunun amacı da toplumun dkikatini üzerlerine çekmek istemeleridir. Az sayıda kişilerle yaptıkları dinamik hareketleri sansasyonal hale getirmek için türlü şaklabanlıklar yaparlar. Bütün üniversitelerde sayıları bini zor bulurken, sayılarının başbuğlarının ağzından yüzbin olduğunu açıklarlar. Bütün bunlardan amaç, dikkatlerin kurtuluş doğrultusunda olmasını önlemek, sermaye diktatörlüğü planını kandırılmış yığınların üstünde kurmaktır.

Faşistlere kaşrı devrimciler iki yönlü mücadele yürütmelidirler:

1 — İdeolojik mücadele: yukarda genel hatlarıyla belirttiğimiz konuları daha derinliğine kitlelere anlatmak, dünyanın faşist yönetimlerden çektiği ızdırapları ve halkların faşizmn tarafından ne şekilde katledildiğini göstermek. Kitlelere toplumları neden; millet, ırk, üstün ırk, güçlü devlet ve benzeri gibi soyut kavramlarla değil sınıflar açısından incelemek gerektiğini anlatmak.

2 — Pratik mücadele: Faşistlerin saldırılarını bertaraf etmek onların ne yaptığını bilmezcesine yürüttükleri saldırılardan devrimcileri korumak, saldırılarını en sert biçimde bastırarak saldırmaya cüret edemiyecek duruma getirmek.

Bütün bunlar içinde devrimci örgütlerde, düşünen, araştıran, öğrenen her geçen gün daha da bilenen üyelerimizi devrimci disiplin altına sokmaktır. Faşistlerin yanlış ideolojilerine karşı, doğru devrimci ideoloji, faşistlerin yalan propagandalarına karşı gerçekleri yansıtan devrimci propaganda, faşistlerin saldırılarına karşı şiddetli karşı koyma devrimcileri geliştereceL, faşizmin gelişmesini ve halkımızın başına bela olmasını önleyecektir.

İLERİ

İNSAF ANA

Ben Gazi Paşanın ordusunda cephane taşıyan
Kubilay'ın, Vedat'ın, tüm devrimcilerin anası
Başında çarşafı yüreğinde kan yarası
Enzak köyünden öksüz Battal'ın anası

Ben Gazi «Mustafa Kemal'in Kağnısı»
Ulusal Kurtuluş Savaşından uzayan
Bir yüce kavganın anası
Kim öldürdü oğlumu, öldüren hani
Hani ya, kim öldürdü oğlumu
Tan ağrığı kanlar içinde

Ben Mustafa Kemal anası
Elbetteki bu kanı komam sizde
İpotekteymiş damım varsın olsun
Gece hasır yapıp gündüz sattığım
Bir umutla peynir - ekmek katıkladığım
Battalım
Yokmuş
Olsun !.
Bitmedi ki daha savaş
Toplanıyor yumruklarında tüm çocuklarım
Yıkmak için bu kara düzeni
Durmadan büyüyoruz
Ben Mustafa Kemal anasıyım.

Yetkin ARÖZ

10. YILINDA 27 MAYIS

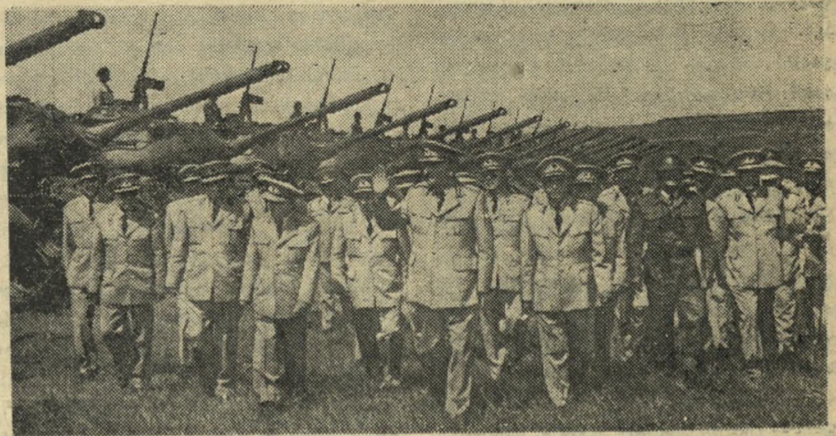
İsmet Paşa'nın 1946'da çok partili «Cici Demokrasi» çığrını açması üzerine Demokrat Parti kuruldu. C.H.P. ile giriştiği gericilik yarışını kısa sürede kazanan Demokrat Parti 1950 de iktidara geldi. Türkiye gibi geri toplumsal yapılara sahip ülkelerde bu yarışı daima en gerici olan parti kazanır. Türkiye'de Turhan Feyzioğlu'larının anti - komünizm şampiyonluğu yapması boşuna değildir, özünde «Ben bu işi (yani gericiliği) Demirel'den iyi beceririm» anlamını taşımaktadır.

Demokrat Parti iktidarı, 1950 den 27 Mayıs 1960 a kadar Türkiye'yi adım adım, parsel parsel Amerikan Emperyalizmine peşkeş çekmiş bir iktidardır. Bütün yabancı sermaye kanunları, Petrol Kanunu bu dönemde çıkarılmış, ikili anlaşmaların büyük çoğunluğu bu satılmış iktidar tarafından imzalanmıştır. Türkiye'de Amerikan sermayesinin cirit atmasını sağlamak ve bu yolla Türkiye'yi uzun vadede batağa saplayıp, ama kısa vadede halkın yüzünü güldürmek amacıyla Emperyalizme şirin görünmeyi sağlamanın en etkin yolunu bulmuş bir iktidardır D.P. iktidarı. Bunun yolu Türkiye'de anti - komünizm şampiyonluğunu elden bırakmamaktır. Ve bu amaçla da daha iktidarının birinci yılında yüzün üstünde devrimciyi tevkif ederek Amerika'ya güven sağlamaya çalışmıştır.

Demokrat Parti iktidarının yıkılması yalnızca 28 - 29 Nisan olaylarıyla gerçekleşmedi. Gençliğin 28 - 29 Nisan'daki yiğit direnişi 27 Mayıs'ın gerçekleşmesinde önemli bir etken olmuştur. Ama bu ihtilâlin tohumları ;ok daha önceleri daha 1954'lerde atılmıştır. İlk ihtilâl komitesinin kuruluşu bu tarihlere rastlar. 1954'de Türkiye'de siyasî bir kriz yoktu. Ve bu dönem Demokrat Partinin en parlak dönemi olarak nitelendirilebilir. Ama tam bir bilince sahip olmasa da, bu gidişin, yani Filipin Demokrasiciliği adı altındaki soygun ve talan düzeninin ülkeyi felakete sürüklemekte olduğunu sezen subaylar vardı. Bunlar Demokrat Partinin en parlak dönemi sayılan bu dönemde ilk ihtilal komitesini kuran yiğit devrimcilerdi. İhtilal komitesinin yıllarca genişleyip güçlenmesinden sonra ülkede siyasî kriz başgöstermiştir. 28 - 29 Nisan olayları ihtilalin ebelik görevini yerine getiriyordu.

Satılmış ve hain Demokrat Parti iktidarını yıkarak Türkiye'yi Millî bir yönetime kavuşturan 27 Mayıs'ın asker kadrosu, getirdiği Anayasa ile Türkiye'de sınırlı da olsa bir özgürlük ortamı sağlamıştır. Bu sınırlı özgürlük ortamı içinde proleter devrimci düşünce toplumun geniş çevrelerini etkilemiş ve halkın geriliği yüzünden işbaşına gelme olanağını bulan işbirlikçi A.P. iktidarına karşı mücadele bilinçli bir çizgide yürütülmeye başlanmıştır.

27 Mayıs'ın üzerinden 10 yıl geçti. Türkiye Emperyalizmin sömürü alanı içinde yarı bağımlı, yarı feodal durumunu muhafaza etmekte, ülke kapkaranlık bir durumda. Ama 1919 da Mustafa Kemal'in yükselttiği bağımsızlık meşalesinin alevi bu karanlığın içinde pırıl pırıl yayılmakta. Emperyalizme ve işbirlikçe iktidara karşı mücadele gün geçtikçe yoğunlaşmakta. Öyle görünüyor ki, 27 Mayıs gerçek hedefine pek uzak olmayan bir gelecekte ulaşacak.

27 Mayıs'tan sonra Millî Birlik Komitesi üyeleri birlikleri teftiş ediyorlar.

49

İŞKENCECİLERE UYARI

Şiar Yalçın

«Ne mümkün zulm ile bîdad ile imha-yı hürriyet
Çalış idraki kaldır müktedirsen âdemiyetten.
Muini zâlimin dünyada erbab-ı denattir
Köpektir zevk alan sayyad-ı bîinsafa hizmetten!»
Nâmık Kemal

Suçluyu söyletmek ya da suçun delillerini meydana çıkarmak için tehdit ve kaba kuvvete başvurmak beş aşağı beş yukarı bütün ülkelerin polisine özgü bir alışkanlıktır. Hele Türkiye gibi her bakımdan geri kalmış ve öteden beri zaptiye kafasiyle yönetilmiş, kriminalistiğin, yani fennî zâbıta metod ve tekniklerinin gelişmemiş olduğu bir ülkede, polisin bir suç olayını aydınlatmak ya da bazı kabadayıların hakkından gelmek için zaman zaman bu kanun dışı tedbirlere müracaat etmesini doğal karşılamak gerekir. Hattâ biz şahsan, yerinde kullanılmak ve dozunu kaçırmamak, yani ne suçlunun ne de polisin insanlık şeref ve haysiyetini çiğnememek şartiyle, bu uygulamanın bir yerde zorunlu **değilse** bile yararlı olduğuna inananlardanız.

Ama toplumun tehlikeli suçluların şerrinden korunmasına ve bunların cezasız kalmamasına yönelmesi gereken bu baskı metodları gayelerini aşıp da sistematik bir işkence şeklini almaya başlar. bazı kimselerin şahsî hınçlarını ya da sadik eğilimlerini tatmin aracı haline gelirse, buna tüm toplumun şiddetle karşı çıkması gerekir. Hele, son zamanlarda ülkemizde sık sık görüldüğü gibi, şiddet ve işkence yöntemleri, Devlet kuvvetleri tarafından sömürücü bir azınlığın çıkarlarını korumak ve yıkılmaya mahkûm pespaye bir düzenin ömrünü bir süre daha uzatmak amacıyla kullanılır, tam bağımsızlık ve gerçek demokrasiden yana devrimci güçleri sindirmek ve bir terör havası yaratmak için bu usullerden medet umulursa, en üst kademedeki emir vereninden ve hattâ göz yumanından en alt kademedeki uygulayıcısına kadar bu kanun ve insanlık dışı davranışların bütün sorumlularına karşı fiilî bir savaç açmak yalnız devrimciler için değil, bütün namuslu vatandaşlar için kutsal bir görev olur.

Evet, son günlerde özellikle Amerikan emperyalizmine karşı cansiparane savaşan devrimci gençlere ve bozuk düzenin adaletsizliklerine baş kaldıran işçi ve köylülere karşı uygulanan bilinçli işkencelerden pek azı gazete sütunlarına yansımakta, fakat tüm devrimcilerin isyan duygularını kamçılayan ve gerçekliği şüphe götürmeyen ayrıntılı söylentiler halinde kulaktan kulağa dolaşmaktadır.

Eşkiya takibi bahanesiyle binlerce Doğulu vatandaşımızı hedef tutan ve çoluk çocuk, kadın erkek, genç ihtiyar ayırımı yapmadan hepsine korkulu günler yaşatan son Silvan olayları, Elmalı'da işgalci köylülere Alanya'dan özel surette getirtilen bir jandarma yüzbaşısı tarafından uygulanan mezalim, yine bundan iki yıl önce İzmir'de Amerikan Haberler Ajansı ile Komünizmle Mücadele Derneğinin merkezine bir molotof kokteyli atarken yakalanan Osman Başdemir ve arkadaşlarına bu defa Ankara'dan özel surette gönderilen iri yarı bir önemli işler (!) müdürünün İzmir valisini bile adam yerine koymayan ceberut nezareti altında uygulanan tüyler ürpertici enkizisyon işkenceleri, aynı uzman zâtın yönetimi altında Dıyarbakır'daki mürettep sabotaj olayının sözde faillerine reva görülen insanlık dışı muameleler, bir kaç hafta önce İstanbul'da düzenlenen bağımsızlık haftası sırasında rasgele yakalanan gençlere Beşiktaş Toplum Polisi karargâhında yapılan ezalar ve buna benzer daha bir çok olaylar, Tunceli'de Halk Oyuncuları sanatkârlarına, İstanbul Emniyet Müdürlüğünde Aziz Nesin'e' ve proleter şoför Yalkın Özerden'e yapılan kahpece hayasızlıklar gibi bütün tafsilâtiyle basına intikal etmemiş olsalar da, devrimciler tarafından duyulmakta ve dikkatle izlenmektedir. Bütün bunların yanısıra, Tunceli'de Mehmet Kılan'ın ve İstanbul'da Vedat Demircioğlu ile Taylan Özgür'ün doğrudan doğruya ve gereksiz yere polisler tarafından öldürülmesi gibi soğuk kanlılıkla işlenmiş cinayetler de yer almaktadır. Elbette ki bütün bu olayların irili ufaklı sorumluları bugün değilse bile yarın mutlaka ibreti müessire teşkil edecek surette cezalandırılmak üzere her zaman «nisyan ile mâlûl» olmayan «hâfızai beşere» nakşedilmektedir. Kimbilir belki de, Fransız İhtilâlinin meşhur örücü kadınları gibi, bunların isimlerini her ihtimale karşı şimdiden bir kenara kaydedeler vardır!

Bugün efendilerine yaranmak ve zenginlerin ziyafet sofrasından arta kalan kırıntılara nail olabilmek hevesiyle kendi insanlık namus ve şereflerini pâyimal etmekte beis görmeyenler elbette ki şenaatlerinin hesa-

bını rûzu mahşerde ve mahkemei kübrada değil, ömürleri vefa ederse bu dünyada ve âdil halk mahkemelerinin huzurunda vereceklerdir. Bugüne kadar halk düşmanlarından hiç birisi bu âkıbetten kurtulamamıştır. İntihar etmeyenleri idam sehpalarında can veren Nazi harp suçlularının yanısıra, Alman gizli polisi Gestapo'nun ileri gelenlerinden bir çoğu aynı kaderi paylaşmış, binlerce devrimcinin kanına giren Mussolini başaşağı asılmış, yıllarca hüviyetini gizleyerek dünyanın öbür ucunda gizlenen insan kasabı Eichmann eninde sonunda yakayı ele vermiş ve cinayetlerinin kefaretini ödemiştir. 1905 Rus Devriminden sonra binlerce işçi ve köylüyü sokak ortalarında astıran Başbakan Stolipin - halk meydanlarda yükselen darağaçlarına «Stolipin kravatları» adını takmıştı - beş yıl geçmeden bir devrimci tarafından öldürülmüştür. Fransanın ikinci cihan savaşında Almanlar tarafından işgali sırasında Alman makamlariyle işbirliği yaparak mukavemet teşkilâtı mensuplarına türlü işkenceler yapan Fransız polisleri kurtuluştan sonra bir bir yakalanıp en şiddetli cezalara çarptırılmışlardır. Alman subayları ile gönül eğlendiren ve kimisi Almanlar hesabına casusluk yapan kadınların en azından saçları sıfır numara traş edilerek sokaklarda çırılçıplak sürüklenmişlerdir. Atatürk'e ve kuvayı milliyeye hayasızca dil uzatan, Dahiliye Nâzırı sıfatiyle kuvayı milliyecilere kan kusturan Ali Kemal İzmit'te feci şekilde linç edilip ondan sonra da bir ağaca asılmıştır. Lumumba'nın kâtili emperyalist uşağı Çombe'nin, Irak halkını inim inim inleten ve kendileri sefahat içinde yüzen Kral Faysal, Abdülilah ve Nuri Sait Paşanın, Amerikan emperyalizmi ile işbirliği yaparak Vietnam halkına zulmeden Diem kardeşlerin, Dominik Cumhuriyetinin kanlı diktatörü Trujillo'nun âkıbetleri ibret almak isteyenler için ortadadır. Bu örnekleri sayfalar dolusu çoğaltmak mümkündür. Fakat şüphe yok ki bugünün işkence uzmanlarının birazcık akılları varsa uykularını kaçırması gereken en yakın ve en etkin misal onuncu yıldönümü yaklaşan 27 Mayıs devrimi ve Yassıada mahkemeleridir. Tüm muhalefeti ve zinde kuvvetleri baskı ve terör hareketleriyle sindirmeye kalkan, ak saçlı Üniversite profesörlerine el kaldırtan, devrimci gençleri kurşunlatan «sâbık ve sâkıt» iktidar mensupları ve onların emirlerini sorumsuzca yerine getiren polis şefleri ve memurları bir çoğu zinde güçlerin âtıfet hislerinden yararlanarak bugün yine eski rahatlarına kavuşmuş olsalar da - derece derece suçlarının cezasını çekmişlerdir.

Hasılı halka, yurtseverlere ve devrimcilere karşı suç işleyenler eninde sonunda halkın haklı intikam duygularının ve adaletin pençesinden kurtulamazlar. Ve çocuklarına iğrenç bir miras bırakırlar. Sonra bugün hüküm perma olduklarını sananlara, astıkları astık kestikleri kestik olanlara, ve sırtlarını güçlü hâmilere dayayanlara şunu da hatırlatmak isteriz ki, bir gün Türkiye'de devrimci güçler iktidara geçtikleri zaman, elleri ve yürekleri tertemiz, hiç bir pisliğe bulaşmamış olduğu için, öyle «devri sâbık yaratmayacağız» teraneleriyle kendilerini aldatmayacaklardır. Zararını çok gördükleri âlicenaplık ve merhamet duygularının etkisinden sıyrılmasını bilecekler ve halk düşmanlarını, dünyadaki bütün emsallerine ibret olacak şekilde cezalandırmaktan geri kalmayacaklardır. Bugün nizamı korumak maskesi altında gizlenen Devletin kaba kuvvetine karşı çıkan küçük bir azınlığın, zayıfların şiddeti, yarın halkın öz Devleti kurulduğu zaman, zalimleri, talancları, işkencecileri, halk düşmanlarını kahredecek olan meşru ve kanunî bir şiddet, hakkın, çoğunluğun ve kuvvetlinin şiddeti olacaktır. Yarın bu şiddete maruz kalmak istemeyenler bugünden ayaklarını denk almalı, her gecenin bir sabahı olduğunu hatırlarından çıkarmamalıdırlar. Devrimciler her türlü şiddete, zulme, baskıya, işkenceye katlanabilirler, çünkü gayelerinin kutsallığı onlara «çarmıhta bile» haz verir. Onlar çektikleri sıkıntının geçici olduğunu, bugün olmasa bile yarın milletin sinesinde abideleşeceklerini bilirler ve bu onlar için bir teselli ve direnç kaynağıdır. Ama elleri kanlı, yürekleri pis zalimler yarın cezalandırıldıkları zaman, vidanları da onları suçlayanların yanında olacak, kendi öz evlatlarının bile beddualarını alacaklar ve bir kere daha kahrolacaklardır.

Ciddi bir uyarı yerine geçmesini dilediğimiz yazımıza büyük devrimci Fransız şairi Eluard'ın şu dizeleri ile son veriyoruz:

«En kıymetlisidir taşların
Suçsuzların öcünü almak tutkusu
En parlağıdır gökyüzlerinin
Hainlerin darağacına gittikleri sabahın gökyüzü
Selâmet yüzü görmeyecektir dünya
Affedebildiğimiz sürece cellatları.»

VİETNAMLI

Kaç bininci yürek Vietnamda
Bir kahpe nefer kurşunu ile yaralandı
Yaralandı ama ölmedi
Duyuyordu sömürgenin varlığını gene de

Artık Vietnamda insanlar böyle
Ölmüyorlar
Ve ölmedikleri içinde
Kahpe Amerikanı dize getiriyorlar
O Vietnamlı yaralıydı
Yüreğinden akan kanı
Kalın gövdeli ağaçların
Gölgelediği toprağa aktı usul usul
Uğrunda bebelerin bile ağlamadan
Kadınların kızların öldüğü toprağa
O Vietnamlı da son nefesinde
Kahpe Amerikan neferine
Bir daha fazla kurşun sıkamadan
Soluksuz kaldığına yanıyordu yalnız
Onun için kan ağlıyordu içi
İngilizi Fransızı kovmuştu o
Ve son sömürgene bakıyordu gözleri
Son yarayı almadan
Vietnamlı
Savaştı, savaşıyor, savaşacak
O;
Bilyalı bombaların hedefi
Ve napalmın yüzdüğü derisinden
Gökyüzüne
Yanık et kokusu gönderen.
My Lais de otomatik tüfeklerin hedefi ölenlerin;
Kocası, kardaşı, babası, anası, oğlu..

Yalçın Akgün

Doğu'da bir isyan Düşmanlarının

AP iktidarının iflası ve buna bağlı olarak telaş içinde olan iktidar ağababalarının gizli - açık pazarlıklarının yoğunlaştığı şu günlerde, Doğu Anadolu halkına yapılan baskılar arttırılmıştır.

Özellikle Irak'ta, Barzani - Irak Hükümetinin Kürt sorununa uzun süreli bir çözüme varmaları haberlerinin Türk Basınına kadar ulaşmasından sonra, Doğu'da sürdürülen komando harekâtı da hızlandırılmıştır. Gelen haber, mektup ve kişilerden alınan bilgilere bakılırsa, bu harekat Doğu halkını tam bir sindirme politikası olarak iktidar tarafından uygulanmaktadır.

Bakanlar Kurulu Kararnamesi ile harekata girişen komandolar, Diyarbakır, Siirt, Bitlis ve Mardin köylerini bir bir basmakta, halk meydanlara, camilere doldurularak işkenceden geçirilmektedir.

Yıllardan beri, ağaların, beylerin kanaatları altında eşkiyalar kol gezerken, komando birlikleri bir şeyden haberi olmayan köylüleri yakalamakta, akla gelmedik işkenceler yapmaktadır. Aslında bu eşkiyalar ağaların, şeyhlerin silahlı adamlarıdır. Hatta ağanın tuttuğu partiye oy da toplamaktadırlar. Doğu'nun toprağının büyük bir kısmını ellerinde tutan ağalar, köylülerin toprak işgallerini silahlı saldırılar vasıtasıyla önlemektedirler. Bütün hazine toprakları, dağlar, yaylalar ağaların denetimi altındadır. Ağaların toprak gaspı nedeniyle, Doğu topraklarının % 80'i ihtilaflı ve davalıdır.

Öte yandan devlet tarafından bir üvey evlat muamelesi gören Doğu bir sürgün yeridir. Memurun rüşvet yiyeni, görevini suistimal edeni Doğu'ya sürülür. Devlet ve ağalık - şeyhlik müesseselerinin ikili baskısı altındaki halk, ikinci sınıf vatandaş muamelesi görmenin acısını çekmektedir. Kendi dilini bile kullanma hakkından yoksun olan bu halk zaman zaman çeşitli hesapların da kurbanı olmaktadır. Emperyalizmin öteden beri uyguladığı «Böl ve Yönet» politikası, işbirlikçileri tarafından ırk ayırımını körüklemek şeklinde uygulanmaktadır.

Doğu'da devletin kanunları da farklı işler. Bir jandarma onbaşısı Doğu'da en yetkili kişidir. İstediğini yapar, ağanın kızdığı adamları yakalayıp karakola çeker günlerce işkence eder, bir köyü tümüyle karakolun mahzenine tıkar, kadınlarda dahil olmak üzere falakadan geçirir, rüşvet alır. Jandarma Doğu halkının kafasında devlettir, hükümettir, mahkemedir, kanundur, anayasadır. Doğu'luyu Türkiye Cumhuriyetine bağlayan, terör, korku ve zulümdür. Bir de T.C. nüfus kağıdıdır. Dili başkadır, türküsü başkadır, kültürü başkadır. Ürünü, aracı, tefeci tüccarlar tarafından yok pahasına kapanır. Toprağı ağa tarafından gaspedilmiştir.

Bir sürü çelişkiler vardır Doğu'da. Aşiret çelişkisi vardır, mezhep çelişkisi, tarikat çelişkisi, dil, kültür çelişkileri vardır, en ağır çelişki ise Türk - Kürt çelişkisidir. Bu çelişkiler ta 19. yüzyılın ilk yarısından beri çeşitli güçler tarafından körüklenmiştir. 19. yüzyılda dış ticaret kapitalizminin geldiği dönemlerde, önce İngiliz'ler, sonra Alman'lar daha sonra ise Amerika'lılar Doğu'da Kürt halkının bulunduğu bölgelere özel bir ilgi göstermişlerdir. Özellikle petrol alanlarını kapsayan bu bölge, emperyalistler arasında üstünde oynanan önemli bir koz olmuştur. 1. Dünya Savaşından sonra Osmanlı İmparatorluğunun parçalanması ile uluslararası alanda aktüel bir sorun haline gelen Kürt sorunu, Kurtuluş Savaşımız süresinde Kuvay-ı Milliyecilere karşı bir koz olarak emperyalistler tarafından kullanılmak istenmiş ama Kürt - Türk halkını birbirine bağlayan tarihi bağlar, iki halkın ortak kaderini emperyalizme karşı mücadelede birlikte götürmüş ve Kurtuluş Savaşımız iki halkın ortak zaferi olarak gerçekleşmiştir. Lozan'da perçinlenen bu kader çizgisi bu güne kadar sürüp gelmiştir. Ne varki, o günden bugüne kadar emperyalizmin şu ya da bu biçimde parmağına doladığı Türk - Kürt sorunu çeşitli yönlerde kullanılmak istenmiştir. Kürt Halkının en doğal sosyal hakları emperyalist emellerin aracı olarak istismar edilmeye çalışılmıştır. İki halk arasına açılmak istenen uçurum, Türk sövenizminin ahmakça tutumuyla da destek görmüştür. Emperyalizmle bütünleştikçe iktidarlar, Doğu'yu ikinci derecede yurt toprağı olarak görmeye başlamış, bölge halkına ikinci sınıf vatandaş gözüyle bakmıştır. Menderes iktidarı döneminde ise NATO'nun nükleer kuşak stratejisi gereğince, Doğu Anadolu bir atom savaşında Nükleer Kuşağın birinci bölgesi içine sokul-

52

hareketi vatan işine yarayacaktır

Vahap Erdoğdu

muştur.

Bugün Kürtler, Sovyetler Birliğinde, İran'da, Irak'ta, Suriye'de ve Türkiye'de yaşamaktadırlar. Sovyetler Birliğinde yaşayan Kürtler kendi dilleri ile konuşabilmekte, okuyabilmekte ve yazabilmektedirler. Kendi dillerinde yayın yapan radyoları vardır. İran'dakiler gerici Şah rejimi altında öteki diğer halklarla birlikte ezilmektedirler. Irak'ta ise durum çok farklıdır. Öteden beri temsil hakları için mücadele eden Kürtler, gerici rejimlere karşı mücadele vermek zorunda kalmışlardır. Nihayet Barzani liderliğindeki Kürt hareketi ilerici Irak hükümeti ile son bir anlaşma imzalamıştır. Buna göre Kürtler kendi bölgelerinde bir çeşit özerkliğe kavuşmakta kendi ilkokullarını açabilmekte, kendi liseerini açabimekte bir Kürtçe tedrisat yapan üniversite kurulmaktadır. İstedikleri kitap ve dergileri kendi dillerinde basabilmektedirler. Kendi maliye ve asayiş işlerini de kendilerinin düzenlemeleri karar altına alınmıştır. Böylece yıllardan beri Orta Doğu'da sürüp gelen bu yara kapanmakta, emperyalizme karşı Arapların yanında Kürt Halkının da savaşacağı Lider Barzani tarafından ilan edilmektedir.

Orta Doğuda Kürt sorununun böyle bir çözüme ulaşması emperyalistleri tedirgin etmiştir. Orta Doğu Halklarının emperyalizme karşı güçlenen devrimci dayanışması, Irak'ta Kürt sorununun çözümüyle yeni boyutlar kazanmıştır.

Türkiyenin doğu kesiminde geliştirilen son olaylar ile Barzani - Irak anlaşmasında büyük bir paralellik vardır.

Irak'ta Kürt halkının mücadelesini Türkiye'deki Kürtlerin sempati ile izlemesi doğaldır. Orda soydaşlarının elde ettikleri doğal haklar, elbette Türkiyeli Kürtleri sevindirecektir. Bundan bağımsız bir Kürdistan sonucunu çıkartmak yanlış olduğu kadar tehlikelidir de. Türkiyeli Kürtlerin ağızlarında defalarca ifadesini bulan ve Barzani'nin de resmen her fırsatta belirttiği gibi «Bağımsız Kürdistan» dan söz etmek mümkün değildir. Bu şiar olsa olsa emperyalizmi geneleksel «BÖL ve YÖNET» politikasına uygun düşer. Türkiyeli Kürtler en temel haklarını ve ikinci sınıf vatandaş olmaktan çıkarılmalarını istemekte, iktidarın zorbalık ve zulümünün son bulmasını dilemektedirler. Bu gün Doğuda yoğunlaştırılan jandarma terörünün altında şu önemli gerçekler yatmaktadır.

1. Doğuda sindirme hareketine girişip halkı pasifize etmek.

2. İktidarı çevreleyen çıkmazları, ayyuka çıkan iktisadi bunalımları, yolsuzlukları halkın gözünden saklamak ve dikkatleri başka yönlere çevirmek. Bu yönde Demirel iktidarının sistemli bir şekilde uygulandığı bir planla karşı karşıyayız. Polis ve jandarma teşkilatı AP militanları olarak çalışmakta, AP'ye karşı olan herkesi sindirme, yıldırma yoluna gitmektedir. Polisin artan şiddeti, AP iktidarını bir polis iktidarı haline getirmiştir. AP yetiştirmesi sivil milis teşkilatı, polisin de desteği ile, ileri güçleri sindirme kampanyasına girişmiştir. Kayseri, Konya, Karaman, Kadirli olayları, Kanlı Pazar ve benzeri olaylar Doğudaki jandarma teröründen pek farklı değildir. Karakollar modern birer işkence merkezleri, polis ve jandarmalar işkence uzmanı olarak kullanılmaktadırlar. Sivil milis teşkilatına geniş silah yardımı yapılmakta, bu güçler açıkça korunmaktadır.

3. Emperyalizmin «Böl ve Yönet» politikası Türkiyede de uygulanmak istenmektedir. Türkiye'deki bir Devrimci harekete karşı bir alternatif olarak bu kullanılabilir ki, Doğuda artan baskı ile, bir kıyım hareketi, Türkiyede zinde güçlerin gözlerinde. vatanseverlik olarak gösterilecek, «Vatanı Bölünmeden Kurtardık» gerekçesi ile emperyalizmin istediği bir yönetim tarzına varılacaktır. Tanıdık bir takım amilleri Kürt Halkı üstüne kışkırtmak ve buna ayrı bir yönde bir tepki oluşturmak, geçer silah olmaktan çıkmıştır. Doğuda feodal mütegallibe takımının sırtını okşayarak, halka karşı, basit zabıta şeklinde gösterilerek, «Kanun kaçaklarını Yakalamalı» gerekçesi Türkiye yurtseverlerinin yutacağı dolmalardan değildir. Türkiye Devrimcileri emperyalizmin ve işbirlikçilerinin bu oyununa gelmeyeceklerdir.

Doğuda bir isyan hareketi ancak vatan düşmanlarının işine gelecektir.

53

HONDURAS DE

(Honduras Devrimci Partisinin 1969 Nisanında toplanan Plenumunda kabul edilen politik çizgi)

ASKERİ YÖNETİM ALTINDAKİ ÜLKENİN SİYASİ DURUMU

Ülkemize askeri diktatörlüğün yerleşmesi bir tesadüf değildir. Bu durum kapitalizmin üçüncü bunalım devresinde, demokrasi, milli kurtuluş ve sosyalizm için dünya devrimci hareketinin hızla geliştiği bir dönemde, Amerikan emperyalizminin saldırgan politikasının bir sonucudur.

Latin Amerikada emperyalizmin saldırgan politikası Küba devriminin zaferinden sonra gelişti, Pentagonun direktifleriyle CİA tarafından hazırlanan karşı - devrimci askeri darbeler şeklinde ortaya çıktı. Johnson, ABD militarizminin ve savaş endüstrisi tekellerinin temsilcisi olarak, Vietnam Demokratik Halk Cumhuriyetinin bombalanması, Tayland, Laos ve Kamboç'a müdahalelerle Güney - Doğu Asya'ya saldırıyı artırdı; İsrail'in Arap ülkelerindeki saldırganlığını teşvik etti ve maddi olarak destekledi; Batı - Almanya'nın intikamcı politikasını teşvik etti; Dominik ve Panama'ya müdahaleleri plânladı. Nixon hükümeti de ayni politikayı yürütmektedir. Nixon defalarca Küba'ya direkt askeri müdahaleden, bağımsızlığı için kahramanca mücadele eden Vietnam halkına karşı atom silahlarının kullanılmasından yana olduğunu belirtti. Nixon'un şu güne kadar yürüttüğü politika, Amerikan emperyalizminin saldırgan ve savaşçı politikasının devam ettiğini kanıtlamaktadır.

3 Ekim 1963 teki hükümet darbesinden sonra yerleşen askeri rejim, emperyalizmin bu ülkelerin sömürüsünü arttırmak ve kurtuluş harektelerini bastırmak için Latin - Amerikada yürüttüğü saldırgan politikanın bir parçasıdır. Bu askeri darbe ile, emperyalizm, çıkarlarını iyi koruyamayan «temsili demokrasiyi» yıktı ve mutlak denetimi altında olan kukla bir hükümet kurdu.

«Hükümet buhranı» olarak adlandırılan şey, mevcut siyasi partilerin emperyalist tekellerin ülkedeki sömürüsünü kolaylaştırmakta gösterdikleri yetersizlikten başka birşey değil. Ülkemizde bu boşluk askeri diktatörlük tarafından doldurulmakta. Osvaldo Lopez Arrelano'nun başında bulunduğu hükümet, ABD ve yabancı şirketler tarafından getirilmiş, desteklenen, yönetilen ve emperyalist amaçlar için kullanılan gayrı - milli bir yönetimdir. Askeri rejim, emperyalizmin ve toprak oligarşilerinin çıkarlarını temsil etmektedir. Emperyalizmin plânları askeri diktatörlüğün güçlenmesi şeklindedir ve bu yolda çalışmalara çoktan başlanıldı.

Hükümetin politikası halkımızın Amerikan tekelleri tarafından sömürülmesinin geliştirilmesi, ekonomik bağımlılığının artması yönünde. Bürokratlar ve yüksek rütbeli subaylar da bu yağmada paylarını almaktalar.

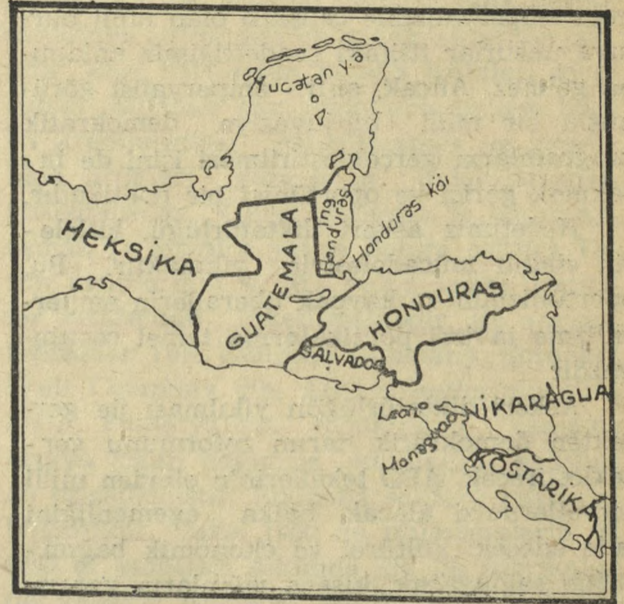
54

RİMİNİN YOLU

Askeri rejim işçi ve köylü kitlelerine karşı tutumunu da tenkil politikasıyla ortaya koymakta. İşçi sendikaları ve çalışma merkezlerini denetimi altına almakta, köylüleri topraklarından atarak ve liderlerini şiddetle cezalandırarak örgütlenmelerini engellemekte. Demokratik haklar ve özgürlükler çiğnenmekte. Ülkemizde yeni siyasi partilerin kurulması yasaklanmıştır. Muhalefet basınına, matbaa makinelerini tahribe kadar varan baskı metotları uygulanmaktadır. Muhalefet liderleri sık sık askeri mahkemelere sevkedilmektedir. Bu nedenlerle birçok vatansever yurt dışında yaşamak zorunda kalmıştır.

Rejimin halka karşı, gayrı-milli baskı siyaseti sonucu ekonomik kriz büyüdü, dış borçlar çoğaldı, paramız devalüe edildi, yaşama şartları korkunç derecede zorlaştı ve halk büyük bir hızla sefalete doğru itildi. Ödemeler dengesinin bozulması vergilerin artması sonucunu doğurdu, bu vergiler de fakir halkın sırtına yüklendi. Bu ortamda iki büyük işçi hareketi, 1965 ve 1968 grevleri halkın durumdan hoşnutsuzluğunu belirtmeye yeterlidir. Başta işçi sınıfı olmak üzere bütün Honduras halkı rejime karşı tavrını açıkça almaktadır. Bu hareketler sonucu işçi örgütleri ve yöneticilerinin yetersizliği, Partimizin bazı yanlış tutumları ile birlikte daha sağlam bir direnişi örgütleme gereğini ortaya çıkardı.

Bizim bu durum karşısında tutumumuz nedir ve halkımızın askeri diktatörlüğe karşı mücadelesini nasıl anlıyoruz?

Şimdiki şartlar içinde devrimin yolunu ve amaçlarını ve Partimizin öncü görevini yerine getirebilmesi için, üstesinden gelmesi gereken somut meseleleri tesbit için askeri darbeden bu yana ülkemizdeki sınıf ilişkilerinde meydana gelen değişiklikleri incelememiz gerekir.

Askeri rejim, emperyalizmin Honduras üzerindeki egemenliğinin yeni biçimidir. Bu durum şunu gösterir: Honduras ordusu, ABD emperyalizminin halkımıza karşı politikasının doğrudan aleti olmuştur. İç ve dış politika bakımından, aslında mevcut düzeni korumada birbirlerinden farklı olmayan siyasi partilerin rolünü asgariye indirmiştir.

Askeri diktatörlük, emperyalizm - işbirlikçi burjuvazi - toprak sahipleri ittifakının

55

yeni bir görüntüsüdür. Askeri diktatörlüğe karşı halkımızın mücadelesi, ABD emperyalizmine karşı mücadeleden ayrı değildir. Emperyalizme ve askeri diktatörlüğe karşı savaş, bazı oportünistlerin ve liberal eğilimli politikacıların söylediği gibi birbirinden ayrılamaz.

Emperyalizm - toprak oligarşileri ittifakına karşı bizim ittifakımız, işçi - köylü ittifakı temeli üzerinde küçük burjuvazinin emperyalizmle uzlaşmaz çelişkisi olan katları ile kuracağımız ittifaktır.

İşçi sınıfı, köylülük ve küçük burjuvazinin çeşitli tabakaları devrimimizin (anti-feodal, anti - emperyalist bir köylü devrimidir) itici güçleridir, fakat bu hiçbir zaman emperyalizmle çelişkisi olan milli burjuva unsurlar ittifakı reddettiğimiz anlamına gelmez. Ancak, anti - emperyalist görünüşlü bir milli burjuvaziye demokratik programların gerçekleştirilmesi işini de bırakmak gerici ve oportünist bir politikadır.

Hedefimiz askeri diktatörlüğü, kitlelerin silahlı mücadelesiyle yıkmaktır. Bu, oportünizmin ve kaypak liberallerin emperyalizme tavizci politikalarına temel cevabımızdır.

Askeri diktatörlüğün yıkılması ile gerçekten demokratik, tarım reformunu gerçekleştirecek, ABD tekellerinin elinden milli servetlerimizi alacak, halka egemenliğini iade edecek, kültürel ve ekonomik bağımsızlığı sağlayacak, kısaca yığınların yararına anti - feodal ve anti - emperyalist bir siyaset yürütecek devrimci bir hükümet kurulacaktır. Diktatörlüğe karşı mücadelede, silahlı mücadeleyi temel biçim olarak almamız diğer legal mücadele biçimlerinden vazgeçmemiz anlamına gelmez.

Partimiz kitleleri, diktatörlüğü yıkmak için uzun ve zorlu bir mücadeleye hazırlamak ve gerekli kadroları yetiştirmekle yükümlüdür. Ayrıca oportünistler ve liberallerle her cephede, teoride ve pratikte mücadeleyi ihmal etmemeliyiz.

DEVRİMİN YOLU

Honduras'ın ekonomik ve sosyal gelişimi, İspanyol fethinden beri sömürgeci ve emperyalist ülkelerin vesayeti altında olmuştur.

II. Dünya savaşından sonra bütün Latin - Amerika ülkelerinde olduğu gibi ülkemizde de devrimci mücadele gelişti. Bu dönemde halkın, özellikle tarım proletaryasının bilinçlenmesinde Honduras Demokratik Devrimci Partisi ve Komünist Partisi önemli rol oynadılar.

Hain Villeda hükümetinden sonra 3 Ekim 1963 teki danışıklı askeri darbe ülkede yeni bir aşamayı başlattı. Ordu artık ABD emperyalizminin sömürü politikasının temel kozu olmuştu ve siyasi partiler ikinci plana düşmüştü. Emperyalizm askeri rejimi güçlendirerek, ülkemizi kurtuluş mücadelesi içindeki Latin - Amerika halklarına, özellikle sosyalist Küba'ya karşı kullanmayı amaçlamaktadır. ABD nin 1965 te Honduras ordusunu Dominik halkına karşı kullanması bu durumu açıkça ortaya koymaktadır. Emperyalizm, Honduras ordusunu kendi halkına karşı da mutlak biçimde kullanmaktadır.

6 Şubat 1965 teki, her türlü hile, baskı ve sindirme metotlarının kullanıldığı seçim, askeri rejime «yasal kurucu meclis» hüviyetini geçirmeye yaradı. Askeri hükümetin meşrulaştırılması, rejimin temel niteliklerinde hiçbir değişiklik yaratmadı, yani gayrı - milli, halk düşmanı ve sahtekâr tutumu değişmedi.

Askeri rejimin başa geçişinden beri DİN ve CES örgütleri CİA metotları kullanarak binlerce vatandaşı hapsettiler, öldürdüler. Ülkemizde daha önce görülen baskı rejimlerinin hepsini geçen bu rejim en temel özgürlükleri bile çiğnemekte.

Askeri hükümet çeşitli işçi köylü ve öğrenci kuruluşlarına el atarak bunları kendi denetimi altında faşist kuruluşlar haline getirme çabasındadır. Ülkemizdeki yabancı yatırımlar da sürekli artmakta, teknisyen ve danışman pozundaki ABD ajanları devlete ve özerk kuruluşlara sızmaya devam etmektedir. Yüksek rütbeli subaylar topraklarını çoğaltırken tarım reformunun sözü bile edilmemekte. 1968 1968 martındaki seçimler de 1965'tekinden farklı olmadı. Burjuva ve toprak sahiplerinin partileri bile iktidardan nasiplerini alamadılar. Kitlelerin iktidara karşı hareketleri

şiddetle bastırılmakta. Hükümet, grevleri isyan hareketleri olarak niteleyip engellemekte ve yasaklamakta. Ülke hızla enflasyona ve ekonomik krize doğru ilerlemekte, halkın yaşama şartları gün geçtikçe kötüleşmekte. Liberaller ve diğer muhalefet grupları çözüm yolu olarak «Birleşik hükümet» tezini önermekte. Ancak bunun burjuvazi ve toprak oligarşileri denetimindeki diğer siyasi partileri de iktidara ortak etmekten başka bir anlamı yok.

Voz Papular ve Trabajo (kendisine Honduras Komünist Partisi adını veren oportünist örgütün yayın organları) ise ordunun ve hükümetin demokratikleştirilmesini önermekte. Bu öneri, sağ oportünizmin geleneksel «barışçı yol» «barış için mücadele» ilkelerinin stratejide yansımasıdır. Zenginleşmekten başka amacı olmayan ve silahlı baskı yoluyla yönetebilen bir hükümete karşı bu sloganla çıkmak hiç de gerçekçi bir tutum değildir, gerici, karşı - devrimci bir tutumdur çünkü kitlelerde sosyal değişikliğin devrim yolundan geçmeden de gerçekleştirilebileceği kanısını yaratır ve sadece emperyalizmin işine yarar. Bu durum karşı - devrimci reformist gruba gittikçe yanaşan oportünistlerin ihanetinin küçük bir delilidir. Oportünistlerin «demokratikleştirme» liberallerin «birleşik hükümet» ve her ikisinin de «temsili demokrasiye dönüş» önerleri farklı değildir ve kitlelerin isteklerine çözüm yolu getirmekten uzaktırlar.

Emperyalizm b,urjuva partileri ve temsili demokrasiye değil mutlak denetimi altında tuttuğu orduya güvenmektedir. Emperyalizmin bütün manevraları askeri rejimi mümkün olduğu kadar uzatma siyasetine dayanmaktadır.

Ülkemizdeki duruma tek çözüm yolu, askeri hükümet devrilerek yerine vatansever, devrimci, emperyalizm ve karşı - devrimle mücadeleyi yürütebilecek, kitlelerin meselelerine somut çözüm yolları getirebilecek, ülkeyi bağımsız ekonomi ve sosyal gelişim yoluna sokacak, demokrasiyi, milli bağımsızlığı ve giderek sosyalizmi kuracak bir yönetimin gelmesidir. Emperyalizm ve askeri hükümet Honduras halkına bütün legal ve barışçı mücadele yollarını tıkamıştır, bu nedenle Honduras halkının önündeki tek çıkar yol silahlı devrim yoludur.

HONDURAS'IN SOSYAL GÖRÜNÜMÜ, TEMEL ÇELİŞKİSİ, DEVRİMİMİZİN NİTELİĞİ

Honduras yarı - feodal ve bağımlı bir tarım ülkesidir. Nüfusun çoğunluğu (% 66,7) tarımda çalışmaktadır. Büyük latifundia sahipleri (1953 çiftlik) toprağın 3/4 ünü ellerinde tutmaktadırlar. 250 bin civarında topraksız köylü vardır. Köylülerin topraklara ödedikleri kiralar çok yüksektir, kuzeyde ödemeler genellikle parayla, güneyde ise ürünün bir kısmını vermek yada toprak sahibinin çiftliğinde çalışmak suretiyle yapılır. Bazı bölgelerde kölelik ilişkileri mevcuttur. Köylüler geri metotlarla çalışır, banka kredilerinden yararlanamaz ve genellikle ürünleri pazarlama imkânlarından yoksundurlar. Yıllık gelirleri 70 lempirayı aşmaz (1 lempira yarım dolara eşittir) Tarım ürünlerinin % 90'a yakın kısmı üreticiler tarafından tüketilmektedir. En verimli topraklar Tela Railroad Company, Standart Fruit Company gibi ABD şirketlerinin elindedir. Emperyalizm feodalitenin yanısıra ortaya çıkan bağımsız kapitalist gelişimi de engellemiştir. Endüstri sektörü cılız ve bağımlıdır. Daha 1950 de müesseselerin % 94'ü el sanatları şeklinde idi. İlk fabrikalar da yabancı sermaye tarafından kurulmuştur .1960 dan sonra görülen nisbeten hızlı endüstriyel gelişme tamamen ABD tekellerinin denetiminde, onların planlarına göre ve Orta Amerika ortak pazarı çerçevesi için de olmuştur. Tabii ABD yatırımları da gelişme gösterdi ve 1950 de 255 milyon dolar iken, 1963 te 375 milyon dolar oldu. ABD sermayesinin 1925 - 1952 arası ülkemizden götürdüğü kâr 825 milyon lempira tutarındadır. Son 50 yılda meyva şirketlerinin dışarıya transfer ettiği miktar ise 1200 milyon lempirayı bulmaktadır. ABD tekelleri ülke ekonomisine tamamen hakimdirler. Temel endüstri kuruluşları, tarım şirketleri, elektrik santralleri, demiryolları dışındaki bütün kara hava ve deniz nakliyatı onların elindedir. İhracatın % 55,8'i ABD ye, itha-

latın % 49,8 i de ABD den yapılır, tabii gene ABD tekellerinin kontrolü altında. Tüm ihracatın % 60 ını tutan muz ve maden ihracatı tamamen, % 20 kadarını tutan et, pamuk, tütün vs. de yarı yarıya ABD tekellerinin elindedir.

Honduras iktisadi ve sosyal bakımdan, yarı - feodal ve bağımlı bir tarım ülkesidir. Bu tanım yüzyıllardır emperyalizmin sömürüsü altında ezilmiş olan ülkemizin şimdiki görünümünü açık bir şekilde yansıtmaktadır.

Emperyalizmin egemenliği ve feodal kalıntıların varlığı halkın büyük çoğunluğunun çıkarlarıyla çelişmektedir. İşçi sınıfı, köylüler ve küçük burjuvazinin çeşitli tabakaları bu durumu kökünden değiştirmek için mücadele etmektedirler. Ülkemizdeki temel çelişki, emperyalizm - toprak sahipleri işbirlikçi burjuvazi ile işçi sınıfı - köylülük - küçük burjuvazi arasındaki çelişkidir. Bu uzlaşmaz bir çelişkidir ve ancak Halk Savaşının Zaferi ile çözümlenebilir. Ülkemizin sosyo - ekonomik şartları incelenince Honduras devriminin niteliği ortaya çıkmaktadır: demokratik, anti - feodal ve milli kurtuluşçu. Ülkemizi ve dünya şartlarını iyi incelememiş bazı dar görüşlüler devrimimizi burjuva - demokratik olarak nitelendirmekteler.

Bu görüş kesinlikle yanlıştır. Şimdiki tarihsel aşamada devrimimizin iki hedefi vardır: feodal kalıntılar ve emperyalizm. Bu nedenle devrimimiz milli ve demokratik olduğu kadar dünya proleter sosyalist devriminin bir parçasıdır. Honduras Milli Demokratik Devriminin ayni nitelikteki diğer devrimlerden iç ve dış koşullar gereği birçok farkları olacaktır. Küba'da olduğu gibi milli demokratik ve sosyalist aşamaların arasında çok az bir zaman farkı olması mümkündür.

DEVRİMİMİZİN İTİCİ GÜÇLERİ

Ülkemizin ekonomik, sosyal ve politik gerçeklerinden çıkarak devrimimizin itici güçlerini tesbit edebiliriz: işçi sınıfı, köylülük ve şehir küçük burjuvazisi. Milli urjuvaziyi de mutlak olarak bu safta görmek yanlıştır, çünkü endüstri kesimi iyi incelenirse devrimde rol oynayabilecek güçte bir milli burjuvazinin olmadığı görülecektir. Bu tabakanın emperyalizme yamanma çabaları da düşünülmelidir. Ancak bu önemsiz grubu da devrimci saflara çekmek için elbette azami çabayı göstereceğiz. Gördüğümüz gibi Milli demokratik devrimi sonuna kadar başarıyla yürütecek güçler işçi sınıfı köylülük ve şehir küçük burjuvazisidir. Emperyalizm ise toprak sahipleri ve işbirlikçilerine dayanmaktadır. Milli burjuvazi ise bu iki saf arasında sürekli yalpalama gösterecektir ve başka ülkelerdeki deneyler bize bu sınıfa güvenmemeyi öğretmektedir.

İşçi sınıfının tarihi rolü devrimin öncülüğüdür. Çünkü diğer sınıfları arkasından sürükleyebilecek, kendisiyle birlikte onların da kurtuluşunu hazırlayacak olan en devrimci sınıftır. İşçi sınıfının mücadelesi sarı sendikalar, emperyalizmin ajanları ve oportünistler tarafından sürekli baltalanmakta ve yanlış hedeflere sevkedilmektedir. Honduras işçi sınıfı sayı bakımından azdır: 90 bin tarımda, 50 bin sanayide, 30 bin kadar da yapı ve diğer kesimlerde. Honduras proletaryası günlük çıkarları için mücadelede bilinç ve örgütlenme seviyesini geliştirmekte, böylece Partimizin öncülüğünde Milli demokratik devrimin ve Halk Savaşının fiili önderi durumuna gelmektedir.

Köylülüğün rolü devrimci hareketimizin geleceği bakımından çok önemlidir. Ülkemizde köylülük en fazla sömürülen ve sayı bakımından en kalabalık sınıf durumundadır. Köylülük çeşitli tabakalara bölünmüştür: yarı - proleterler, yoksul köylüler, orta köylü ve zengin köylüler. Yarı-proleter köylüler toprak sahibi değildirler, senenin bir kısmında yüksek kira ödedikleri topraklarda, diğer kısmında çok düşük ücretlerle başkalarının yanında çalışırlar, sayıları oldukça fazladır, yoksul köylülerle birlikte devrimci mücadelede işçi sınıfının en yakın müttefikidirler. Yoksul köylülerin ya toprağı yoktur yada kirayı, vergiyi ödeyecek ve ancak yaşamalarına yetecek kadar gelir getiren toprak sahibidir. Genellikle büyük toprak sahiplerine, tefeci ve tüccara büyük borçları vardır ve hayat şartları çok

kötüdür. Orta köylülük çoğunlukla toprak sahibidir fakat düşük verim ve pazarlama güçlükleri yüzünden durumu kötüdür. Bazıları senenin belli dönemleri işgücünü kiralar ve böylece durumunu biraz düzeltir. Büyük toprak sahipleri ve tefecilerin sürekli baskısı altındadırlar. Köylülüğün genel olarak latifundiaların ve feodal kalıntıların kalkmasında çıkarı vardır ve devrimci bir gücü teşkil eder. «Toprak işleyenindir» şiarı altında yürüttükleri mücadele hızla gelişmektedir. Bu gelişimin somut örneği 1956 dan bu yana çeşitli gerilla hareketlerini fiili olarak desteklemeleridir. Devrimimizin tarımsal ve anti - feodal karekteri ortada olduğuna göre başlıca mücadele alanı kırlardır, gerilla birliklerinden ortaya çıkacak olan halk ordusunun başlıca kaynağı da devrimimizin ana gücü köylülük olacaktır.

Şehir küçük burjuvazisinin çeşitli tabakaları da devrimimizde önemli rol oynayacaktır. Öğrenciler, aydınlar, serbest meslek sahipleri, küçük tüccar ve sanatkârlar. üçüncü dünya ülkelerinde çoğunlukla görüldüğü gibi emperyalizme karşı ön safta mücadele etmektedirler. Bu tabakaların en ileri kesimleri profesyonel markisist - leninist militanlar çıkarmakta önemli yer tutarlar. Orta tabakalar emperyalizmden rahatsızlık duymaktadırlar. Küçük burjuvazinin milliyetçi niteliği bu sınıfın milli kurtuluş mücadelesine katılmasında esas etkendir.

İşçi sınıfının ve onun partisinin öncülüğünde işçi - köylü - küçük burjuvazi ittifakı Milli Demokratik devrimin zaferi için ve sosyalizme geçişin kaçınılmaz şartıdır.

Genel olarak devrimin silahlı mücadele yolundan geçeceği kabul edilmektedir. Bu düşünce ülkemiz ve dünya şartlarının ve başarıya ulaşmış diğer devrimlerin incelenmesi sonucu kabul edilmiştir. Ancak bu temel strateji sorununu açıklığa kavuşturmak gerekir. Bu konu devrimci saflarla meseleyi karmakarışık eden oportünistler arasında uzun süredir tartışılmaktadır. «Barışçı yol» tezini kabul eden oportünistler silahlı mücadeleyi reddederek üç mücadele biçimi olduğunu söylemektedirler: ekonomik, ideolojik ve politik. Sınıf mücadelesinin temel olarak bu üç biçimde cereyan etmesine rağmen oportünistler silahlı mücadelenin aslında politik mücadelenin bir uzantısı olduğunu gözden kaçırmaktadırlar. Sınıf kavgası sınıflararası çelişkilerin sertliği, sınıfların örgütlenme ve bilinç düzeylerine göre çeşitli biçimler altında cereyan eder. İşçilerin çalışma ve yaşama şartlarını düzeltme mücadeleleri ekonomik mücadele, devrimci teoriyi kavrayıp burjuva ideolojisine karşı mücadeleleri ideolojik mücadele, devrimci teori ışığında iktidar mücadelesine girmeleri de politik mücadeledir. Politik mücadeleninde çeşitli biçimleri vardır: siyasi propaganda, kitle gösterileri, siyasi grevler ve örgütlü silahlı mücadeleye kadar çeşitli şiddet hareketleri. Buna göre silahlı mücadele politik mücadelenin bir devamı ve sınıf kavgasının en üstün biçimidir.

Oportünistler kafaları bulandırma çabası içinde ortaya karşı bir tez atarmış gibi «her türlü mücadele biçimlerine hazırlanma» tezini ortaya attılar. Son olarak ta «her iki yol için de hazırlanmak gerekir: barışçı ve barışçı olmayan» şeklinde bir formülasyon buldular. Biz varolan yada mümkün olan hiçbir mücadele şeklini reddetmedik ve hareketimizi birtek yola bağlamadık. Oportünistlerin silahlı mücadeleye hazırlanma yolunda hiçbir çaba göstermedikleri de açıktır. Arada bir silahlı mücadele veren grupları desteklediklerini söylemeleri kendilerine yöneltilen çeşitli ithamları ve eleştirileri engellemek ve durdurmak için yaptıkları tek şeydir. Oportünistler için gerilla savaşı marksizmin bir revizyonudur ve halk savaşını örgütleme yönündeki her girişim maceradır. Onlar için tek yolun barışçı yol olduğu ve yukarda belirtilen tezlerin sahte olduğu açıkça ortadadır. Bütün çabaları halkın kafasını bulandırmaktan ibarettir, temel politikaları ise en gelişmiş demokrasiye sahip ülkelerde bile uygulanamayan barışçı yolun Hondurasta uygulanmasıdır. Bu tutumları ile «tehlikeli işlere karışmamaları» şartıyla emperyalizmden icazet almayı başardılar.

Ülkemizin gerçeğini ve toplumsal çelişkilerin gelişimini incelersek Honduras

59

devriminin yolunun silahlı mücadeleden geçtiği konusunda kuşkumuz kalmaz. Silahlı halk savaşı yarı - feodal ve bağımlı Honduras'ın çelişkilerini çözümlemek için en doğru ve somut yoldur. Bu tezin her öne sürülüşünde oportünistler «marksizme ihanet» «maceracılık» çığlıkları atarlar ve Lenin' in şekillendirmesine uygun bir devrim durumu olmadığını söylerler. Burada bazı uyarıları yapmakta fayda vardır:

a) Rusya'daki şartlara aynen benzeyen bir devrim durumu Honduras'ta sözkonusu olamaz çünkü tarihsel, siyasi ve iktisadi gelişme şartları tamamen farklıdır.

b) Devrim durumu en özgün haliyle benzer şartlar altındaki ülkelerde bile ayni zamanda yada ayni şekilde ortaya çıkmayabilir, çünkü her sosyo - politik oluşum benzerleri ile çeşitli farklılıklar gösterir.

c) Devrim durumu uzun yada kısa bir zaman sürebilir, kitlelerin mücadelesiyle birlikte büyümesi yada zayıflaması mümkündür, fakat bu değişmeler hiçbir zaman varolmadığını göstermez.

d) Genel devrim durumu içinde hareketin nihai durumunu tayin edecek karakteristik anlar vardır. Örneğin kitlelerin, hakim sınıfların bütün barışçı ve legal yolları tıkadığı ve tek çıkar yolun silahlı mücadele olduğunu kavrayıp iktidar mücadelesine girişmeleri gibi. Böyle devrimci bir durum hakim sınıfları eskisi gibi yönetemez hale düşürür, halk Savaşı ve iktidar sorunu gündeme girer. O zaman iktidarın ne tarafta kalacağını tayin edecek olan «ihtilalci kriz» ortaya çıkar, İhtilalci kriz devrim durumunun en yüksek noktasıdır.

e) Ulusal kriz (siyasi ve iktisadi krizden ayrıdır) ve devrim durumu aslında ayni şeydir. Bunlar ayni oluşumu ifade eden iki terimdir.

f) Devrim durumunu belirleyen temel çizgiler şunlardır:

1 — Sömürücü sınıfların eskisi gibi yönetemeyecek durumda olması
2 — Sömürülen sınıfların sıkıntısının artması ve eskisi gibi yaşayamayacak durumda olmaları.
3 — Yığınların mücadelesinde önemli bir gelişmenin ortaya çıkması.

Bizimki gibi burjuvazisi cılız ve bağımlı, işçi sınıfı zayıf ve baskı altında köylülüğün önemli yer tuttuğu yarı - feodal ve bağımlı tarım ülkelerinde devrim durumunun bazı belirtileri açıkça ortada, bazı belirtileri ise ortaya çıkma durumundadır. Yani yukardaki klasik tanıma göre tam bir devrim durumu yoktur. Fakat proletaryanın partisi sağlam bir taktik çizgi izleyerek, somut şartlara göre halkın örgütlenmesini gerçekleştirerek ve her durumda doğru mücadele biçimlerini uygulayarak güçler dengesinde devrimci mücadele lehine değişiklik yapabilir, sınıf kavgasının en üstün biçimlere varmasını sağlayabilir. Çeşitli etkenler gözönünde tutulursa Honduras'ta gerilla savaşı Halk Savaşının ülkemizde alacağı temel biçimdir. Gerilla savaşı halkı harekete geçirecek ve yönetici sınıflarnı bölünüp zor duruma düşmesini kolaylaştıracaktır. Gerilla savaşı uzun ve zorlu mücadeleleri gerektirecektir ve asıl ceryan ettiği bölge dağlar olacaktır. Gerilla savaşı devrim durumunun olgunlaşmasını sağlayacak ve devrimin zaferi için objektif ve sübjektif şartları geliştirecektir.

Ülkemizin şartları uzun sürecek bir silahlı mücadeleyi gerektirmektedir. 1963 askeri darbesinden sonra devrimciler ve diğer muhalefet grupları için bütün barışçı yollar tıkanmıştır. Gerici hükümet hızla bir çıkmaz içine sürüklenmekte, kitlelerin huzursuzluğu ve sabırsızlığı artmaktadır. Bu durum silahlı mücadelenin başlatılması ve geliştirilmesini mümkün kılmaktadır. Bütün gerilla gruplarının ortaya çıkmasını bu objektif şartlar sağlamıştır, yoksa «küçük - burjuva sabırsızlığı» değil, Silahlı hareketlerin yapılabilmesi için sübjektif şartların yetersiz olduğunu söylemek yanlıştır. Ancak genel olarak, sübjektif şartların asgari mevcudiyeti yoksa bu tür hareketlere girişmek de yanlıştır. Mücadelenin sağlamlaşması ve gelişmesi için kitlelerin belli bir bilinç ve örgütlenme seviyesi gerekir. Bizimki gibi yarı - feodal ve bağımlı ülkelerde objektif ve sübjektif şartların tamamen olgunlaşmasını beklemek gerektiğini söylemek yanlıştır çünkü bu şartların mutlak olgunluğu iktidarın hemen ele geçiril-

mesi için gereklidir fakat uzun sürecek bir gerilla savaşının başlatılması için asgari mevcudiyetleri yeterlidir.

Honduras'ta objektif şartlar yeterli ölçüde gelişmiştir. Sübjektif şartlar da belli ölçülerde mevcuttur ve partimizin propaganda, ajitasyon ve örgütleme çalışmalarıyla geliştirilmektedir. Uzun gerilla mücadelesi içinde doğacak olan Halk ordusu emperyalizme bağımlı askeri - bürokratik devlet cihazını yıkacak esas güç olacaktır. Halk savaşı emperyalizm ve yerli ortaklarına karşı kazanılacak zafere giden en emin yoldur. Partimizin görevi tam bağımsız ve demokratik Hondurası gerçekleştirme mücadelesinde halk kitlelerinin önderliğini yapmaktır. Bu görevini yerine getiremezse varlık nedenini kaybeder.

Emperyalizm ve toprak oligarşilerine karşı Milli Demokratik Devrimin başarıya ulaşmasından sonra işçi sınıfı, köylülük ve şehir küçük burjuvasının temsilcilerinden meydana gelen devrimci bir hükümet kurulacaktır. Bu, milli kurtuluşçu, vatansever, demokratik, örgütlü halka dayanan ve ülkemizi emperyalizmin boyunduruğundan ve feodal kalıntılardan kurtaracak bir halk hükümeti olacaktır. Bu hükümetin alacağı en önemli tedbirler **şunlardır**:

1 — Demokratik toprak reformu. Büyük toprak sahiplerinin topraklarına el konacak, topraksız ve az toparklı köylülere dağıtılacak. Köylülere ihtiyaçları olan teknik yardım, kredi, tohum, alet vs. temin edilecek. Tefecilere ve ağalara olan borçları iptal edilecek. Büyük işletmeler ise sadece devletleştirilecek parçalanmayacak.

2 — Yanke emperyalizminin elinden milli servetlerimizin alınması. Halen ABD nin elinde bulunan tarım, endüstri, maden, ticaret, elektrik ve nakliyat işletmeleri devletleştirilecek, milli kapitalist işletmeler ise hemen devletleştirilmeyecek.

3 — Ülkenin endüstrileşmesi. Devrimci hükümet milli endüstriyi ülkenin ihtiyaçlarına göre geliştirilecek, iç ve dış ticaret milli çıkarlara uygun olarak devlet tarafından yönetilecek.

4 — Eğitim ve öğretimde reform yapılacak, halk çocuklarının parasız öğretim yapması ve herkesin okuma - yazma öğrenmesi sağlanacak, karşı - devrimci ideolojilerin kültür kurumlarına sızması engellenecek, bunlarla kıyasıya mücadele edilecek ve halkımızda yüksek bir enternasyonalist devrimci bilincin yerleşmesi için çalışılacak.

5 — Bankalar ve sigorta kurumları millileştirilecek.

6 — Vergi sistemi yeniden ve adil bir şekilde düzenlenecek, dolaylı vergiler kaldırılacak.

7 — Bütün çalışanlar için asgari ücretler tesbit edilecek halkın hayat şartlarının düzelmesi için bütün tedbirler alınacak.

8 — Hastahane ve sağlık merkezleri kurulacak ve halkın bu konudaki ihtiyaçları parasız olarak giderilecek.

9 — Çocukların korunması ve bakımı için özel tedbirler alınacak.

10 — Ev kiraları indirilecek ve yeni yapılar inşa edilecek.

11 — Devrimci hükümet ulusal egemenlik esaslarına göre bir savunma politikası uygulayacak.

Çoğu ABD ile olan ve ulusal çıkarları zedeleyen bütün askeri anlaşmalar kaldırılacak, ülkedeki bütün yabancı uzman ve danışmanlar kovulacaktır. Uluslararası planda emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı mücadele, sosyalist ve anti - emperyalist ülkeler ve bütün dünya halklarıyla dostluk ve dayanışma gerçekleştirilecek. Orta - Amerika ülkeleri ile yakınlaşma a,nti - emperyalist dayanışma ve işbirliği, giderek yeterli şartların ortaya çıkması halinde birleşik tek bir Orta - Amerika ülkesinin gerçekleştirilmesine çalışılacak.

12 — Devrim hükümetinin bütün dünya ülkeleriyle karşılıklı saygı ve eşitliğe dayanması şartıyla ticaret ilişkileri olacaktır.

Devrimci hükümet bağımsızlık ve demokrasi görevlerini yerine getirirken bir yandan da Honduras'ta sosyalist toplumun kurulması için gerekli çalışmaları yapacaktır.

Çev: Okay Gönensin
(Tricontinental dergisi'nin Aralık 1969 sayısından)

Proleter Devrimci Politik Ajitasyon

Verilen proleter devrimci kavga, doğru stratejiye yaslı, doğru taktikler güden ve «çok boyutlu» bir kavga olma niteliğini korumak, «yayılırken derinleşmek» zorundadır .

Bizim, propaganda ve ajitasyon - dan, giderek tüm çalışmalardan beklediklerimizi belirleyen de, bir kelimeyle, «çizgimiz» olabilir.

Bugün, atmakta olduğumuz adım nedir? Devrimin, varolan objektif koşulları içinde, devrimci güçleri hazırlama, devrim sürecine proleter ideoloji ile silâhlanmış, politik bilince ulaşmış, örgütlü güçler olarak sokma; hareketin kök salması ve yeni bir toplumun - o toplumun hem ana maddesi, hem de yoğurucusu olacak - unsurların hazırlanması... Yani, bir ağın benek benek dokunması. Öyle bir ağ ki, bir yandan bütünleşmektedir, bir yandan da daha geniş kitleleri kazanmak için savrulmakta, gerektiğinde ise, düşmana karşı toparlanabilmektedir.

Verilen bir kavga, egemen güçlere karşıysa, açıktır ki, egemen güçler, o kavgayı kırmak için her şeyi yapacaklar, ellerindeki bütün imkânları adım adım seferber edeceklerdir. Proleter devrimcileri ise, ağı dokumak için elverişli görülen bütün araçları, bütün kaldıraçları harekete geçirmek zorun - dalardır.

Nedir bu araç ve kaldıraçlar? Nasıl kavramalı, nasıl kullanmalıyız?

Bu araç ve kaldıraçlar, hem düşmanlarımızı yıpratıp - çözme, hem de ezilen sınıfların kendi iktisadi durumları ile siyasi rolleri arasındaki bağın farkına varmaları ve örgütlü güçler olarak devrim sürecine katılmaları yolunda başvurulabilir «bütün imkânlar» dır. Bu, şu demektir: Toprak işgalleri ve yine yoksul köylülerin benzeri demokratik hareketleri ile, işçilerin ekonomik mücadeleleri, bizim görev ala - nımızı hiç bir şekilde sınırlamamalı - dır. Bu hareketlerin her biri, önemli «katalizörler» olarak her ajitatöre ve propagandacıya acil görevler yükler, fakat görev alanını çizemez. Evet, nerede «kendiliğinden» nitelikli bir ha - reket görülmüşse, ajitatörler, yörel militanlarla birlikte orada biteceklerdir; yalnız gazete satmak için değil, yalnız sohbet etmek için değil, yalnız belli bir öfke ve duyarlık içine sokmak için değil... ve yalnız hareketin ekonomik - demokratik niteliği içinde belkemiği olmak için değil, hareketi araç olarak kullanıp, siyasi doğrultuya kanalize edebilmek p,roleterleri ve yandaşlarını örgütlemek ve yeni, daha güçlü hareketlerin tohumlarını ekmek için (örgütlemeyi, siyasi bir doğrultuda ilerlemeye yönelik bir çizgide, ilişkiler bütünü ve bir savaş gücü ve düzeni ola - rak kavradığımızda, örgütlemenin sendika, kooperatif... biçimindeki görüntüsü, bir anlamda önemini yitirir. Görüntü mesleki de olsa, özün siyasi özle doldurulması önemlidir. Lenin'in de - yişiyle de, bu tür örgütler ne kadar geniş olursa, bizim etkimiz de o kadar geniş olur... Bu arada, demokratik merkeziyetçiliğin temellerinin atılması saklı kalmak kaydıyla, yörel militan - ların birbirleriyle ilişkisi de sağlanmalıdır. Beri yandan, proleter devrimcilerinin örgütlenmesi ile, kitle örgütle - mesinin farklı «kavramlar» oldukları da akıldan çıkarılmamalıdır). İkinci olarak, (İstanbul - Eyüp yöresi fabrikaları ve Nallıhan örneklerinde olduğu gibi), proleter devrimcilerinin üstten aksiyon koymaları, kitlenin sesine ses verebildikleri gibi, kendi seslerine, kitleden ses alabilmeleri söz konusu - dur. Ama, görev alanımız yine tamam lanmış değildir, «bütün imkânlar» burada bitmemektedir. Demokratik ve ekonomik mücadeleler, üretim güçleri ile üretim ilişkileri arasındaki temel çelişkinin patlamalı yansıları ise, ufak eşelemeler ve somut şartların doğru değerlendirilmesi ile, araç olarak binilebilecek daha pek çok yansı açığa çıkarılabilir ve yansının, temel çelişkideki yeri, kökü gösterebilir demektir. Öyleyse, işçilerin çalıştıkları ve yaşadıkları yerlerdeki çalışma, sağlık, beslenme, işe gidip - gelme... şartları, her türlü baskı ve haksızlık; köylülü - ğün yol, su okul, ışık, tohumluk, dok - tor, mevsimlik iş... istekleri ve ağa - te feci baskısının yanısıra, jandarma dayağına kadar her türlü zulüm ve haksızlık... hepsi, - popülizm yapmak için değil, fakat araç olarak kullanabilmek için - kavranabilir, kullanılabilir du - rumlar olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu çalışma, dertlerinin ve içinde yaşadıkları şartların teşhiri, dertlerini dile getirebilecekleri ve kendilerinden söz edilen kürsülerin teşkili, somut, gün - lük isteklerden başlayarak çözüm yollarının gösterilmesi ve sonuç alıcı bir çalışmayla hem kitlelerin gözünde proleter devrimcileri olarak güven kazanılması, hem de baskı unsurlarının gücü yıpratılarak kitlelerin kendilerine güvenlerini kazandırma, eğitim imkânlarını işleme, örgütleme... şekillerinde başlayabilir; bütün bu yaklaşımlar için de, farklı yaklaşım yolları olabilir; ama ajitasyon ve propaganda, siyasi niteliği, özünde mutlaka taşımalıdır. Tekrar ediyoruz, söylediklerimizi ke - sinlikle popülist anlamda koymuyoruz, meseleye, ne kadar önemsiz görünürse görünsün, her olaydan yararlanabilme açısından bakıyoruz. Ve ekliyoruz.

Mücadelemiz ve Üzerine

gerici düzenin bütün belirtilerine karşı cihazlandırılacak her tepki, mutlaka genelleştirilmeli, yani Amerikan emper yalizmi - işbirlikçi burjuvazi - feodal mütegallibe ortaklığının belirlediği sömürünün tümünü kucaklayan tek bir tablo içinde gösterilmelidir... Evet, proleterlerin ve yandaşlarının, ilk elden, «istemesi» önemlidir, hatta iki metre yerine üç metre basma istemesi... Beri yandan, bütün halkın belli bir ilgisini toplayabilen sosyal ve siyasi gerçekler ve onlara bağlı konjonktürel durumlar (sözgelimi Kıbrıs sorununda konjonktürel durumlar, kurulan mebus pazarları, partilerin iç çekişmeleri, Demirel kardeşlerin kredi yolsuzluğu meseselesi..., yine çalışma alanımıza girmektedir. Dünya devrimci deneyleri bize göstermektedir ki, toplumdaki bütün sınıfların belli bir tavra sokulması ve bu tavrın netleştirilmesi proleter devrimcilerinin önünde bir görev olduğu gibi, işçi sınıfının ve yoksul köylülüğün devrim düzeyine yükseltilmesi yolunda sadece onlara gitmek yeterli olmamakta, fakat toplumun bütün sınıflarına gitmek ve böyle bir doğrultuda da etkileşim kurmak gerekmektedir... İşte, kabaca, yaklaşım noktaları... Bu noktalara yaklaşım kurmak ise, keskin devrimci tavırla yürüyüp havada kalmak, ya da yaklaşım kurulacak ve kanalize edilecek acil isteğin - durumun sınırları içinde hapsolmakla mümkün değildir, proleter devrimci açıdan bir değeri yoktur. İşte görev : - sınırları dar tutmaksızın, son tahlilde ekonomizmin sınırlarına hapsolmaksızın ve kendiliğindenciliğe boyun eğmeksizin, ya da popülizme düşmeksizin doğru değerlendirme, doğru yaklaşım, örgütleme ve siyasi harekete kanalize etme, devrimci mücadele şartlarını oluşturma ve mücadele tarzlarını sınama, deneyleri anonimleştirme, giderek hareketi kendi kendini besler bir doğurganlığa kavuşturma... Burada, ajite edici çalışmaların, propoganda çalışmaları ve organize edici çalışmalar v.b. ile birlikte etkinleşeceği ve bütünleşeceği de anlaşılmaktadır. Kitlelerle özdeşleşme yolundaki başarılarımızda ise, güven yaratılmasının bir rolü varsa, bunun tüm hakim güçlerin ve kırsal yörelerde özellikle toprak ağalarının, mütegallibenin politik prestijinin ve gücünün yıpratılması ve kırılmasıyla anlam kazanacağını, bu başarıların gel - geç değil, kalıcı hale gelmesini istiyorsak da atılan her adımdan sonraki adımın, kitle için - sözgelimi, toprak işgali organize edilen bir yöre köylüleri için - belirtilmesi gerekecektir. Yoksa amaç, **soyut bir şekilde,** mümkün olduğu kadar çok toprak işgali, mümkün olduğu kadar çok grev - işgal v.b. değildir; yine, devrimci unsurların, devrimci potansiyellerinin tüketilmesi, düzene bir anlamda ve bir süre için daha entegre edilmeleri değildir. (Onların belli bir duyarlılığa getirilmeleri ve diri tutulmaları. asgari bir sonuç olarak elde edilmeye çalışılmalıdır). Ama bu, şunu demek de değildir : «İşçilere ve yoksul köylülere bir takım yaşama kolaylıklarının, böylesi mücadeleci yollarla da olsa sağlanması, onları pasifize eder. Bırakalım, koşullar ağırlaşsın... v.s. «Aslında, pasifizmin göbeğinde bir ağızın sözleridir bunlar. Bizim burada yaptığımız, egemen güçlerin, pasifize etmek için azar azar verdikleri, ya da hiç vermedikleri tavizcikleri kendi elimizle koparmak değildir; bizim için söz konusu olan, halk düşmanlarının, kitleler için en başta gelen en haklı istekleri yerine getirmekten kaçındıklarını göstermek, kitlelere sindirilen statizmi ve kaderciliği parçalamak, geriye dönük kıyaslamadan ileriye dönük kıyaslama aşamasına çekerek devrimci mücadele yollarını, bütünleşen ve sonuç alıcı hareketler içinde göstermek, her imkânı bir katalizör olarak kavramak ve önce ekonomik, sonra siyasi... sıralamalarına girmeksizin mutlaka işin siyasi özünü değişik dozlarda da olsa vermek... tır. Karşı saflarda sürekli yeni gedikler, devrim yolunda ise sürekli yeni mevviler elde etmek kısa zamanda, en iyi yöntemlerle, en çok sayıda kitleyi hazırlamak, yeni yeni kıvılcımlar, ama gittikçe güçlenen ve gittikçe bütünleşen kıvılcımlar uçurmak... tır. Tek bir noktayı ayrık tutalım : ilk adımı attırdığımız çoçuğa, ikinci adımı da göstereceğiz, ta ki çocuk, düşmeli - kalkmalı da olsa, yürüyene kadar! Yoksa çocuğun oturup kalması, hatta yeniden bir adım için araya süreler koyması da bizim istemeden yol verdiğimiz ters bir sonuç olabilir. Bu sonuca düşmemek ise, en azından meseleyi bir bütün içinde görebilmeyi, bir küçük parçanın, ancak bütünel bir anlam taşıdığını ve bütünü hareket ettiren bir görevle yüklü olduğunu anlamayı şart koşar. Bu da, yalnız «anlamak» la, «istemek»le değil, sistemleşmekle mümkündür; hattâ, sistemleşmenin, bu yolda hızlı bir girişimin, devrimci yürüyüşümüzün halen en acil ihtiyaçlarından olduğunu, yürekle söyleyelim. Devrimci çalışma ortamını, sabırlı, dostu - düşmanı dahil herşeyi hesabeden, yürekli, yoğun bir kendini ver-

63

mişlik içinde, fakat mutlaka devrimci tevazuu sindirmiş, her adımını bütün içinde atmasını bilen, gerektiğinde tecrit olmamış ekipler halinde ve programlı çalışan, öncelikle katkının azını - çoğunu değil, adımın doğrusunu - yanlışını irdeleyen ve yine her adamında örgütlü, disiplinli bir gidişe katkıda bulunmaya çabalayan bütün proleter devrimci arkadaşların, yani hepimizin daha verimli olacakları sistemli bir ortam haline daha büyük bir hızla sürükleyelim.

Bir de şu... Yine dünya devrimci deneyleri göstermektedir ki, proleter devrimcileri, kavgayı istediği zaman, istediği biçimde ve istediği yerlerde vermeyi başardıkça, devrimci yürüyüş güçlenmektedir. Mesele, insiyatifin halk düşmanlarında değil, proleter devrimcilerinde olması, umulabilir tertiplere olduğu kadar, umulamayan tertiplere karşı da tedbirli ve aksine, kendisi çözücü hareketleri koyabilir bir rahatlıkta kalabilmesi meselesidir. Bu ise devrimci deneyler ve bu deneylerin anonimleştirilmesi kadar, harekette disiplini-emniyeti-dinamizmi ve bir de, esnekliği gerektirir. Sözgelimi, dün için yoğun çalışma alanı, üniversite kentleri idi; bugün üniversite gençliği içinde proleter devrimci hareket kendi doğurganlığı noktasına hızla yaklaşırken, proleter devrimcileri için fabrika yöreleri ve kırsal alanlar yoğun çalışma alanları olarak belirlenmiştir. Demek ki, büyük kentlerdeki hareketler - ki proletarya ve yoksul köylüler için, kentlerdeki hareketler güç kaynağı olmuş ve doğru mücadele tarzı örnekleri vermiştir - sürecektir, fakat yoğunluğu şimdilik artarak değil; çalışmalarda yoğunluk kırsal alanlara ve fabrika yörelerine toplanmaktadır. Arada, diyalektik etkileşim, elbette ki her iki yönde de sürecektir. Ve biz, halk düşmanları, tezgâhladıkları oyun gereği faşist bozuntularını saldırtarak vb. yollarla hareketi büyük kentlere çekmeye çalışsalar bile, cevabımızı vereceğimiz zamanı yeri ve cevap biçimimizi biliyoruz ve onların zorlamalarına ve tahriklerine kapılmıyoruz. Bu doğru tavrı titizlikl,e hep koruyalım. Ve dost - düşman herkes, gün geçtikçe görmektedir ki, proleter devrimcilerinin tek bir nedensiz eylemi söz konusu değildir ve her silâhlı çatışma ise, bütün dünyada olduğu gibi, halk düşmanlarının bir tertibini ve proleter devrimcilerinin meşru müdafaa durumunu anlatmaktadır. Ve Mao Zedung-un formüle ettiği «kitleleri harekete geçirmek için kuvvetlerimizi bölmek, düşmanla çarpışmak için kuvvetlerimizi toplamak» taktiği (bk. Seçme Eserler ı/ı,s. 147, Ser Yayınları Ankara 1970), bugünden bizler için geçerli olmuştur.

Toparlarsak; ajitasyon ve propaganda derken, **yalnızca** diri tutma, öfke ve gerilime sokma, belli bir duyarlığa getirdikten sonra, o unsurlara öfkelerin kaynağını, gerici düzenin bütünleştirilen tablosu içinde göstermek, devrimci gözle açıklamak... olarak anlamıyoruz. Israrla üzerinde durduğumuz, siyasi özün mutlaka verilmesi, kitlelerin örgütlere kaydırılması ve her çalışmanın, mutlaka bir bütünün parçalarını teşkil edebilecek bir tarzda yürütülmesidir. Ve proleter devrimcilerinin silahı, kar tanelerinin birikimci bombardımanına benzediği zaman bir anlam taşır, yani, her araç ve kaldıraç, tek başına değil, fakat bütün devrimci bombardımanla birlikte sonuçlar sağlayabilir; bölük - pörçük, düzensiz bir çalışma, kar tanecik-lerinin toprağın buğusu tarafından yutulması gibi, varolan karşı - devrimci bombardıman içinde eriyip gitmeye mahkûmdur. Proleter devrimcileri, her türlü siyasi ajitasyonun lokomotifliğini, doğrudan doğruya ve aktif olarak yüklenmelidirler. Bunun için ise, amaç o olmakla birlikte, yalnız işçi sınıfına, yalnızca yoksul köylülüğe değil, toplumun bütün sınıflarına gidilmelidir. Ve ajitasyon yalnızca ekonomik ve demokratik mücadele sınırları içinde kalarak değil, sınırları dar tutmaksızın, düzenin bütün cerahatleri, bütün somut zulüm ve baskı örneklerine de taşarak yürütülmelidir.

Üzerinde durulan bir noktada, çalışmanın bütünleşmesi ve kalıcı hale gelmesi noktasında, Lenin'in verdiği bir örneği tekrarlamamıza izin verilsin: «Rus Sosyal - Demokratlarının büyük çoğunluğu, son zamanlarda, hemen hemen bütün zamanlarını fabrikalardaki şartların teşhir edilmesi ışinin örgütlendirilmesi işine ayırmışlardır... o kadar ki, sosyalistler, bunun, **tek olarak ele alındığında,** henüz sosyalist çalışma olmadığını ancak trade - unioncu çalışma olduğunu unutmaktaydılar. Nitekim yapılan ifşaat, **belirli bir sanayi kolunda,** işçilerle işverenler arasındaki ilişkilere dağindi ve bu ifşaatın sağladığı tek şey, işgücü satıcılarının «metalarını» daha iyi şartlarla satmayı ve ticari alış - verişte işgücü alıcılarıyla mücadele etmeyi öğrenmeleri oldu. (**Eğer bir devrimciler örgütü tarafından gerektiği gibi kullanılsaydı) bu gerçekleri açıklama bildirileri, sosyalist eylemin bir başlangıcı ve onun bir parçası olabilirdi** (altını biz çizdik), ama işte öte yandan bunlar, «sırf trade - unioncu» mücadeleye ve sosyalist olmaya bir işçi sınıfı hareketine de bizi götürebilirdi (kendiliğinden - gelmeliğe tapınma tutumu bu olumsuz sonucu kaçınılmaz hale getirir.) (Lenin, Ne Yapmalı? s. 72, Sol Yayınları)... Sanırım, anlatmak istediğimiz bıçak sırtı, açığa çıkmıştır.

Mesele, egemen güçlerin - deyim yerindeyse - «tutukladıkları» kitleleri, katalizörler, araçlar... kullanarak ve statizmi ve şartlamaları yıkarak, bir **çözülme;** ve devrimci özle doldurarak, fakat düzenli, pekişik saflarla aynı doğrultuya yöneltebilmek için de devrimci bombardımanın fasılasız sürdürüldüğü bir ortamda, örgütleyerek bir **birikme** sürecine sokmakdır. Bütün «arzu», «istek» kavramlarının rağmına, iş, «devrimcinin görevi devrim yapmaktır» ile bitmemektedir. Devrimcinin görevi, önceki kitleleri devrim düzeyine yükseltmektir. Ve devrimcinin, tek başına, bildik anlamda bir devrim yaptığı, görülmemiştir.

Burada, çok boyutlu çalışma meselesi üzerinde biraz daha duralım. Bu, en azından, devrim sürecinin hızlandırılması, kitlelerden devrimci kadroların çözülmesi ve devrimci kadroların yüksek ve pekişik bir bilinç düzeyinde olabilmeleri için gerekmektedir. Hareketi saptırıcılara karşı ideolojik mücadele, teorik eğitim, tarlada, fabrikada... konan eylem, eylemede hem ajitasyon ve propagandayla birlikte siyasi özü verme, hem örgütleme, hem hareket içinde deney sahibi olma, mücadele tarzlarını sınama, hem de eylemden ve eylemin konulduğu yöreden sağlanan materyali ve devrimci deneyleri bütün proleter devrimcilere maletme, anonimleştirme, hem dostlar üzerinde, hem düşmanlar üzerinde çalışma, hem kitle örgütlemesi, hem devrimciler örgütü uğrunda çaba... hem bildiri, hem dergi, gazete,

ÖNÜMÜZDEKİ GÜNLERİN GETİRECEKLERİ...

1968 denberi yoğunlaşan gençlik eylemleri bu yıl nitelik bakımından büyük bir değişime uğrayarak yeni bir döneme girmiştir P.rofesyonel devrimci kadrolar yetişmiş, emperyalizme karşı dövüşen dünya halkları ile organik bağlar kurulmuş ve en önemlisi militan örgütlenmeye doğru ilk adımlar atılmıştır. Bunlar yeni dönemin olumlu gelişmeleri. Buna karşılık Amerikan emperyalizmi - İşbirlikçi sermaye - feodal mütegallibe üçlüsü d,evrimcileri silahla susturmaya yönelmişler, hapishaneler hiç bir dönemde olmayan bir sayıda devrimci ile dolmuş ve kendilerine devrimci adımı veren bir takım pasifist entellektüel eğilimler saflarımızda bozguncu çalışmalara girişmişlerdir. FİLİSTİNDE YÜRÜTÜLEN DEVRİMCİ MÜCADELENİN ÜLKEMİZDE DE etkisini göstermesi karşısında telaşa kapılan egemen sınıflar bir takım provokasyonlarla Filistinde emperyalizme karşı dövüşmüş devrimci kardeşlerimize aşşağılık tertipler hazırlamıştır.

Önümüzdeki dönem karşı - devrimin silahlı saldırısını arttıracağı, egemen sınıfların faşist yöntemlere başvuracağı dönemdir. Her dönemin politik çizgisi tutarlı bir askeri çizgi ile birleştirilmedikçe başarıya ulaşamaz. Bu dönemde ne yapmalıyız?

1 — Militan örgütlenmeye önem ve hız vermeliyiz.

2 — Karşı - devrimcilerin silahlı saldırganlıklarını etkisiz bırakmak, mücadelenin her biçimine hazırlıklı olmalıyız.

3 — Emperyalizmle dövüşen dünya halklarıyla bağlarımızı daha da sıklaştırmalıyız bu bağ en güçlü en sağlam biçimde ülkemizde emperyalizme karşı mücadeleyle kurulacaktır.

4 — Saflarımızda bozguncu pasifist ve küçük burjuva entellektüel eğilimleri açığa çıkarıp etkisiz hale getirmeliyiz.

5 — İşçi köylü yığınlarının kendiliğinden gelme hareketlerinin örgütleyicisi olmak ve proleter devrimci politik düzeye ulaştırmak.

Marksist her dönemde devrimcidir. En iyi marksist odur ki mücadelenin her safhasında devrimci öfkesini pratiği ile birleştirendir. Her devrimcinin görevi devrim yapmaktır.

**DENİZ GEZMİŞ CİHAN ALPTEKİN ÖMER GÜVEN
İBRAHİM ÖZTAŞ RIFKI ERTUGRUL**

---

broşür,, yollarıyla, hem konuşma ve toplantılarla, hem araştırmalarla, hem sanat ve kültür araçlariyle, hem salt pratik çalışmalarla... çözüp - biriktirici devrimci bombardıman... Hem karşı saflarda gedik açma, hem yeni mevziler elde etme... Bütün bunları birlikte, fakat mutlaka düzenli ve sistemleşmeye yönelik tarzda yürütmek. Çok boyutlu çalışmada, hiç bir boyuta, diğer çalışmaıarı cılızlaştıracak kadar, ya da gereğinden fazla ağırlık vermeden yürüme, bir benzetmeyle, bütün birliklerin, bütün manga ve bölüklerin, topçusuyla, tankçısıyla,, piyadesiyle... bütün doğrultularda, fakat bir tek sonuç, yıkılmaz bir zafer yolunda seferber edilmeleri (Lenin'in deyişiyle, «ayrı ayrı kuvvetlerin tek merkeze yönelmiş ahenkli hücumu»), düzenli, planlı bir sevk, gerekli esneklik... Ve işte yükümlülük; «meselelerin ortaya atılmasında, öneminin belirtilmesinde ve çözüme bağlanmasında herkesin önüne geçme yükümlülüğü»! Peki ama, hangi kadroyla? diyenlere, özellikle bu sözü dillerine dolayan yeni oportünistlere verilecek cevap vardır; marksizm - leninizm yalnız açıklamaya değil, değiştirmeye yarayan bir silâhsa ve hiç bir şey ergin olarak, gökten zembille inmeyecekse, bu sorun da, «üzerine yürüyerek», kitlelerden kadrolara çöze çöze sonuca ulaştırılacaktır; bugüne kadar olduğu gibi... Aksi, açık bir yılgınlığın ve pasifizmin sözleridir. Kadroları, gittikçe genişleyen ve gelişen kadroları, biz kitlelerden çözebiliriz; elimizde ne varsa, hepsini - ama seferber etme yollarını bilerek, bir düzen dahilinde - seberber ederek, kitlelere gitme yollarını hem öğrenerek, hem göstererek, yetkin kadroları kurabiliriz.

Arkadaşlar! Devrim kıvılcımını yayalım! Benek benek, fabrika fabrika, köy köy, kent kent!. ,

Toplumun bütün sınıflarına giderek, bütün sınıfların, bütün unsurların toplumsal ve siyasal şartlarının «bütün özgül niteliklerini» inceleyerek, sabırla, yürekle, bütün dünya devrimci deneylerinden yararlanarak, hem savaşıp öğrenerek, hem öğrenip savaşarak ve öğreterek, devrimci tevazuu koruyarak, eleştiri - özeleştiri mekanizmasının işlemesinde belirebilecek bütün aksaklıkları anında kırarak ve eleştirinin, ancak daha iyisini yapmak la anlam kazanacağını bilerek, eksiklerimizi - olmadığını söylemek idealizme düşmek olur - irdeleyerek - eksikliklerin bilinmeleri ise, giderilmeleri yolunda yarı yolun alınması demektir - yürüyelim! Her gün daha etkili, daha başarılı yolları bula bula, sınaya sınaya, bütün zorlukları göğüsleye göğüsleye ilerleyelim, yetinme bilmeksizin!.

Kıvılcımları, bir aleve doğru bütünleşen kıvılcımları yayalım! Devrimin objektif şartları vardır! At sineklerine, cümle sapkınlara tokadımızı savuralım ve kitleleri örgütlü, bilinçli güçler halinde devrim düzeyine yükseltelim! Devrim tohumunun atılmadığı yer bırakmayalım! Her toprağa tohumu ekmenin ve yetiştirmenin yolları vardır... Her gün karşı saflarda yeni gedikler açmak ve her gün yeni mevziler elde etmek zorundayız.! Öyle mevziler ki, kimisi malzemesini toplamaktadır, kimisi kavganın göbeğine girmiştir, kimisi yöresini sağlamlaştırmaktadır... Bu gün için herbiri ayrı durumlarda mevziler, ama yarın hepsi, hazırlıkları erginleşmiş, pişmiş ve kavganın içinde, yıkılmaz mevziler.

İşte bu ağ, halk düşmanlarının üzerine çökecek ve yarının aydınlık toplumunun temellerini kuracak ağdır.

İLERİ

65

Dünya Halklarının Baş düşmanı Amerika Kamboçya'ya saldırdı

Bütün dünyada satılık hükümetler ve kukla cuntalar kurmaya çalışan korkunç sömürü ve katliamların kaynağı olan Amerikan emperyalizminin çöküşü hızlanmaktadır. Dünyanın bir çok köşesinde emperyalizme karşı silahların çevrildiğini ve sömürüden arınmış bağımsız halk cumhuriyetlerinin kurulduğunu görüyoruz. Vietnam'dan sonra Laos'ta, Kamboçya'da, Filistin'de Doğu Pakistan'da, Guatemala'da, Brezilya'da, Kongo'da, Cezayir'de, Libya'da ve bütün dünyada emperyalist sömürüye karşı dünya emekçilerinin ve yurtseverlerinin cephesinin kuvvetlendiğini, bu savaşa yeni ülkelerin katıldığını görüyoruz. Buna karşılık emperyalizm 1936 da İspanya'da çevirdiği oyunu bugün İsrail, Yunanistan, Lübnan, Kamboyça. ve benzeri ülkelerde denemekte. Bu ülkelerde CİA ve hainler tutucu, ırkçı hükümetler kurma çabasındadırlar.

Kamboçya'ya yapılan saldırının ayrıntılarına inmek bize önemli bilgiler verecektir.

Niçin Nixon geri çekilmekten bahsederken bu savaşa girdi ?

Nixon başkan olduğu zaman Vietnam savaşının yarattığı enflasyonist bir durum Amerikaya hakimdi. Üstelik hiç kimsenin açık açık söyleyemediği ama herkesin kafasında belirlenmiş Vietnam hezimeti vardı. Nixon tedbir alarak ilk önce sıkma politikasına yöneldi. Kredilere zam, vergileri arttırma gibi uygulamalarla gelen bu politika uzun zaman gerçekleştirilemedi. Çünkü işsiz sayısındaki artış ve talepteki azalma dikkati çeker derecede artmaktaydı. Borsalar istikrarsızlık içine düşmüş, hisse senetleri fiatlarında olağan üstü iniş ve çıkışlar başlamıştı. Bütçe açık veriyordu ve bu açık Nixona göre 1,5 milyar dolar idi. Fakat senatör Jacop Davits 1970 açığının 3,5 milyar dolar, 1971 açığının ise 6,5 milyar dolar olacağını ortaya koydu.

Jlke içinde asayiş kaybolmuş, ezilen kitleler seslerini duyurmaya başlamıştı. Posta grevi hükümet kararı ile durduruldu. Yeni grevler ve öğrenci hareketleri ortaya çıkmaya başladı. Bunlar polis ve Ulusal Muhafızlar tarafından faşistçe bastırılmaya çalışıldı, politik cinayetler artmıştı..

Dışarda tröstlerin göğsüne saplanan, çıkarlarını tehlikeye sokan Ulusal Kurtuluş hareketleri çoğaldı, Amerikanın güçsüzlüğünü ortaya çıkardı, kukla hükümetler endişelenmeye başladılar.

İçerde artan ekonomik bunalım, dışarda tröstler hükümetini yerle bir eden Halk Savaşları. Bunun yanında pentagondaki faşist yüksek rütbeli subaylar. (Amerikada tröstler ve askeri güçler içiçedir. Bu generallerin bir benzeri olan Mc. Arthur Kore savaşından atom bombası kullanılmasını ve Çin'in istilasını teklif etmişti.)

Kafasında çizdiği plana göre Nixon Hindi - Çin'de büyük ve kesin bir zafer kazanacak ve buralara kukla hükümetlere bıraktıktan sonra geri çekilecekti. Bunun yanında iç buhran da unutulacaktı. Bu planlar Emperyalizmin büyük malzeme gücüne rağmen, özünde ne kadar güçsüz ve uzlaşmaz çelişkilerle dolu olduğunu gösterir.

Kamboçya'da M.S. VII. yüzyıldan XV. yüzyıla kadar Kahmer kavmi yaşamakta idi. (Kamboçyalılar) Sonra güneyden Tahi'ler (Taylantılılar), doğudan Vietnamlılar gelip ülkeye yerleştiler. Kamboçlular asırlarca bu iki

Bu adam, dünya halklarının baş düşmanı Amerikan Emperyalizminin 1 numaralı temsilcisi Başkan Nixon'dur.

kavim arasında denge kurmak zorunda kalmışlardır. Bu yüzden Kamboç asilleri iki guruba bölünmüşlerdir : Tahi tarafı ve Vietnam tarafı. Sihanuk'u devirenler Tahi taraftarı sağcılardır. Bu gün Kamboçya'da çok sayıda Vietnamlı yaşadığı gibi Vietnam'da Kamboçyalılar vardır. Kamboçya'daki Vietnamlılar ikinci defa Fransız işgali sırasında buraya getirilmişlerdir. Halen ekonomik bakımdan iyi durumda oldukları için Kamboçyalı köylüler Sihanuk'u sevmelerine rağmen bunlarla geçinemezler. Sihanuk'ta Vietnamlılara sevgi duyardı. Bunun için onu deviren sağcılar sorgusuz sualsiz binlerce Vietnamlıyı öldürüp, Mekog nehrine atmışlardır. Bu kavimsel farklılıkları Amerikan Emperyalistleri planlı olarak kullanmışlardır. Amerika'ya bağımlı olan Güney Vietnam'daki Kamboçyalılar, özel olarak yetiştirilip Sihanuk'un askerlerine karşı döğüştürülmekte, aynı oyun Laos'ta da oynanmaktadır. Laos'ta Mekong kabilesi Amerikancı general Yang Rao tarafından idare edilmekte, CIA uzmanları bu gizli orduya taktik dersleri verip Laos'lu Yurtseverlerin karşısına çıkarmaktadır.

Sihanuk'un başkan olduğu Halkçı Sosyalist Partisi 1958, 1962, 1966 yıllarında yapılan seçimleri tüm olarak kazanmıştı. Bir milyon üyesi vardı. Daha solda bir parti olan Pseacheachon'un başkanı Chausen Coscal Chum'du. Sihanuk tarafsız bir politika izliyordu. Kuzey Vietnam ve Güney Vietnam Kurtuluş Cephesini tanımıştı. Amerika bu kadar tarafsızlığı bile tehlikeli buldu. İlk önce 1969 seçimlerinde CİA yüklü bir para harcayarak sağcıları meclise yerleştirdi. Meclisin sağcı olmayan üç üyesi Hu Nim, Hu Huan Khieu Sampoon çeşitli yalanlarla yıpratıldılar, sonra üçü de ortadan kayboldular, akibetleri bilinmemektedir. Daha sonra ilerici bir bakan Chau Seng kabineden ve gazete baş yazarlığından çıkarıldı. En son olarak ta CİA sağcı generalleri ordu komutanlığına getirtti ve Sihanuk bir dış gezide iken darbe ile Lon Nol başa geçti. Silahsız Vietnamlı halk katledildi. Ülkedeki bütün ilericilere faşist terör uygulandı. Amerika ilk önce askerî uzmanlarını gönderdi. Ortaklaşa planlar yapıldı, Güney Vietnamlı askerler sınırı geçtikten kısa bir zaman sonra «Barış ve Özgürlük» için Amerikalılar girdiler ve ülkeyi kana boğdular. B 52 ağır bombardıman uçakları sivil halka tonlarca bomba attı. Bombalamaya bağımsız Kuzey Vietnam'da da devam edildi. Amerikalı askerler şehirleri ve içki dükkanlarını yağma ettiler, kendileri için değersiz olan küçük kızlara saldırdılar. Fakat karşılarında savaşacak çok az bir güç vardı. O da geri çekiliyordu. Artık Halk Savaşı başlamıştı, Kamboçyalı Yurtsever askerler üniformalarını çıkarıp halkın içine karıştılar. Bundan sonra fakir bir satıcı silahlı bir gerilla lideri olabilir, çocuklu bir kadın da usta bir sabotajcıdır. Belki sessiz ormanın içi tuzaklarla doludur ve yavaş yavaş çıkacaklar, düşmanda ufak ufak gedikler açmaya başlayacaklar, her bir gerilla örgütünün kıvılcımı bir alev haline gelecek, emperyalizmi tutuşturacaktır.

Halk Savaşını yönetecek «Birlik Hükümeti» yeni kurulmuştur. Bunun yanında doğudan yeni haberler gelmektedir. Hindi - Çin sınırının kesiştiği yerde üç ülke toplanmıştır. Kuzey Vietnamdan Başkan Fom Van Dong. Laos'tan Patet Lao, lideri Suvannophuong, Güney Vietnam Ulusul Kurtuluş Cephesi Başkanı Nuguyen Huo Tho, Kamboçyadan Sihanuk bir araya gelmişler, Hindi - Çin'inde Emperyalizmi ezmek için ortak strateji tespit etmişlerdir.

AMERİKA

Amerikan Emperyalizmi sömürge ülkelerinde en gerici sınıflarla işbirliği yaptığı gibi, kendi ülkesinde de emperyalizmin çıkarlarının daha kolay işlemesi için tutucu güçleri canlandırmak istemiştir.

Ağır ve yorucu bir işten dönen işçinin saatlerce televizyonda yeni tüketim maddeleri ile beyni yıkanmakta, ordu gücü artırılmakta ve en gerici dinî kuruluşlara geniş ölçüde yardımlar yapılmaktadır. İlerici güçlerin karşısına faşist polis ve Ulusal Muhafız gücü çı-

67

karılmaktadır. Zenciler soven bir Amerika anlayışı ile ezilmekte, faşist katliamlar yapılmaktadır. Tröstler kendi çıkarlarını korumak için gangsterlerle ve pentagonla sıkı ilişkiler kurmaktadırlar.

Son olaylara ilişkin olarak 200 tane öğrenci site ile Beyaz Sarayı bağlayan yolda barikatler kurmuşlar, daha sonra gelen polis barikatları kaldırmak isteyince, gençler taşlar, sopalar, şişeler ve diğer araçlarla polise hücum etmişler ve barikatların yıkılmasını önlemeye çalışmışlardır.

Londra'daki gösterilen sırasında binlerce genç Amerikan Büyükelçiliğini işgal etmek istemiş, gençlere karşı çıkan polisle çatışmalar başlamıştır. Bu arada 60 polis ve 17 genç yaralanmıştır.

Frankfurt'ta gösteri yapan binlerce genç «Katil Nixon» diye bağırmıştır.

Helsinki'de Amerika'nın saldırgan politikası kınanmıştır.

Kopenhang'daki gösteriye 500 genç katılmıştır.

Tel Aviv'deki gösteriye 40 kişi katılmış ve 5'i tutuklanmıştır.

Bütün Faşist baskılara rağmen Amerika'da sömürüye başkaldırma artmış, zenciler silahlı olarak örgütlenmişler ve en basit demokratik hakları için mücadeleye başlamışlardır. Tröstlerin - Pentagonun ve CİA'nın ortaklaşa idare ettiği ekonomik düzen şimdi kriz içindedir. Bu kriz gittikçe artmaktadır.

Bu şartlar altında Amerika'da Devrimci Gençlik Eylemleri şiddetle artmakta ve eylemlerin direk hedefi tröstlerin binaları ve Amerikan Militarizminin kaynağı pentagonun ta kendisidir. 1968 de Berkley Nükleer Reaktörü, Güney batıdaki askerî depo, Napalm yapan Dow Chemical tröstünün bir sürü atölyesi, asker toplama merkezleri. polis karakolları havaya uçurulmuştur.

1970 te ise büyük tröstlerin merkezi olan New - york'taki Standart Oil, General Motors, RCA, United Fruit bombalara hedef olmuşlardır. Yine 1970 te IBM, Mobil Oil, General Telephone and Electric tröstlerine sabotaj yapılmış ve «Devrim Gücü» adlı bir kuruluş bildiri dağıtmıştır.

Bu üç şirket yalnız Vietnam'dan değil, bütün III. Dünyadaki Amerikan Emperyalizminden faydalanmaktadır. İnsanlığa reva görülen kötülüklerin yanı sıra, bu şirketler bize açlığa, hastalığa ve fakirliğe karşı savaşın aleyhine olarak tüketime değer veren bir yaşama biçimini zorla benimsetmeye çalışmaktadırlar.

Amerika'nın Kamboçya'ya girmesi üzerinde Ohio Eyaletinde masumca gösteri yapan gençlere faşist polis ateş açmış, iki kız ve iki erkek öğrenci ölmüş, bir sürü gençte ağır yaralanmıştır. Bunun üzerine gösteriler bütün ülkeye yayılmış çeşitli yerlerde silah ve çeşitli askerî malzeme yapan binalar ve Yedek Subay Eğitim Merkezleri basılıp yakılmıştır. Şimdi ülkenin bir ucundan diğerine kadar 80 üniversite kapalı ve 300 üniversite boykottadır.

LÜBNAN

Amerikancı Lübnan hükümeti iki yüzlü bir politika izlemekte, Amerikaya dayanmasına rağmen El - Fetih'e zaman zaman göz kırpmaktadır. Bu günlerde Lübnan sağcı örgütleri azıtmışlardır. Devrimcilere karşı katliama girişen Lübnan'ın faşist Falanjist Partisine El Fetih şu ihtarda bulunmuştur.

«Şimdiye kadar soğukkanlılığın hakim olmasına çalıştık. Ancak sabrın bir sınırı vardır. Misillemeye geçersek demir bir elle vuracak, Filistin Devriminin bütün düşmanlarını ezeceğiz.»

Son olayları Amerikanın yarattığı Falanj Partisine, CİA ile çalışan polis teşkilatına ve ordunu gerici unsurlarına bağlıyan El Fetih, bütün yurtseverleri hainlere karşı savaşmağa çağırmıştır. İşçilerin öncülüğünde, bütün yurt severlerin ister Yahudi, ister Arap. ister Lübnanlı olsun birleşmesini isteyen El Fetih, Filistin'de bağımsız ve demokratik Filistin Halk Cumhuriyetinin kurulmasını istemiştir.

28 Martta Beyrut'ta çalışmalar olmuş, El Fetih sağcı Falanjist Partisinin binasına roketle hücum ederek, 20 kadar üyesini esir almıştır Esirler Lübnan İçişleri Bakanının doğrudan doğruya araya girmesi ile serbest bırakılmıştır. Bu arada El Fetih örgütü en önemli hedeflerini şöyle saptamıştır: Emperyalizme, Siyonizme, Feodalizme, gerici Arap Hükümetlerine karşı silahlı mücadele verilecektir. Bu işçilerin önderliğinde tüm Emperyalizme karşı güçlerin oluşturduğu bir Millî cephe ile yapılacak uzun bir Halk Savaşı olacaktır.

YUNANİSTAN

Natonun askeri planlarını kullanarak CİA ve Amerikanın yardımıyla hükümeti ele geçiren tutucu faşist Yunan Cuntası, Amerikan Emperyalizminin bir organı olan Nato'ya yardımlarına karşılık Korfu adasında bir deniz altı üssü vermiştir. Adada istimlakler başlayınca halk tedirgin olmuştur. Buna karşılık Amerika geniş ölçüde silah yardımı yapmış, Yunan Cuntasına en yeni Fanton tipi jetler verme kararı almıştır. Fransa ile Yunanistana roket atar çok süratli deniz araçları satmaktadır. Halkı aç ve perişan bir halde sömürü altında inlerken Yunanistanın Hava ve Deniz Kuvvetlerine bu kadar yatırım yapması dikkati çekmektedir. Halkın direnişini faşistçe ezmeye çalışan ve en değerli liderleri zindanlara kapatıp işkenceler yapan cunta idaresi, Amerikanın yeni bir İsrail yaratma çabalarına uygun olarak, Kıbrıs'ta, Orta Doğu'da Güney Avrupa'daki Devrimci güçlerin karşısına kurmak istediği, aslında çok çürük faşist kara bir kaledir.

Komünist Partisi Mebusunun planlı bir şekilde öldürülmesi ve sonradan katilinin cunta tarafından serbest bırakılması, gençlikte sert tepkilere yol açmış ve

bir «Lambrakis Gençliği» kurulmuştur. Cuntaya karşı, devrimci güçler gün geçtikçe artmakta ve daha örgütlü bir şekilde mücadele yapılmaktadır. Millî Demokratik Mücadele Teşkilatı - Demokratik Cephe, Millî Anti Faşist Birlik ve Vatan Cephesi bu örgütlenmenin sonucudur.

Yunan gericileri NATO ve U.S.A. tarafından desteklenmektedirler.

Amerika Yunan Cuntasına silah satmayacağına dair teminatına rağmen yeni bir anlaşma yapmış ve bir denizaltı ve bes destroyeri cuntaya vermeyi kabul etmiştir. Batı Almanyanın Kiel gemi yapım merkezlerinde gerici Yunan Cuntası için 4 denizaltı yapılmaktadır.

NATO'nun bu gayretlerinin nedeni açıktır: NATO Balkanlarda sağlam bir şekilde yerleşmek ve Yunanistan'ı askeri - politik emelleri için bir üs gibi kullanmak istemektedir. Nitekim Yunanistan karasuları 6. Filonun devamlı barınağı olmuşur.

Cunta kendi ülkesindeki devrimcilere faşist terör uygulamış. siyasi tutuklunun sayısı 1013'e çıkmıştır. Bunların arasında Alman Nazi işgaline karşı savaşmış gerillalar, direniş örgütleri, anti - faşistler, demokratlar ve aydınlar vardır.

Cuntanın ikinci emeli Yunanistandaki aşırı sağcı unsurlara para ve silâh yardımı yapıp orada Enosis'i gerçekleştirmektir. Bunun için CİA yardımıyla suni bir «Millî Cephe» kurulmuş, Makaryos'u devirip Türk Halkını ezmek için bir «Hermes» planı yapılmıştır. Netice de Amerikan Emperyalistleri Kıbrıs'lı bir NATO üssü olarak kullanma isteklerinden katiyen vazgeçmeyeceklerdir.

Bütün faşist teröre rağmen Yunan Halkı ve dünyanın tüm ilerici güçleri cuntaya karşı durmaktadırlar. Yunanistan'da halk içten içe kaynaşmakta ve «Gizli Demokratik Cephe» kurulup örgütlenmektedir. Alman Faşizmine karşı kahramanca çarpışmış olan Yunan Halkının Faşist Cuntayı ezeceği gün yakındır.

GÜNEY VİETNAM

Gençlerin Amerikancı kuklu hükümet aleyhine yaptığı protesto gösterilerine çok kişi katılmıştır. Hükümet bu gösterileri faşistçe ezmeye kalkışmış, polis 21 genci tutuklamış, 17 tanesine de işkence yapmıştır. Bunu duyan diğer gençler Saygon Senato Temsilciler Meclisini işgal etmişler, polisle yapılan sert çatışmalardan sonra geri çekilmişlerdir.

AMMAN

Amman'da gençlik, Orta Doğuda karışık işler çevirmek için giren Amerikan Dışişleri Başkan Yardımcısı Josep Sizıo aleyhinde çok sert gösteriler yapmıştır. Bu yüzden Sizio gezisini ertelemiştir. Sonra Sizio'nun İsrailden Beyruta geceği haber üzerine Beyruttaki Gençlik ve bütün Devrimci Kuruluşlar Şehrin çeşitli caddelerinde yürüyüşler yapmışlar Sizio'nun Arap meselelerine karışmasını protesto etmişlerdir.

RODEZYA

Bütün dünya ırkçı Rodezya hükümeti ve patronu İan Shimit'i zenci halka yaptığı baskılardan dolayı nefretle anmaktadır.

Geçenlerde özgürlük ve bağımsızlık için mücadele veren Zimbabue halkı kanlı bir şekilde ezilmiştir.

Rodezya'ya Cumhuriyet denmesi son derece anlamsızdır. Çünkü toplam nüfusun % 5 ini meydana getiren beyazlar halkı zalimce ezmektedirler. İan Shimitin rejimi insanlık önünde işlenen korkunç bir cinayettir. Dünyanın ilerici hükümetleri Rodezya ile ilişkilerini kesmelerine rağmen İngiliz ve Amerikan tröstleri ekonomik ilişkilerini devam ettirmektedirler. Bu ırkçı hükümeti canlı tutma çabası içindedirler. Sömürgeci Portekizde, Siyonist ve ırkçı İsraille askeri ve ekonomik ilişkilerini çoğaltmaktadır. Bunlar gerici, sömürücü ve ırkçı rejimlerin dayanışmasına güzel bir örnektir. Rodezya'da zencilerin oy kullanamadığı son seçimlerde İan Shimit'in ırkçı «Rodezya Cephesi» çok büyük bir çoğunluk sağlamış ve Parlementodaki 50 sandalyenin tamamına sahip olmuştur. Seçimlerden sonra zencilerin daha fazla ezilmesi için planlar yapılmaktadır.

HİNDİSTAN

Yıllardır emperyalizmin boyunduruğunda yaşayan Hindsitanda Bağımsızlık ve Demokrasi mücadelesi artmaktadır. Baştaki ortanın solunda hükümetin reformları halkı uyutmamaktadır. Her gün işçilerin politik grevleri artıyor. Yetersiz reformlardan memnun olmayan köylüler, iki büyük bölgede toprak işgal edip sürmeye başladılar. Köylüler polise karşı silahla direnmektedirler.

İNGİLTERE

Londra'da bir toplantıya katılan İsrail'in İhtilalcı eylem Komitesinin üyesi Marxist Nisam Rilav, ülkesinin saldırgan ve siyonist hücumlarına karşı çıktığı için İsrail'e geri dönme izni verilmemiş. pasaportu tastik edilmemiştir.

Ayrıca Amerika'nın Kamboçya üzerine saldırısını protesto etmek için Londra'da gençler Amerikan Elçiliğine malotof kokteyli atmışlar ve elçiliğin birinci katında yangın çıkarmışlardır.

TAYLAND

Taylantlı devrimcilerin gizli radyosu «Taylant Halkının Sesi» anti - emperyalist gerilla kuvvelerinin ülkenin 6 ilinde hareket içinde bulunduğunu açıklamıştrı.

69

röportaj

General Giap'la Konuşma

«General Giap, Vietnamlıların tecrübelerine göre, Yenilmez halk savaşı, esas olarak milli birliğe mi dayanır, yoksa rol oynayan diğer etkenler varmıdır ?»

«Biz bunu çok düşündük; bana izin verirseniz bu konu üzerinde size detaylı bir izahat veririm. Evet, halk savaşının yenilmezliği esas olarak halkın mücadele birliği ve dayanışmasına dayanır. Bu zaferi kazanmanın anahtarıdır. Fakat, sadece bu değil, başka etkenler de var. Örneğin halk savaşı için öz olarak hizmet eden silahlı halk kuvvetlerile beraber doğru bir politika ve askeri Savunma hattı da olmalıdır.

Kardeş sosyalist ülkeler ve diğer dünya toplumlarından aynı düşüncede olan taraftarlar da olmalıdır. Fakat, bu etkenlerin, en önemlisi öncü partinin askeri Savunma hattı ve doğru politikasıdır.. Doğru bir Savunma hattı ile halkı örgütlemek ve seferber etmek, onların enerjilerini düşmanı vurmaya kanalize etmek, kısaca, bütün vatansever kuvvetleri, düşmanla çarpışacak yeter derecede güçlü geniş bir milli cephe içinde toplamak mümkündür.

CESUR VE AKILLI OLMAK

Vietnamlıların tecüresi göstermiştir ki, Halkın başarısı için millî, birleşik bir cephe —sağlam, geniş, ve işçi-köylü birliğine dayanan— bir cephe çok önemlidir.

Ancak doğru bir savunma hattına sahip olarak bir milletin halkını silahlandırmak ve «bütün halk savaşçıdır» sloganı içine katmak mümkündür. Bu, bütün vatandaşları düşmanla çarpıştırmanın ve halk silahlı kuvvetleri teşkil etmenin —öyle bir silahlı kuvvet ki, halkla ve halk için beraberce kanının son damlasına kadar. zafer kazanıncaya kadar savaşacak ve düşmanla nasıl dövüşeceğini bilecek— tek yoludur.

Vietnamda deriz ki : Düşmanla yüz yüze gelmek için cesur ve akıllı olmalısınız. Döğüşe hazır olmalı ve zekice döğüşmelisiniz.

Yalnız doğru bir savunma hattı sayesinde Vietnam halkı ile sosyalist ülkeler arasındaki askeri dayanışmayı kuvvetlendirmek ve bize yaptıkları yardımlardan ve A.B.D. halkını da içine alan dünyanın ileri toplumlarının tarafsızlığından faydalanmak mümkündür. Bu sayede Amerikan emperyalizmine karşı, dünya çapında bir cepheye önemli bir yardım da yapıyoruz. Teferruata giriyorum ama, sizin sorunuz çok mühimdir. Kısaca Vietnam halkı, Yankeeleri yeniyorlar çünkü, onlar Amerikan emperyalizmini yenmeğe kararlıdırlar; ve Küba'nın değerli halkını da içine alan, dünya halkının taraftarlığını, yardımını kabul ediyor.

— «Marksist - Leninist savunma hattı, halk savaşında nasıl doğru olarak uygulanabilir? Pratikte Klasik bir nümune vardır, Vietnam, ama onun başarısı için esas temel, sizin fikrinizce nedir?»

— Partimizin doğru savunma hattı, Devrimin başarısında Marxizm - Leninizmin yaratıcı uygulamasıdır, ve Vietnam Devrim savaşıdır. Daima biz Marxizm - Leninizmin evrensel bir gerçek olduğunu, devrimin zafere ulaşması, dünyayı değiştirme yolunda öncü olduğunu söyleriz. Marxizm - Leninizm in evrensel gerçekleriyle kafamızı doldurmuş olmayı öğrenmemiz gerektiğine inanırız, fakat, Marxist - Leninist ilkelerin korunması her ülkenin Devriminin kesin şartlarından ayrılabilir demek değildir.

DAİMA DAHA KUVVETLİ BİR DÜŞMANLA KARŞI KARŞIYA

«Her ülkenin kendine özgü bir karakteri vardır. Örneğin bin yıllık tarihi boyunca Vietnamın, saldırgan

yabancılara karşı kahramanca mücadele geleneği vardır. Saldırganlar genellikle Vietnamlılardan daha güçlüdürler. Örneğin 13 ncü asırda kuvvetli Moğol ordusunun hücumu bizi doğudan batıya kadar istila etti, fakat Başkentimiz Tanh Long,a dayanınca savunduk.

Çeşitli asırlar içinde 3 emperyalizmle karşı karşıya geldik : Avrupa nın güçlü bir imparatorluğu olan Fransız Emperyalizmi, Asya'da güçlü bir imparatorluk olan Faşist Japon Emperyalizmi ve şimdi modern çağın en güçlü Emperyalizmi A.B.D. Bizim tarihimizin ilginç yönü şudur ki, biz çeşitli zamanlarda bizden güçlü bir düşmanla kahramanca çarpışmışızdır.

VIETNAM, DİĞER MEMLEKETLERİN ÖZGÜRLÜK VE EGEMENLİĞİNE SALDIRMAYACAKTIR

Vietnam ulusu, doğuştan barışı savunur, fakat özgürlük içinde barış seven bir ananeye sahip olan bir millettir. Bu yüzden Özgürlük ve bağımsızlıktan daha değerli şey olmadığını söyleriz. Bu fikir halkımızın kafasına ve kalbine derinden kazılmıştır. Böyle

bir ulus elbetteki herhangi bir düşmana karşı sonuna kadar çarpışacaktır, çünkü, özgürlüğü ve bağımsızlığı sevdiği için diğer ülkelerinde bağımsızlık ve özgürlüğüne saldırmayacaktır. Savaşımız sadece savaştır, Millî Savunma ve millî özgürlük savaşıdır. Bu da niteliklerinden biridir.

DOĞRU VE YARATICI DİRENME HATTI

Uluslararası durum farklıdır; Tarihi devir ayrıdır. Partimizin bu niteliklerini açıkça belirtiriz. Bızim parti Marxizm - Leninizm evrensel gerçeklerinden çok iyi haberdardır ve aynı zamanda Vietnamın niteliğini, düşmanın mizacını ve bizim kuvvetlerimizi, bizim politik durumumuzu, uluslararası politik durum v.b. bilimsel olarak izah eder. Buna dayanarak, bizim partimiz, Devrimimizin zaferi yolunda doğru ve yaratıcı bir direnme (savunma) hattı teklif eder.

Bir kere daha deriz ki, doğru ve yaratıcı bir savunma hattı takip ettiğimizden beri, devrimci doğru metodlar kullanarak, kendimizi doğru bir devrimci göreve adadığımızdan beri v.b., bütün düşmanları yenmeyi başarabildik.

BÜTÜN HALKIN YANKEELERE KARŞI BİRLEŞMESİ

Savaşta, savaşın disiplinine itaat ettik ve bu disiplin sayesindedır ki savaşı yönettik. Savunma hattı şimdiki partimiz tarafından, Millî kurtuluş mücadelesinde Yankeelere karşı bütün ulusun birleşmesi idi. Düşmanı yenmek ulusun kutsal görevi olarak gögörüldü, çünkü, ancak Yankeeleri yenersek kuzeyde yeni bir sosyalizm kurar ve onu koruyabiliriz. Demokratik devrimin, ülke boyunda başarısı ile, yurdumuzun yeniden birleşmesine doğru barış içinde ilerleyebiliriz. Çok iyi bilirsiniz ki Vietnam tek bir ülke ve Vietnamlılar tek bir ulusturlar. Evvelce Başkan Kennedy'nin yardımcılarından biri olan bir Amerikan vatandaşının yazdığı bir kitapta da okuduğuma göre Vietnam tek bir ulustur.

STRATEJİK DOKTRİN

«Bizim partimiz halk savaşını ileri sürer. Halk savaşı cephesinden esas görüşü bütün milletin düşmanı vurması ve silahlı halk kuvvetleri için de mücadelenin temeli olmaktır.

Mücadele metodları şunlardır : Politik ve askerî mücadele birleştirilerek, aynı zamanda egemenlik, karar verme, kendine güvenme ruhunu ortaya çıkarıp bu arada, dayanışma ve diğer sosyalist ülkelerin yardım tekliflerine ve dünya ulusları tarafından gösterilen taraftarlıklara büyük önem vermek.

Askerî görünüşe gelince; doğru bir Strateji ve düşman ordusunu yenme tekliflerini ortaya koymak. Vietnam'ın Stratejik doktrini, durumu daima kontrol altında tutmak, düşman ordusuna karşı daima hücumda olmak, kuvvetli bir durumda daima düşmana saldırmak, sınırlı kaynaklar ve az şeyle büyük zaferler kazanmak.

Roketli Yankee uçaklarını kendi uçaklarımız ve çeşitli kalibreli uçak savarlarla, otomatik veya alalade silahlarla düşürüyoruz. Güneydeki komando gruplarımız düşman uçaklarını kendi uçak alanlarında tahrip etti. Bu da Vietnamda bulunan kesin şartlar altında Marxizm - Leninizm uygulamasının kesin bir isbatıdır.

— **General Glap, Eğer vaktinizı çok almıyorsak, teorik olarak günev Vietnamda çok tesirli olan «Üç ok» stratejisinin neyi ihtiva ettiğini anlatır mısınız?**

— «Zaman için üzülmeyin. Bugün öğleden sonrayı bu konuşmaya ayırdık. İstediğiniz kadar vaktiniz var.

Sorunuz çarpışma metodu meselesini ilgilendiren bir çeşit çarpışma ve çok önemli bir meseledir. Lenin derki «Bir defa devrimin politik çalışması hazırlandı mı, mücadele şekline karar vermek pek önemli bir meseledir.»

ASKERİ POLİTİKAL VE DİPLOMATİK MÜCADELE

Güney Vietnamda, 14 milyon yurttaşımız, Millî Kurtuluş cephesinin liderliği altında, Askeri mücadeleyi politik mücadele ile, yakından birleştirmiş ve son zamanlarda, buna diplomatik mücadeleyi de katmıştır. Pratik olarak bugün «üç ok» stratejisi olarak biliniyor, yani askeri, politik ve propoganda mücadelesi. Son hedef ise düşman askerleri kendi saflarımıza kazanmak.

VİETNAM DÜŞMANDAN HİÇBİR ZAMAN KAÇMAZ

Şimdi, eskisinden fazla, ulusumuzun üzerinde, başarması gereken bir görev vardır, bu hem kendi halkına hem de dünya halklarına karşı bir görevdir. Vietnam ulusunun yabancı istilacılara karşı ölmez bir mücadele geleneği vardır ve hiçbir zaman düşmandan bir adım geri kaçmamıştır.

Yankee emperyalistleri niçin Vietnam'a çarpışmak için yarım milyondan fazla asker gönderiyor? Onların yardımcı orduları ve kukla ordularını da sayarsak bir milyondan fazla techizatlı asker ediyor. Yankee emperyalistlerinin görüşü, Vietnam'a saldırmak, ama mutlaka kafalarında başka hesaplar da var Johnson'un bir çok defalar dediği gibi, «Vietnam savaşı ölüm kalım savaşıdır» A.B.D. nin geçmişte yaptığı savaşlardan daha çok önemlidir. Niçin bu mesele onlar için bu kadar önemlidir.

YANKEELERİN VİETNAMDA BULUNMASININ SEBEBİ

Çünkü Vietnam millî kurtuluşun başında bulunuyor ve Yankee'ler eğer Vietnam'da kazanırlarsa halkın millî kurtuluş hareketini yenebileceklerini düşünüyorlar. Dahası var, Vietnam anti - emperyalist mücadelede sosyalist kampın ön safında bulunuyor. Bu yüzden Yankeeler vahşi bir muharip rolüne girip vahşetle hareket ediyor; hatta malzeme ve insana iki misli ücret ödüyorlar.

Bu önemli ölüm kalım karşılaşmasını da Vietnam halkı kazanacak ve Yankee emperyalizmi feci şekilde yenilecektir.

ŞEREFLİ GERÇEK

Vietnam halkı, bir çok fevkalâde zaferler kaydetti ve kaydedecek ve direnme sonuna kadar devam edecek. Yankee'lere karşı millî kurtuluş direnişi, Vietnam halkına özgürlük, egemenlik, getirecektir. Aynı zamanda şerefli bir gerceği de ortaya koyalım ki, bugün hiçbir ulus isterse toprağı ve insanları az olsun, kalkınmaya karar verdi mi birleşir ve doğru bir yol izleyerek millî kurtuluş mücadelesinde birleşir ve en ufak bir şüphe olmadan her hangi bir saldırganı, Yankee emperyalizmi de dahil, yener.

Kahraman Küba halkının devrimci mücadelesi bunu isbat etmiştir. Sosyalist Küba, bizi harekete geçiren büyük bir taraftardır. 26 Temmuz şerefine özgürlüklerinin devamı için, partiye, hükümete, Küba halkına, Arkadaş Fidel Kastro ve Raul'e en sıcak tebriklerimi ilettim.»

Giap şevkle ayağa kalktı ve bir gülümsemeyle herkese içki koydu ve kadehini kaldırarak «Vietnam ve Küba kazanacaktır» dedi.

21

Yönetimi Eleştirme ve T.D.G.F. Merkez Yürütme Kurulunun Cevapları

Anti - emperyalist ve anti - feodal mücadele içinde yaşayan bir güç haline gelen devrimci gençlik hareketinin güçlü örgütü T.D.G.F. (Dev - Genç) yanlışları ve doğruları ile üzerine düşen devrimci görevi yapmağa çalışmaktadır. MYK, Dev-Genç İstanbul Bölge Yürütme Kurulunun her hafta yapmakta olduğu

«Genel üye Toplantısı» nın Bölge Yürütme ve Genel Merkez tarafından en az onbeş günde bir yapılmasını kararlaştırmıştır. Bu genel üye toplantısının yanında en az ayda bir kez de devrimci çevrelere eylemlerimizin hesabını vermek, onların eleştiri ve isteklerini dinlemek ve TDGF'nin devrimci çevrelerden beklediklerini belirtmeyi amaçlayan toplantılar yapılması da kararlaştırılmıştır. Bu toplantıların sonunda eleştirilere cevap, istekler ve açıklamalar maddeler halinde İleri'de yayınlanacaktır. Aşağıda T.D.G.F. MYK na, Hacettepe Üniversitesi Sosyalist Fikir Kulübü, Fen Fakültesi Fikir Kulübü, Ziraat Fakültesi Devrimci Gençlik Derneği, Veteriner Fakültesi Devrimci Gençlik Derneği üyeleri ile yapılan ortak toplantılardan, 8.5.1970 günü TDGF Ankara üyeleri ile yapılan Genel Toplantı ve kuruluş çalışmasında olan ve bağlanmak isteyen Devrimci Gençlik Derneklerinden gelen eleştiri ve istekler ve cevapları yayınlıyoruz.

1. «MYK üyeleri arasında tam bir ahenk yoktur. Her hangi bir pratik meselede MYK üyeleri ayrı ayrı önerilerde bulunuyorlar. Bu da militanların olaylar karşısında tereddüt etmesine sebep olmaktadır.

TDGF MYK üyeleri Atilla Sarp (Z.F.), Oktay Etiman (S.B.F.)., Ergun Aydınoğlu (H.Ü.). Nurettin Öztürk (H.Ü.), Tuncay Çelen (F.F.), İrfan Uçar (O.D.T.Ü.) Ruhi Koç (T.F.), Ahmet Bozkurt (A.İ.T.İ.A.) den oluşmuştur.

MYK üyeleri sürekli eylemin içinde oldukları için, şimdiye kadar disiplinli toplantılar yapamamışlardır. Önümüzdeki pratik olaylardan pek çoğu da spontane dediğimiz kendiliğinden patlak veren olaylar olduğundan, her birinin aynı doğrultuda kararlar vermeleri mümkün olmuyor. Bu durumda yapılacak olan, pratik olayı o sırada en yakın yerde olan MYK üyesine bildirmek, olayı birlikte tartışmak ve doğru yorumlamaya çalışmaktır. MYK üyelerinin de ayrı ayrı görevleri vardır. Oktay Etiman ve MYK yedek, üyesi Hüseyin Onur bağlı kuruluşları denetlemekle, Tuncay Çelen üyelerin adli meseleleri ile, Ergun Aydınoğlu bağlı kuruluşlarla ve diğer devrimci kuruluşlarla ilişkilerle, Nurettin Öztürk Federasyonun malî meseleleri ile görevlendirilmişlerdir. Bu konuları üye ve yönetici arkadaşlar görevli arkadaşlarla görüşmelidirler. Gün geçtikçe daha disiplinli hale gelmeğe çalışan Federasyon yetkililerini diğer üyelerden ayrı düşünmemek gerekir. Bu da yukarıda belirttiğimiz gibi, pratik meseleleri görevlilerle tartışmak ve görevlinin vereceği kararı uygulamakla olacaktır.

2. «Devrimci Gençlik Hareketini yürüten militanların her hangi bir harekette topluca davranmaları, karşı - devrimci saldırılarda topluca aynı tavrı sağlamaları hakkında gerekli çalışma yapılmamaktadır.»

İşbirlikçi iktidarın cezaevi ile sindiremediği devrimci gençlik, şimdi de silahlı gerici saldırılar ile yıldırılmak istenmektedir. Miting, yürüyüş ve diğer çalşmaların yanında topluca hareket etmek hususunda en önemli konu bu gerici saldırılara karşı tutumumuzdur. Gericilere karşı bu dönemde stratejik alanda saldırı. taktik alanda savunma durumundayız. Anti - Amerikan, anti - emperyalist, Anti - feodal tüm eylemlerimiz stratejik anlamda gericiliğin yıkılmasına doğru attığımız adımlardır. Ama taktik alanda, işbirlikçi iktidarın desteği, gericilerin ellerini kollarını sallıya sallıya yaptıkları saldırılar, devrimcilerin maddî güçlerinin azlığı, gericilerin maddî güçlerinin fazlalığı v.b. gericilerin bizden güçlü olduğunu bilmeliyiz. Özellikle bütün devrimciler taktik alanda gericileri küçüksenmemelidirler. Onların saldırılarına karşı topluca en etkin savunmayı yapmak için de bu şarttır. TDGF bugün, gericilerin silahlı saldırılarına karşı meşru müdafaa durumunda olan bir örgüttür. Bundan dolayı TDGF yöneticileri sıkı bağları olduğundan, önce bölge yürütme kurullarının olduğu bölgelerde, giderek tüm teşkilatta sağlam bir savunma kurmaya ideolojik ve pratik alanda çalışmaktadırlar. Gericileri ideolojik alanda da artan bir hızla yenmeye çalışmak, onların halk düşmanı propagandalarını etkisiz hale getirmek görevimizi de pratik çalışmaların yanında ihmal etmemek gerekir. Önümüzdeki günlerde İstanbulda yapılacak bu dönemin 2. Genel Yönetim Kurulu Toplantısında bu yolda daha etkin bir birliğe gidilmeğe çalışılacak-

72

tır.

3. «İLERİ'nin, hedef gösterici, örgütleyici niteliği olması gerekir. Ayrıca İLERİ'nin çalışmalarına, Federasyona bağlı diğer örgütler de katılmalıdır.»

İLERİ dergisini çıkarmak üzere TDGF H.Ü. Sosyalist Fikir Kulübü üyesi Ersen Olgaç'ı görevlendirmiştir. İlk iki sayısında görülen temel aksaklık İLERİ'nin dağıtımı ve malî meseleleridir. Kulüpler İLERİ'nin satış işlerini düzenli olarak yürütmemektedirler Ayrıca satılan İLERİ dergilerinin paraları da teslim edilmemektedir. İLERİ'yi kendi kendini finanse eden bir yayın organı haline getirmek için, dağıtım meselelerine ve malî meselelere gereken önemi vermemiz gerekmektedir. Ayrıca İstanbul, İzmir, Erzurum bölge yürütme kurulları ve illerdeki hareketleri İLERİ'ye haber şeklinde bildirecek bir kişiyi görevlendirmelidirler. Bundan başka bu konuda yetenekli arkadaşların dergide çalışmalarını ve derginin daha iyi bir şekilde çıkmasını sağlamak gerekir.

4. «Kulüplerin malî durumu meselesi.»

Kulüplerin gelirleri, harcamaları oldukça fazla olan TDGF'nin gelirinin çok küçük bir kısmını teşkil etmektedir. Kulüpler aidatlarını ödemek bir yana federasyondan para almaktadırlar. Kulüplerin malî konulardaki en büyük görevleri kendi ihtiyaçlarını kendilerinin karşılamalarıdır. Kulüp üyelerinin aidatlarının düzenli bir şekilde toplanması ile bu sağlanabilir.

5. «İşçi Köylü gazetesine karşı tavrımız»

Bilindiği gibi İşçi Köylü gazetesinin yöneticilerine bu gazeteyi birlikte çıkarma teklifi Ocak ayındaki Genel Yönetim Kurulu toplantısında yapılmıştı. Bu teklife daha sonra cevap bile verilmemiştir.

İşçi - Köylü gazetesi bu gün üzerine düşen görevi yapmamaktadır. Buna rağmen Merkez Yürütme Kurulunun gazetenin satışını önlemek gibi bir kararı yoktur.

Kısa bir süre önce işçi ve köylü yığınlarına seslenen, onlarla ilişkileimizde önemli bir araç olacak olan Kurtuluş adlı gazete çıkmaya başlamıştır. Elbetteki Federasyonun üyeleri bu gazetenin gelişmesi, güçlenmesi, görevlerini yerine getirebilmesi için gerekli çabayı göstereceklerdir.

6. «Sosyal Demokatlarla aramızraki ittifak konusunda tavrımız nedir?»

Üniversite içindeki Kemalist unsurları toplayan SDDF'nin bu günkü yöneticileri arasında millî ittifaklar konusunda gerici parlementarizme bel bağlamış CHP yöneticilerinin etkisi altında olanlar, gerici bir tutuma sahip olanlar çoğunluktadır. Bugüne kadar geçirilen deneyler bize Sosyal Demokratların gerici yöneticilerini tecrit etmek, tabanlarına doğru hedefler göstermek, onların gerçek özlemlerini dile getiren yöneticilerini desteklemek görevini yüklemiştir. TDGF olarak şimdiye kadar Sosyal Demokratlarla ilişkilerimizde ilkemiz, hem dostluk hem mücadeledir. Giriştiğimiz her eylemi birlikte ve daha güçlü yapma çabasında bulunduk. Ama bu çabamıza sekte vuran gerici yöneticileriyle, karşı - devrimci eğilimlerle alabildiğine mücadele etmekten de geri kalmadık.

Onlarla birlikte ilişkilerimizi dostça sürdürmek. tartışarak, eleştirerek onları doğru çizgiye getirmek ilk görevimiz olmalıdır. Bütün fakültelerdeki Sosyal Demokrasi Dernekleriyle Federasyona bağlı kulüpler arasında sağlam, ilkelerden taviz temeli üzerine kurulmayan, art niyet taşımayan ilişkiler kurulmalıdır.

Sosyal Demokratlarla kuracağımız ittifaklarda temel ilke Amerikan Emperyalizmi ve yerli ortaklarına karşı olmak, empeyalizmin ekonomideki hakimiyetini yıkmak Filipin Demokrasiciliğine, gerici parlementarizme son vermek, emperyalizmin kültür, eğitim ve Millî Savunmadaki etkilerini silmek için birlikte mücadele olmalıdır.

7. «Derneklerin kuruluş ve bağlanma meselesi»

TDGF'nin Ankara'daki Genel Merkezi ile İstanbul, İzmir, Erzurum, Trabzondaki Bölge Yürütme Kurulları dışında, Adana'da, Eskişehir'de Bursa'da, Balıkesir'de. Diyarbakır'daki öğrenim kurumlarındaki Devrimci Gençlik Örgütleriyle sıkı ilişkisi vardır. Bunlardan Diyarbakır Tıp Fakültesi Devrimci Gençlik Derneği Federasyona bağlıdır. Öte yandan Iğdır, Antalya. Şerefli Koçhisar, Silifke, Elbistan, Konya ve Zonguldak'taki Devrimci Derneklerle ilişki halindedir.

Bugüne dek olduğu gibi, bundan sonra da taşra da kurulan her devrimci gençlik derneğinin Federasyona bağlanması gibi bir durum yoktur. Kurulan her dernekle en sıkı ilişki sağlanmaktadır. Eğer o örgütü hukukî olarak Federasyona bağlamak, Federasyona güç katacaksa ve o örgütün gelişmesini hızlandıracaksa, örgütün Federasyona bağlanmasından söz edilebilir.

8. «Faşistlere karşı okul içindeki kesin tavrımız ne olacaktır?»

Devrimci Gençliğin kaleleri olan üniversitelerde hakimiyetimizi daha da güçlendirmek, öğrenci kitlelerinin öncülüğünü sürdürmek görevimiz olmalıdır. Öğrenci kitlesiyle ilişkilerimizi, bağlarımızı kopartmadan, üniversitelerdeki anti - faşist mücadeleyi yürütmek yani öğrenci kitlesini sokmak gerekir.

Üniversitelerde çeşitli yollarla faşistlere ve diğer gerici unsurlara karşı ideolojik mücadeleyi sürdürmek ve bunun yanında da yine bu unsurların saldırılarını da en sert şekilde püskürtmek, bu tür saldırılara karşı ünivesiteyi kesin olarak savunmak zorundayız.

Üniversitelerde gerici gurupların liderleriyle, tabanları arasındaki bağı koparmak, bu yöneticileri öğrenci kitlesiyle birlikte tabanlarından koparmak tecrit etmek gerekir.

9. «Federasyonla, bağlı kuruluşlar arasında sürekli ilişki nasıl kurulabilir?»

Bölge Yürütme; Kurulunun olduğu yerlerde (İzmir, İstanbul, Erzurum - Trabzon) bağlı kuruluşlar bağlantıyı BYK ile kuracaklardır. BYK yetkilileri merkeze en az haftada bir defa çalışmalar hakkında rapor vereceklerdir. BYK'larının olmadığı illerdeki kuruluşların merkezle bağlantısı, kurye, yazışma ve telefonla yapılacaktır. Yazışma adresi TDGF Genel Merkezi İnkilap sok. 5/15 Yenişehir ANKARA, Tel : 191399.

77

Selâm Onlara!..

Mustafa Gürkan

Diyarbakır'da hapiste arkadaşlar var... Kimdir bu insanlar ve neden hapse atıldılar ?.

Onlar şairin dediği gibi sadece hazım vakitlerini ve boş zamanlarını değil tüm hayatlarını koymuşlardır bu kavgaya. Halkımızın ve tüm dünya halklarının baş düşmanı A.B.D. emperyalizmine karşı mücadele etmek, onun ortadoğudaki maşası Faşist İsrail siyonizmine kurşun sallamak ve bunu, attıkları her kurşunun, kaybettikleri her canın kendi halkları için de atıldığını ve kaybedildiğini bilerek yapmak; işte bütün mesele buydu. Buydu ABD emperyalizminin Türkiyedeki işbirlikçilerini hiddetlendiren. Nasıl ki Filistin Arap halkı bizim dostumuzdur, aynen Faşist İsrail devleti de Türkiyedeki işbirlikçi iktidarın dostudur.

Biz devrimciler emperyalizmi kahredip yok etmek için onu yedi iklim dört köşede kovalamayı bir insanlık borcu biliriz kendimize... Proleter devrimcilerinin emperyalizme karşı mücadele ederken düşündüğü iki şey vardır :

«Ya yeni bir cephe açılmalıdır veya açılmış bir cephede döğüşmelidir.»

Elbetteki devrimci için görevin ilk, esas, başlıca ve zor olanı birinci alternatiftir ve elbetteki ikincisi ülkede bütün imkanlar yok olduğu zaman seçilmelidir. Eğer ki siz ikinci alternatifi bir hayat olarak seçti iseniz...

Kolay gelmesin ve herkes saygı duysun... Yabancı topraklarda yaşayacaksınız; başka dili konuşan insanlar, iki kilometre ötende, İsrail ileri karakolları, tepende napalm atan bombardıman uçakları ve arkanda gerici Ürdün sarayı... Bilmediğin tanımadığın çöller. Filistinde savaşan ve savaşmış olan kardaşlarımızın mücadelesine karşı duranlar ve laf edenler bırakın bu hali yaşamayı, önce bir rüyalarında görsünlerde anlasınlar davaya inanmanın nasıl olabileceğini. Sabahtan akşama İsraile (ve bu arada yahudi halkına) küfür eden ARAMCO nun gerici ajanlarının da maskesi düşsün. Onlar ki sosyalistlerde manevi değer yargıları yoktur, sevgi yoktur, ülkü yoktur derler ve İsrail siyonizmine karşı olmaktan bahsederler... Ve sonra sadece otururlar. Diyarbakırdakiler hiçbirşey yapmadıysa sosyalistlerin ülkücülüğünü. sözünün eri olduğunu, Ortadoğuda halkların başında demoklesin kılıcı gibi duran İsrail siyonizmine karşı sosyalistlerin gerçek tavrını ortaya koymuşlardır.

Neler denmedi onlar için. Tektek cevaplayalım. Maceracı dediler : Bu saçmalığa verilecek cevap yukarda yazılmıştır. Evet beyler, kolaysa buyurun böyle bir maceraya.

Onlar için Diyarbakın Tıp Fakültesini havaya uçurmaya geldiler dediler. Bir proleter devrimci, bırakın bir proleter devrimcisini bir anarşist dahi aklından geçirmez böyle bir budalalığı. Böyle söylentiler çıkaranların Yusuf Aslan'ın dediği gibi «Mak satları açıktır : devrimcileri macerası anarşist olarak tanıtmak ve doğuda zorluklarla kurulan bir Tıp fakültesine sabotaj yapılacağı söylentisi ile doğu halkını Arap halklarının haklı mücadelesine karşı kuşkuya düşürmek, Türk ve Kürt halklarının kardeşliğine nifak sokmak.» Ve ne dediler başka : Diyarbakır Pirinçlik Emperyalist üssüne taarruz edilecekmiş. Eğer Princlik üssü dört sterling makinalı tabanca, on el bombası ve on - onbeş kilo dinamitle ele geçebilecekse kaldırsınlar o üssü. Yok bizimkiler deli ise neden bu kadar korktu işbirlikçi iktidar. Geç efendim geç. Hem devrimciler şu askeri kuralı gayet iyi bilirler : «Emperyalizme karşı halk savaşı önce en muhkem en kuvvetli karargahlarına değil, onun en zayıf ve hiç beklenmiyen noktalarına karşı taarruzla başlar.»

Bir de toplum polisine karşı komando taktiği dendi... Ateşli silahlar, patlayıcı maddeler dendi... Allah aşkına şu bizim toplum polisine bakında söyleyin; komando taktiğine makineli tabancaya, el bombasına T.N.T ye ihtiyaç varmı... İstanbul 10 Haziran 1969 öğrenci hareketlerini hatırlayalım.

Bu iddialar, bu laflar hep safsata, hep kamu oyunu uyutmak için afyondu. Şimdi olayların gürültüsü kesildi ve meselenin gerçek yüzü daha rahat görülüyor. Onların bütün amaçları emperyalizme karşı döğüşmektir.

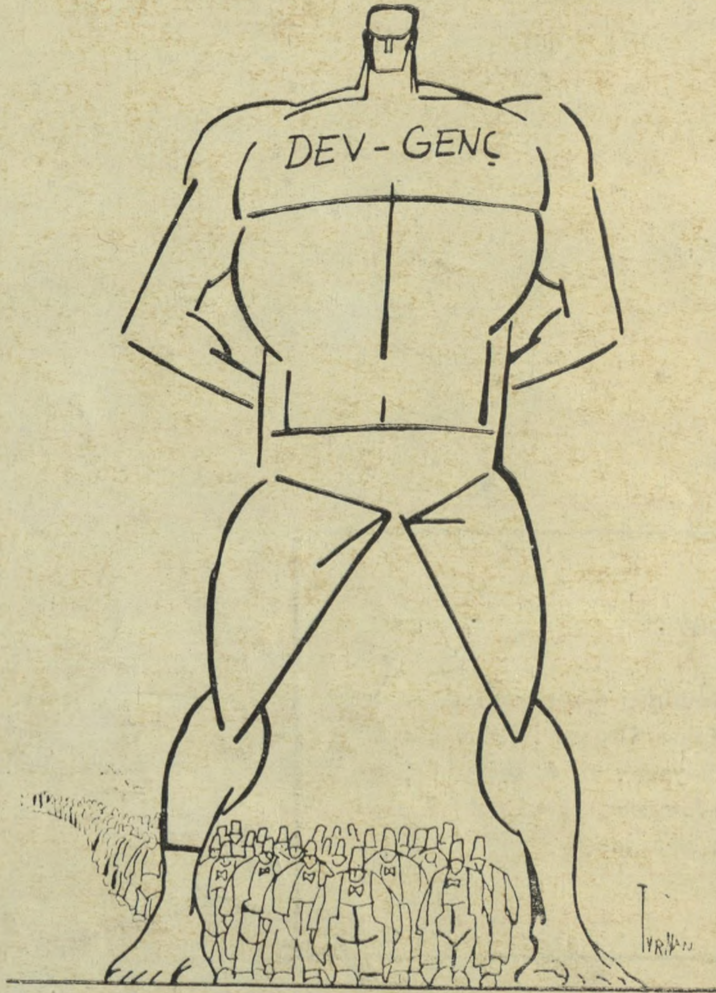
Ama hiç hata olmamışmıdır.? Gerek taktik bakımından gerekse stratejik bakımdan bizce hatalar olmuştur. Fakat bunların tartışma yeri işbirlikçi iktidarın yönetimindeki bir toplum ve bir sürü karşı devrimcinin, oportünistin gözlerinin önü değildir. Ve fakat ve herşeye rağmen selam olsun Filistinde savaşan, savaşıp da geri dönen, hapiste olan, dışarda olan bütün devrimci kardaşlarımıza; selam onlara. bir bayrağı hayatlarını koyarak yükselttiler...

İLERİ'NİN 4. SAYISI 1 EKİM'DE ÇIKACAK

Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu'nun Aylık Yayın Organı İLERİ yaz aylarında yayınlanmayacak ve 4. sayısı 1 Ekim 1970 yılında çıkacaktır. Elinizdeki 3. sayı 44 sayfa olarak çıkarılmıştır.

75

İLERİ

«GÜLLİVER CÜCELER ÜLKESİNDE»

Amerika Bağımsız
Kamboç'a Saldırdı
— Basın —

YAZISIZ

GENÇLİK HAREKETLERİ...

İHTİYARLIK HAREKETLERİ...

Karikatürler Akşam ve Cumhuriyet
Gazetelerinden alınmıştır.

250 KURUŞ